ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang\Hohlbein Wolfgang - Charity 06 - Peklo z ohně a ledu.pdb

PDB Name: Hohlbein - Charity 06 - Peklo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.12.2003
Modification Date: 18.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

CHARITY 6

Peklo z ohně a ledu

1

"Říkal jsem vám, že to je past!"

Hlas Skudderovi téměř přeskočil, a to co v něm Charity slyšela, už dávno nebyla jen panika a hněv, nýbrž také výčitka určená jí.

Momentálně však neměla čas na odpověď. Byla plně zaměstnána vyhýbáním oslnivě jasným laserovým bleskům, které dopadaly všude kolem ní.

Možná měl Skudder pravdu a skutečně to byla past. Ale možná, že taky ne. V podstatě ji to v tuto chvíli zajímalo ze všeho nejmíň. Její přednostní (a v podstatě jediný) zájem v tuto chvíli bylo zůstat naživu. A vůbec, opravdu vůbec si nebyla jistá, že se jí to podaří.

Přehradová palba na chvíli umlkla a Charity využila příležitosti, aby vyskočila ze svého krytu a s kličkováním se rozběhla směrem k úžlabině, ve které byly zaparkované jejich motorové saně. Což přimělo oba roboty ukryté za sněhovou závějí, aby na ni opět zahájili palbu. V hustém sněžení a na pozadí širých, nekonečných ledových plání Charity sotva viděla jasné, bílé světelné paprsky, avšak půda všude kolem ní se jen vařila. Šíleně rychle se k ní přibližovala šedá linie drobných explozí, páry a tavící se země, bylo to jako salva ze samopalu, avšak neporovnatelně rychlejší a přesnější. Jediným zoufalým pohybem se vrhla dopředu a současně stranou, překulila se přes rameno, opět vyskočila na nohy a hnala se dál. Žhavý závan vzduchu se jí otřel o tvář a ve stejném zlomku vteřiny explodoval nalevo od ní kus závěje, velký jako vrata od stodoly, a zasypal ji žhnoucími střepinami a kapičkami vařící vody. Vykřikla — více hrůzou než bolestí, neboť zapnutý ochranný štít v jejím oděvu ji uchránil před těžším zraněním, přesto však byla dost duchapřítomná, aby běžela dál přímo do oblaku horké páry a nikoli mimo ni, což byla její první, instinktivní reakce.

A kalkulace jí vyšla. Palba obou vražedných strojů byla nepřesná. Zřejmě stěna z vařící páry oslepovala jejich infračervené senzory dostatečně, aby svůj cíl viděly jen značně neurčitě. Nepříjemně velká část laserových střel stále ještě explodovala ve sněhu před ní i za ní, nicméně roboti zřejmě pálili bez míření do směru, kde se domnívali, že Charity právě je.

Charity nečekala, až se pára rozplyne, okamžitě znovu změnila směr a přikrčena se rozběhla směrem k hřebeni kopce, za kterým čekal sněhový transportér.

Z vánice se vedle ní vynořila druhá postava, byl to Skudder a cosi na ni řval, zatímco překročili hřeben a klouzali dolů ke svému pásovému vozidlu, mávajíce rukama, aby udrželi rovnováhu. Nevšímala si vůbec, co Skudder křičí; rozběhla se ještě rychleji, vrhajíc přitom přes rameno rychlé pohledy. Laserová palba ustala, to však nemuselo znamenat, že jsou už v bezpečí. Vtom ztratila rovnováhu na zledovatělé zemi, hladké jako zrcadlo, navíc přikryté tenkou vrstvou prachového sněhu, a zbytek kopce sjela po břichu hlavou napřed. V mocném oblaku prachového sněhu se zastavila až přímo před otevřenými dveřmi sněžného vozidla.

Jakási ruka se vysunula z jeho vnitřku, uchopila ji a zvedla. Druhá ji chytila zezadu a postrčila ji dovnitř do vozu tak prudce, že znovu ztratila rovnováhu a srazila i muže uvnitř vozidla k zemi. Druhý pak vskočil dovnitř za ní, zabouchl za sebou dveře a vztekle se obrátil k Charity. Nestačil však už nic říci, neboť právě v tu chvíli zavyl motor sněhového transportéru a vozidlo vystřelilo z místa s takovou prudkostí, že i Skudder spadl na Charity a toho druhého, Fallera, kteří se právě snažili vzájemně si pomoci na nohy. S kvílením motoru, běžícího na plné obrátky, se rozletěl pásák vzhůru do svahu a pak se stočil tupým nosem k jihu. Záblesk oslnivého bílého světla pronikl filtrem před okny a vnitřek vozidla byl na okamžik zaplaven prudkým bílým světlem. Kdesi v bezprostřední blízkosti cosi vybuchlo a asi vteřinu nato se celé vozidlo otřáslo pod bombardováním kusů zmrzlé půdy a sněhu. Vzápětí se přehoupli přes hřeben kopce a ocitli se opět v bezpečí dalšího údolí.

Přesto zůstala Charity ještě na okamžik bez hnutí a se zatajeným dechem ležet, než se znovu odvážila otevřít

oči. Každou chvíli počítala s tím, že zaslechne strašlivý tříštivý zvuk trhajícího se kovu nebo tupou explozi, která sněžné vozidlo s jeho všetečnými cestujícími roztrhá na kusy.

Ale nestalo se tak. Namísto toho se ztišil uši trhající jekot motoru znovu na přijatelnou hlasitost a chvíli na to pak zaslechla, jak se podlaha vozu pod nimi tu a tam zhoupne jako jankovitý kůň. Tentokrát ještě unikli. Ale bylo to o vlas — o tenký vlásek.

"Já jsem vám říkal, že je to past!" řekl Skudder, ležící napříč přes Fallera a přes ni. Zřejmě se za něco zachytil, protože se mu nedařilo vstát.

"Dokonce jsi to říkal už několikrát," odpověděla Charity. "Ale když se něco pořád opakuje, nemusí to ještě být stále pravdivější, víš?" Odstrčila ze svého obličeje Skudderovu pravou nohu a pokoušela se zvednout z podlahy, ale hned toho zase nechala, když ze sebe Faller vyloudil bolestné zaúpění. Skudder a ona na něho spadli tak nešťastně, že ho, chudáka, téměř přibili k podlaze sněhového pásáku.

"Všechno v pořádku tam vzadu?" dolehl k nim z kokpitu řidičův hlas.

"Jasně!" zařval Skudder zpátky. "Vede se nám skvěle! Nejsme ani trošku mrtví."

"Všechno oukej," řekla Charity. "Myslím, že zraněn není nikdo."

"Uf," dodal Faller. Víc říci nemohl, protože ležel na zemi tváří dolů a Skudder ho celou vahou svého těla tiskl proti rýhovaným železným plátům.

"Nejsem si jist, komu bych v tuto chvíli zakroutil krkem raději," zavrčel Skudder, "jestli Stoneovi, anebo tobě. Naletět na takový primitivní trik!"

"Nech toho žvanění a radši vstaň," odpověděla Charity. Obrátila hlavu a vrhla na indiána z kmene Hopi nevraživý pohled. "A pokud možno tak, aniž bys někoho z nás zabil."

Skudder by nebyl ani Skudderem, kdyby na to neodpověděl nějakou další vzteklou poznámkou. Přesto udělal, co chtěla, a opatrně se převalil stranou, až konečně nataženou rukou dosáhl na něco, čeho se mohl zachytit a zvedl se na nohy. O chvíli později pomohl na nohy i Charity.

Také Faller se s těžkým supěním a s tváří zkřivenou bolestí zvedl ze země, chvíli nejistě stál a pak s tlumeným zasténáním klesl na úzké sedátko a hlavu složil do dlaní. Byl velice bledý.

"Zranil jste se?" zeptala se Charity znepokojeně.

Faller zavrtěl hlavou — což mu zajisté neudělalo nejlépe, neboť jeho obličej ztratil barvu ještě víc. Faller znovu zasténal. Avšak potom zamumlal: "Ne. Já... alespoň doufám, že ne. Ale hlava mi třeští, jako by mi tam v ní celý kmen indiánů křepčil válečné tance."

"Snad to nebude zas tak zlé," odpověděla Charity a kradmo se ušklíbla na Skuddera. Pak se obrátila, přešla do kokpitu, s rukama široce roztaženýma, aby udržela na houpající se podlaze rovnováhu.

Lesster a Phillipsen seděli vedle sebe za řídícím pultem tohoto víceúčelového vozidla. Žádný z nich se ani neotočil, když vstoupila do stísněné kabiny. Lesster oběma rukama svíral řídící páku a hnal sněžné vozidlo krkolomnou rychlostí úzkou ledovou soutěskou a po zdánlivě rovných sněhových pláních, pod kterými se však mohlo skrývat všechno možné. Phillipsen zatím s nepřítomným výrazem zíral na spoustu různých přístrojů a displejů, pokrývajících půlkruhový pult kolem něho.

"Všechno v pořádku?" zeptala se Charity.

"Až dosud ano," zavrčel Phillipsen. "Jestli nás nepronásledují, pak budeme za dvě minuty mimo dostřel. Pokud to ta kraksna tak dlouho vydrží."

"Vydrží," podotkl Lesster a přidal ještě plyn. Zpod vířících pásů vyletovaly sněhové fontány až do výšky deseti metrů a stěny ledového kanálu jako by se řítily rovnou na ně. Charity se instinktivně přidržela rukou opěradla řidičova sedadla.

"Kde jste se k čertu naučil tak jezdit?" zeptala se. "Na trenažéru?"

"Vůbec ne," odpověděl Lesster tónem, ze kterého nebyla schopna poznat, myslí-li to vážně, nebo ne. "Jsem vášnivý hráč počítačových her. To je bezvadný výcvik. Řídit tuto kraksnu, to není nic proti jednomu kolu INTERCEPTORU nebo RETALIATORU. Měla byste to někdy zkusit."

Charity s takřka neslyšným povzdechem obrátila oči v sloup a pak se rozhodla udělat jediné, co mělo v tuto chvíli smysl: ukončit tento neplodný rozhovor a stáhnout se zpátky do zadní části vozu. Skudder stál široce rozkročený nad Fallerem a špičkami prstů mu ohmatával hlavu a spánky.

"Jak to s ním vypadá?" zeptala se ho.

Skudder přikývl a napřímil se. "V tuto chvíli bych s ním asi neměnil, ale nemyslím si, že by byl nějak zraněný. Jak to vypadá vepředu?"

Charity nešťastně pokrčila rameny. "Myslím, že to dokážeme."

Jako kdyby ji Lesster slyšel a okamžitě zareagoval, v tu chvíli udělalo jejich vozidlo skok a znovu dopadlo do sněhu, takže se Charity opět zapotácela a napolo spadla na Skuddera. Zachytil ji a držel kolem ramen o chvíli déle, než bylo nutně třeba.

"Vím, o čem mluvíš," řekl. "Myslíš, že přežijeme útok Moronů — anebo Lessterovo řidičské umění?"

Charity se lehce usmála. Skudder právě tak jako ona věděl, že mladému německému vojákovi křivdí. Hartmann řekl, že to jsou jeho tři nejlepší muži, a měl pravdu. To, co Lesster a Phillipsen cestou sem s transportérem předváděli, to hraničilo s čarováním. Avšak to neměnilo nic na tom, že ti dva vpředu v kokpitu vyváděli při každé vhodné i nevhodné příležitosti jako děti. Naprosto si nedokázala být jistá, jestli je Lesster génius, nebo idiot. Pravděpodobně obojí současně.

"To bylo zatraceně o chlup, víš?" Skudder náhle bez přechodu zvážněl. "Můžeme mluvit skutečně o štěstí, že ty stroje tak mizerně míří."

Charity zamyšleně pohlédla na spálenou skvrnu na své kombinéze, velikou jako dlaň. Bez zapnutého osobního štítu jejího bojového oděvu by teď už byla mrtvá. Zase tak moc mizerně ti Moroni nestříleli. "Pravděpodobně jsou spíš mistři střelci," odpověděla.

Skudder se po ní tázavě podíval.

"Jen skutečný mistr se trefí tak přesně vedle," dovedla Charity svoji myšlenku do konce.

Skudderovi se zablýsklo v očích. Zdálo se, že jeho smysl pro humor je dnes značně omezený. "Jsem napjatý, jestli ti ty hloupé vtipy vydrží, až se za chvíli objeví moronský bojový křižník a zahájí na nás palbu," zavrčel. "Ale když už jsi tak chytrá — tak snad budeš mít taky nějaký nápad, jak kolem těch zuřivě střílejících švábů proklouzneme, co?"

Ne, to neměla. Ale na co mají někoho, kdo jim může odpovědět na všechny — skoro na všechny — otázky? Namísto aby vedla další potyčky se Skudderem, usedla na nečalouněnou lavičku a z kapsy vytáhla komunikátor. Skudderův obličej se zachmuřil, když viděl, jak namačkala kód a pak čekala, až se rozsvítí obrazovka o velikosti dopisní známky. Nakonec ale přece jen postoupil o krok blíž k ní, aby jí viděl přes rameno.

Na maličkém displeji se složily pestré barevné cáry nakonec v obličej Daniela Stonea. "Kapitáne Lairdová!" řekl holografický obraz. "Jsem rád, že vás znovu vidím." Dokonce i ten potěšený tón jeho hlasu zněl tak upřímně, že se musela Charity ovládat, aby s tím strojem nemluvila vztekle, jako by před sebou měla člověka v jeho skutečné podobě a nikoli jen jeho počítačovou simulaci.

"Jen o vlásek jsme unikli smrti," řekla.

Stone svraštil čelo, jako by ho to skutečně překvapilo. "Kde teď jste?" zeptal se pak.

Charity mu to řekla a přes trojrozměrnou simulaci obličeje Daniela Stonea přelétl lehký náznak lítosti. "Ano," řekl, "s tím se dalo počítat. Jsou to automatičtí strážci, kteří hlídají na hranici ledové bariéry. Ne právě mnoho a ani nikterak pravidelně. Vy jste pravděpodobně náhodou vběhli jedné té hlídce do cesty."

"A neměl jste nás vy, taky jen docela náhodou, varovat?" zavrčel Skudder.

Maličký obličej na obrazovce se pohnul, aby se podíval směrem, odkud přicházel Skudderův hlas. Charity potlačovala pocit mrazení. Myslela si, že si na ten příšerný přístroj dokáže zvyknout, avšak opak byl pravdou — ten pohled ji děsil pokaždé o něco víc. Ta věc prostě nebyla v pořádku. Pro Charity v tom bylo něco perverzního, simulovat lidskou bytost až takhle dokonale. To, co držela v ruce, neslo pojmenování "komunikátor" čistě jen pro formu. Nehovořila se Stonem, jenž by byl fyzicky přítomen na druhém konci spojení a skutečně odpovídal, nýbrž jen se strojem.

"Ale vždyť přece víte, že mohu odpovídat jen na přímé otázky, pane Skuddere," řekl Stone, přičemž jeho hlas nabyl mírně nervózního tónu. Už jsem ti to vysvětloval nejmíň dvanáctkrát, pitomče, dodával onen pohled mlčky.

"Oukej," řekla Charity rychle, když viděla, jak Skudder svraštil čelo. "Je tu ještě něco, na co jsme se zapomněli zeptat?"

"Ó, jistěže,"odpověděl Stone. "Celá spousta věcí. Prosím, jen se ptejte."

Mýlila se, anebo skutečně zahlédla v očích simulovaného obličeje něco jako výsměšné jiskřičky? Náhle pocítila hněv. Její prsty sevřely malý komunikátor tak pevně, až plastiková krabička zapraskala.

"Prosil bych, abyste zacházela s tím přístrojem opatrně, kapitáne Lairdová," řekl Stone. "Je příliš cenný."

"Přestaňte s tím blbnutím, Stone," řekla Charity vztekle, avšak stisk přece jen povolila. "Takže — jak se k čertu dostaneme kolem těch stráží?"

"To není problém," odpověděl Stone. "Jsou programováni tak, aby každého vetřelce zničili nebo zahnali. Jakmile jste se dostali z dosahu jejich senzorů, budou pochodovat dál. Jak jsem už říkal — šance, že narazíte na druhou hlídku, je naprosto minimální."

"No, báječně," řekl Skudder. "Takže pak můžeme napochodovat rovnou až do města."

"Tak jednoduché to bohužel nebude," odpověděl Stoneův obličej ustaraně. "Podle okolních zvuků usuzuji, že jste na palubě nějakého vozidla."

"Přesně tak," odpověděla Charity. "Proč."

"Kapitáne Lairdová, New York City je ústředím okupačních vojsk," odpověděl Stone káravě. "Opravdu se domníváte, že tam jen tak jednoduše můžete dojet nějakým vozidlem? Existuje ještě druhý uzavírací pás, asi dvacet mil severně od vašeho stanoviště. A tam ty stroje střílí na všechno, co se hýbe."

"Ale je nějaký způsob, jak projít?"

"Samozřejmě."

"A jaký?" vybafl Skudder. "Zatraceně, mluv, nebo tě přestavím na tranzistorové rádio!"

Stone zavrtěl hlavou. "Pane Skuddere, prosím vás! Nemohu vám prozradit oficiální přístup k městu. Nezapomínejte, že zdánlivě náležím k protivníkově straně. A aniž bych hodlal pochybovat o vašich zajisté vynikajících schopnostech, existuje také nemalá šance, že budete dopadeni. Co si myslíte, že by mi asi mí přátelé z galaxie řekli, kdyby se dozvěděli, jak jste se dostali do města?"

"Neřeknou vůbec nic, protože my do města vůbec nevstoupíme," odpověděl Skudder vztekle. "Přerušíme celou akci!"

"O tom pochybuji," řekl Stone klidně. "Chcete přece ještě vidět toho praštěného trpaslíka, který se nachází v mé moci, anebo ne? Nemluvě o tom, co ještě doufáte najít v New Yorku."

A než se stačila situace úplně vymknout z kontroly a než se Skudder pustil do hádky s počítačem, vypnula Charity přístroj a schovala ho.

"Má pravdu, Skuddere," řekla. "V tuto chvíli je naším jediným spojencem." A když chtěl Skudder odmlouvat, zvýšila trochu hlas. "Nemohu ho vystát právě tak jako ty. A důvěřuji mu taky tak málo jako ty. Ale kdyby nás chtěl zabít, pak to mohl v Kolíně udělat, aniž by tím sebemíň ohrozil sebe sama. Musíme mu důvěřovat. A dokud Moroni

nevědí, že hraje dvojí hru, je pro nás velmi cenný."

"Právě to je slovo, které jsem hledal," zavrčel Skudder. "Hra. Ten chlap si s námi pohrává. Sám si teď pravděpodobně sedí v té své krysí díře v New Yorku a smíchy je už napůl mrtvý."

"Ne," odpověděla Charity vážně. "To zcela jistě ne."

V myšlenkách se vracela nazpět k onomu dni před necelými třemi měsíci, kdy viděla Stonea naposledy. Prohodili spolu jen několik vět a Stone byl nafoukaný a cynický jako vždycky. Ale také v jeho pohledu viděla strach. Něco se muselo stát, co mu nahánělo takový strach, že ho málem připravil o rozum. Stone nelhal. Ukázal jim způsob, jak lze porazit mimozemské okupanty, a ona si byla jista, že pro to měl dobré, velmi dobré důvody.

První polovinu už znali — přesně řečeno, tu méně příjemnou polovinu. A přesněji řečeno tu, z níž vyplývalo, co by se stalo, kdyby se jim v minulosti proti vší logice přece jenom podařilo nad okupanty zvítězit.

Bylo by to nepravděpodobné, ale rozhodně ne nemožné. Moron si zotročil na svém loupeživém tažení galaxií už tisíce světů, ale našlo se pár takových, na kterých si hmyzí válečníci z hvězd vylámali zuby. Patřil k nim i Gurkův rodný svět. Nebo spíš patříval, přesně řečeno. Gurkův lid kladl útočníkům rozhořčený odpor, nakonec je i porazil, a nyní jeho lid sestává už jen z něho a snad stovky dalších přeživších, roztroušených na právě tolika světech v celé Galaxii, zatímco jejich planeta jako seškvařená koule krouží kolem toho, co zbylo z jejich slunce poté, co ho Moroni proměnili v novu.

Co jsem čekala? pomyslila si Charity trpce. Že se invazoři omluví, trošku uklidí a diskrétně odtáhnou? To jistě ne. Moron, ta bezohledná mocnost z hvězd, která už dobyla polovinu Galaxie a bezpochyby by chtěla zkasírovat i tu druhou, nedá příliš na diplomacii a jednání v rukavičkách. Co nemohou dostat, to zničí. Vždyť je to tak jednoduché.

Ale to byla jen polovina toho, co jí Stone během těch několika málo minut pověděl.

Tou druhou polovinou byla informace, že také v jejich soustavě je již bomba, která jen čeká na to, až bude odpálena a celé Slunce promění v jedinou planoucí pochodeň. A Stone jim prozradil, kde bomba je, stejně jako způsob, jak ji zničit. Stále ještě nerozuměla, proč to udělal, ale ani na vteřinu nepochybovala o tom, že mluví čistou pravdu.

Zahnala tyto myšlenky, vstala, vrhla na Skuddera poslední, téměř rezignovaný pohled a znovu se vrátila dopředu do kokpitu. Jejich vozidlo mezitím vyjelo z ledového kanálu a opět se valilo po mírně zvlněné plošině, pokryté sněhem a tající břečkou, tvořící vnější okraj ledové bariéry. Rudá světýlka na pultu před Phillipsenem přestala blikat. Zřejmě s konečnou platností unikli senzorům strážních robotů.

"Zastavte," řekla.

Lesster nechal vozidlo zastavit a zřejmě uhodl Charitiny myšlenky, neboť než vypnul motor, na místě obrněnce obrátil, takže ten nyní zase mířil nosem k severu.

Při pohledu severním směrem Charity zamrazilo — třebaže nebylo v podstatě vůbec nic vidět. Před nimi se na půl druhé míle rozprostíral záplatovaný koberec z hnědých a bílých cárů, přičemž bílé se vzdáleností přibývalo víc a víc a všechno, co leželo za tím, bylo skryto sněhovou bouří, nikdy nekončícím hurikánem, který vymezoval vlastní hranici ledového štítu. Chvíli předtím, než vběhla do palby strážních robotů, dívala se na vnější teploměr na svém oblečení. Byly tam čtyři stupně pod nulou. A každým krokem teplota klesala, čím více se pohybovali k severu. Dvacet mil severně od New Yorku — a v srpnu!

Ale ne, to, čeho se tak děsila, nebylo to, co viděla. Daleko víc ji děsilo to, co neviděla.

New York.

Věže Manhattanu.

Zmizely. Dokonce ani kdyby nebylo té sněhové bouře, nemohli je vidět, neboť byly skryty za ochranným valem, jenž je snad ještě neproniknutelnější než kterýkoli energetický štít nebo kdejaký jiný, právě tak perfektní výtvor fantastické techniky z hvězd. Moronská technika byla oproti lidské v několika málo oborech o několik tisíc let napřed, avšak ve většině dalších pak na stejné úrovni a v některých dokonce zaostávala. Avšak Moroni pracovali podle principu, který byl známý i na Zemi: kvalitu nahrazovali kvantitou. Moronů bylo hodně, nepředstavitelně mnoho. A disponovali něčím, co vposledku muselo zpochybnit každou technologickou převahu, v pravém slova smyslu neomezeným přísunem záloh. Ale tohle byl v Charitině pořadí problém číslo dva. Tím se budou zabývat, až jestli vyřeší problém číslo jedna a budou-li ještě žít. Problém číslo jedna zněl: "Má někdo nějaký nápad, jak se dostaneme do toho zasraného města?" zeptala se nahlas.

Ti tři mladí vojáci, stejně jako Skudder, měli dokonce celou řadu nápadů, a některé z nich byly značně originální.

Ale to taky bylo všechno.

2

Ne že by z toho měl strach — konečně zdravá porce strachu je vždycky nejlepší způsob, jak přežít výpravu pro vzduch. Lepší než všechny obleky, zbraně, maskovací zařízení a triky, které měl k dispozici. Ale strach o život nebyl tak zlý jako jeho odpor.

French od prvního dne nenáviděl pavouky. A od chvíle kdy byl sám dost starý, aby vlastními silami vylétl z klína své matky, pociťoval tento odpor, hraničící s panikou, která ochromovala. Byla to hrůza při pouhém pohledu na chlupaté nohy, ano, při pouhém pomyšlení na tu vířivou hru končetin a vytřeštěný pohled nehybných očí. Byl to druh hrůzy, proti kterému byl bezmocný. Nic nepomáhalo, když se přesvědčoval, že je přece rychlejší než oni. Silnější. Lepší. A především inteligentnější.

Jednou, když stál jedné té bestii tváří v tvář, se přistihl při tom, že drží prst na spoušti své harpunové zbraně a nic nedělá. Byl to tehdy obzvlášť veliký exemplář, jedna z těch obrovských, šestinohých kreatur, o kterých se šuška, že jsou víc než jen zvířata a že rovněž mají jistou inteligenci. Stál tu tak ochromeně, útroby stažené, s kyselou pachutí

vlastních žaludečních šťáv v ústech a se srdcem bijícím samou hrůzou pomalu a nepravidelně, že ho ten pavouk mohl na místě těmi svými obrovskými kusadly roztrhat na kusy, aniž by se dokázal zmoci byť jen na jediný výkřik. Kdyby tenkrát nepřišla včas Pearl a neudělala pavoukovi mezi ty jeho vyvalené oči pěknou kulatou díru...

Ne, raději ani nedomýšlet. French věděl, že se pro tento džob nehodí. A právě jeho Starý pověřil donáškou vzduchu. To bylo absurdní!

Ovšem ještě absurdnější snad bylo, že teď visel zde, přímo v Mrtvé zóně, a už nejmíň dvě hodiny čekal, až se otevře ta zatracená propust. Normálně netrvalo ani deset minut, aby se alespoň jedenkrát duhový uzávěr propusti neotevřel, aby vpustil nebo vypustil jednoho či celou armádu těch potvor. Normálně. A teď? Teď tu dřepěl, napůl fascinovaně, napůl vyděšeně hleděl, jak se indikátor jeho dýchacího přístroje víc a víc přibližuje nule a v podstatě už dávno propásl chvíli, kdy mohl vstoupit do pavoučího hnízda bez zbytečně velkého rizika. Vlastně už dávno měl být na zpáteční cestě. Frenchův obličej se pod velikou dýchací maskou stáhl v grimasu, jako by ho bolely zuby. Nejblbější bylo, že všichni v Úkrytu znali jeho panickou hrůzu z pavouků. Ani jeden by mu nevěřil, kdyby se vrátil s prázdnýma rukama a tvrdil, že dnes se propust neotevřela.

Přenesl svoji váhu na nosník, na kterém dřepěl už dvě hodiny a zíral na propusť. Pomalu mu začínaly trnout nohy. Kromě toho musel myslet na oblek. Zde v Mrtvé zóně sice neválil skoro vůbec nic, ale oblek byl starý a jeho záplaty už počínaly být poněkud chatrné; lépe je příliš nepřetěžovat. French přemýšlel, jak mnoho z těch, kteří se nevrátili, zašlo spíš na netěsnící šev svého obleku, a nikoliv v pavoučích sítích. Kdyby si mohl vybrat, přemýšlel, dal by přednost pravděpodobně tomuto způsobu smrti, jakkoli se říká, že to je smrt velice bolestivá — nejprve se kůže promění v led, až je tak tvrdá a křehká, že se tříští jako sklo, a pak člověk exploduje — docela pomaličku, zevnitř ven.

French si právě vymýšlel osmý nebo devátý originální způsob smrti, která ho mohla postihnout, když vtom pocítil lehké vibrace. Ihned ukončil morbidní úvahy. Těsněji se přimkl k nosníku a hleděl k propusti. Skutečně — začínala se otvírat.

Frenchovi se rozbušilo srdce, cítil jak mu ruce v hrubých rukavicích zvlhly. Byl nervózní. Pomalu se zvětšující otvor ve středu té obrovské duhové clony mu na náladě rozhodně nepřidával. Nemohl si dovolit v klidu sondovat situaci a počkat si, až bude příležitost příznivá. Ztratil už příliš mnoho času. Jestli chtěl vniknout dovnitř, tak hned, ať už za propustí na něho čeká jediný pavouk anebo celá armáda. Svinstvo!

V otvoru se objevila třesoucí se a kolem sebe hmatající tenká, chlupatá noha. French se celý napjal. Na chvíli mu hrozilo, že v něm nad rozvahou převáží nepříjemný pocit, jako by ho stovky podobných, jenom mnohem menších noh, škrábaly podél páteře. Ale podařilo se mu, alespoň pro tentokrát, vyrovnat se se svým strachem. Byl v bezpečí. Dokud trčí tady nahoře na nosníku a nehýbe se, nemůže se mu vůbec nic stát.

Hloupé však je, že sem nepřišel posedět si bez pohnutí na nosníku...

Za první nohou se objevila druhá, třetí, čtvrtá a konečně se vysunulo ven celé ohavné pavoučí tělo. French potlačil vzdech, když uviděl, že je to jeden z šestinohých. Zřejmě se na něho smůla dnes jen lepila. A to hned v mnohonásobném provedení, protože za prvním pavoukem následoval druhý, třetí a konečně ještě čtvrtý a pátý. Pod tenkou, lesklou látkou jejich oděvů se dalo rozeznat jen málo podrobností, ale French si byl takřka jistý, že rozeznává na jejich směšně vyschlých kyčlích zbraně.

Pomalu se procesí těch černých ohyzdů pohybovalo kolem zbořených nosníků, aby mohli v nezměrných hloubkách Mrtvé zóny dělat to, co tam pavouci vždycky dělají. French zahlédl, jak se propust začíná pomalu zase zatahovat. Počítal v duchu do pěti, pak se předklonil a s pažemi před sebou proklouzl k duhové bráně. Držení těla měl bezvadné, cítil to sám, ale obě přídavné končetiny na obou stranách těla se divoce houpaly sem tam. Zatraceně, kdejakou kravinu si dokážou ti dva v Úkrytu vymyslet, ale obyčejný mechanik, který by koordinoval pohyb nadbytečných končetin, není k mání! Měl by o tom promluvit se starým, hned jak se vrátí zpátky.

Pokud se vrátí.

Teď ovšem jeho hlavní starostí bylo především se nenechat překrojit rychle se zatahujícími okraji propusti, neboť se vrhl vpřed o zlomek vteřiny později, než měl. Nohama škrábl o kov a cítil, jak se trhá průsvitná ochranná vrstva jeho obleku. Nebylo to první roztržení. Přesto se schoulil v průchodové komoře do koutku a obětoval další tři minuty, aby vytáhl z kapsy rychle schnoucí lepidlo a poškozené místo si na místě pečlivě opravil. Ti pavouci nejsou blbí. A i kdyby — určitě by si začali lámat hlavu, kdyby uviděli svého bratříčka, jak se vrací z Mrtvé zóny s roztrženým oblekem...

Poté, co své maskování uvedl zpět do jakžtakž přijatelného stavu, vyskočil ze země, trochu shrbeně vyšel ven z průchodové komory a rozhlédl se kolem.

Byl sám. Dobrá. V této části hnízda se jen málokdy potká nějaký pavouk, a když už, tak stejně vždycky strašně spěchají a čerta se starají o kolemjdoucí. Až pronikne do hnízda hlouběji, to bude jiná.

French se plížil dlouhými, úplně prázdnými chodbami, přičemž jeho skoky byly kratší a kratší; přibližoval se k Těžké zóně. Pozorně zkoumal sama sebe, zda nepocítí nějaké příznaky nemoci z přetížení. Srdce mu bušilo rychleji než normálně, ale to bylo spíš z nervozity.

Starostlivě počítal dveře, kolem kterých procházel: sedm, osm, devět — u desátých se zastavil, na okamžik se opřel o stěnu z leštěné oceli, zhluboka se nadechl a vydechl. Vzduch v plicích mu chutnal trpce a zdál se být mnohem hustější, než obvykle; bylo to, jako by se pokoušel dýchat sirup. Takže přece jen nemoc z přetížení. No jo, pomyslil si French rezignovaně, člověk nemůže mít všechno. Ještě jednou se pro jistotu rozhlédl na všechny strany, pak zvedl ruku a přistoupil k velice komplikovanému úkolu, totiž namačkat číselný kód na klávesnici, jejíž tlačítka byla příliš malá na neohrabané rukavice jeho obleku. Samozřejmě se přehmátl a dveře zůstaly, jak byly: zavřené.

Vzdychl si, pokusil se ještě jednou a nyní si už byl jistý, že zadal všechna čísla správně. Avšak dveře se zdály být jiného mínění, protože se nepohnuly. French potichu sám pro sebe zaklel a zkusil postup ještě jednou zopakovat,

aniž by se ty zpropadené dveře pohnuly o jediný coul.

French cítil, jak se v něm začíná čím dál tím víc šířit nepříjemný pocit. Co když změnili kód? Jistěže — ani to by nebyl žádný nepřekonatelný problém — to se už párkrát stalo a Pearl se svými dvěma techniky pokaždé našla způsob, jak počítač přelstít. Kromě toho do místnosti se vzduchem existují i jiné cesty. Co mu však nahánělo strach, byl sám fakt, že je kód možná změněný. Dosud se to přihodilo asi dvakrát nebo třikrát a pokaždé to mělo nějaký důležitý důvod. French byl příliš mladý, než aby si na to pamatoval z vlastní zkušenosti, ale co slyšel od starých, mu docela stačilo.

French zahnal černé myšlenky a obrátil pozornost k dalšímu nejbližšímu problému: totiž tomu, jak se dostat za tyto dveře. Je ještě jiná cesta do skladiště vzduchu a také ji si pečlivě vštípil do paměti. Na obrazovce simulačního počítače. Avšak nešel touto cestou ještě nikdy. Z vlastní zkušenosti ji znal málokdo. Pearl tudy šla jednou. A Skill také. Co ti dva vyprávěli, mu nahánělo ještě teď mrazení v zádech.

Okamžik zvažoval nápad vrátit se s prázdnýma rukama; konečně informace, že vstupní kód byl změněn, je pro Úkryt cennější než několik nádrží vzduchu. Starý by to pochopil. Ale potom pomyslel na pohledy, jakými by se na něho dívali ostatní, a na potutelné poznámky, které by na jeho účet trousili za jeho zády; například že se mu vlastně docela hodilo nemuset chodit dál a že se v podstatě od něho nedalo ani čekat nic jiného.

Kromě toho vzduch potřebovali. Měli už jenom dvě kapsle, a kdyby měla selhat i příští výprava, pak by to bylo zatraceně zlé.

A tak šel dál.

3

Po stísněnosti na palubě sněžného vozidla jí připadal vnitřek letadla poměrně prostorný. Svět sice končil i nadále po sotva dvanácti krocích olivově nastříkanou kovovou stěnou, ale alespoň mohla stát vzpřímeně a nemusela si při každém kroku dávat pozor na hlavu, holenní kosti a jiné části těla, aby jimi bolestivě nenarážela. Kromě toho mělo letadlo momentálně nespornou výhodu, že se ho nikdo nepokoušel ostřelovat.

"A co na to říká Stone?" zeptal se Hartmann. Jeho tvář byla na obrazovce poněkud rozmazaná; dvojrozměrná, černobílá. Příjem ovlivňovala spousta atmosférických poruch, které měnily jeho hlas často v téměř nesrozumitelné skřehotání a kvákání. Tyto poruchy však byly zárukou toho, že jejich rozhovor nemohl být odposloucháván z kontinentu na kontinent.

"Obrnil se mlčením," odpověděla Charity po krátkém zaváhání. A po rychlém rozhlédnutí kolem dokola, kterým se přesvědčila, že ani Skudder není na doslech, dodala: "Pomalu si začínám sama sobě klást otázku, jestli nám neztropil jenom obzvlášť zlomyslný žert."

Hartmann na chvíli svraštil čelo. Jeho hlas nabyl takřka otcovsky starostlivého zabarvení, když odpovídal: "Nenechte se nakazit Skudderovou nedůvěrou, Charity."

"To určitě ne," slíbila. Unaveně se usmála, avšak nakonec se uvolnila napůl bezradným, napůl odevzdaným pokrčením rameny a s hlubokým povzdechem pokračovala: "Ale kolikrát mu už rozumím."

"Já taky," řekl Hartmann. "Přesto — doposud se Stoneovy informace ukázaly jako pravdivé, ne?"

Samozřejmě. A možná, přemýšlela Charity, je to právě to, co ji tak zneklidňuje. Od chvíle, kdy procitla ze svého dlouhodobého spánku a ujala se nevděčného úkolu osvobodit celý svět, musela bojovat s celým řetězem potíží, nemilých překvapení, smrtelných nebezpečí, zrady a porážek.

Relativní bezproblémovost, s jakou probíhala její nynější akce, ji znervózňovala. Snad na to prostě nebyla zvyklá, aby něco probíhalo skutečně hladce.

"Každopádně byste měli..." začal Hartmann, ale najednou poruchy zesílily natolik, že se obraz na malém monitoru počal rozkládat na roztřesené pásy. Charity svraštila čelo, zaklepala — naprosto nesmyslně, ale přesně v duchu starého zvyku z doby, kdy lidé začali používat elektrický proud — kotníkem prstu na obrazovku a nakonec se s tázavým pohledem obrátila k Phillipsenovi.

"Co je s tím krámem?"

Mladý poručík pokrčil bezradně rameny a prozkoumal přístroj stejným způsobem jako ona: praštil do něj. "Nemám tušení," přiznal. "Něco nám ruší příjem."

Charity chvíli stála bez pohnutí a čekala, až se obraz znovu vyjasní. Když se tak nestalo, pokrčila rameny a obrátila se. "Zavolejte mě, až znovu získáte spojení."

"Ano, madam!" odpověděl Phillipsen přehnaně řízným způsobem, jenž byl narušen jedině tím, že z jeho obličeje ani teď zcela nezmizel posměšný úšklebek. Charity odpověděla úsměvem a opustila řídící kabinu.

Skudder, Faller a poručík Lesster seděli v zadní části transportéru před zapnutým monitorem počítače a polohlasně diskutovali.

Charity neslyšela, co říkají, ale Skudder vypadal velice rozzlobeně a prudce šermoval rukama. Vlastně, pomyslela si, je poslední dobou stále velice rozzlobený. Nikdy se netajil s tím, co si o tomto podniku myslí.

Přiblížila se až k těm třem, přitáhla si volnou židli a přisedla také k monitoru, když se Skudder odsunul trochu stranou. Zvědavě se zadívala na obraz na monitoru. Bylo to právě to, co čekala: pseudotrojrozměrný letecký snímek New Yorku a jeho nejbližšího okolí. Tři soustředné kruhy, modrý, žlutý a červený, obklopovaly Manhattan a městské jádro New Yorku.

"Tak co říká náš supermozek?" zeptala se ironicky. Nedala tím přímo najevo, má-li na mysli počítač nebo Skuddera. Ten ji zpražil rychlým, kritickým pohledem, a teprve pak odpověděl.

"Nevypadá to zvlášť dobře," řekl a ukázal na vnější, modrý kruh, vzdálený od středu města asi třicet mil. "My jsme teď někde tady. Tam venku je teď teplota na nule Celsia. A s každým krokem se bude ochlazovat, čím víc pojedeme na sever. Pokud projedeme kolem strážních robotů, zmrzneme dřív, než se dostaneme k druhému zátarasu.

Koncem prstu se dotkl žlutého kruhu.

"Sněhové vozidlo to vydrží," řekl Lesster. "Ta kraksna je testována až při minus osmdesáti stupních. Ale vydrží klidně i sto." Ušklíbl se. "Samozřejmě že se však bude konstruktér zdráhat provést opravy na základě záruky, pokud vozidlo přetížíme."

"Idiot," řekl Faller.

Lesster se zakřenil od ucha k uchu. "Těší mě," odpověděl. "Lesster."

"Přestaňte, vy dva," řekla Charity příkře. Pak lítostivě zavrtěla hlavou. "Náš problém není mráz, Lesstere. Slyšel jste, co Stone říkal — jsou tam automatičtí strážci, kteří střílejí na všechno, co se neidentifikuje."

"Tak se identifikujeme," řekl Lesster klidně.

"A jak?"

Lesster pokrčil rameny. "S troškou logického uvažování už na něco přijdeme, ne?" Ukázal na monitor. "Ti strážci, kteří vás dva už téměř dostali, to byly stroje, ne?"

"Proč?" zeptal se Skudder.

"Nu, protože to je dost nezvyklé," odpověděl poručík. "Oukej, nechci vám odporovat, když řeknete, že víte o Moronech víc než já. Ale pokud jsem se něco naučil, tak tedy to, že nikdy nepoužívají stroje, dá-li se tomu vyhnout."

"Ale tam venku je příliš chladno pro mravence," řekl Skudder. "Určitě se při minus sto stupních necítí příliš dobře."

"Právě," řekl Lesster. "Můžeme tedy vycházet z toho, že také dál na sever narazíme na pouhé stroje."

Přes Skudderovu tvář přelétl stín. "Nenapínejte nás," zavrčel. "Kam tím míříte?"

Lesster se zašklebil. "Docela jednoduché," řekl. "Moroni určitě nemají zájem, aby si své vlastní stroje rozstříleli na hadry. Jsem si jistý, že musejí mít u sebe něco na způsob vysílače či něčeho podobného, jen pro případ, že by se příliš blízko přiblížili k tomuto pásu smrti. Takže se budeme muset zmocnit jednoho takového stroje."

"Ó, a nic víc?" zeptal se Skudder jízlivě. "A myslíte si, že se nechají jen tak chytit?"

Lesster otevřel své pouzdro na zbraň a vytáhl malý kompaktní laser. "Zdvořile je poprosím."

"I kdybyste měl pravdu," namítla Charity, "jak se dostaneme přes toto?" Ukázala na třetí, červeně zářící kruh, obklopující Manhattan a část města. Co vypadalo na monitoru tak nevinně, byla ve skutečnosti — každopádně to tvrdily jejich přístroje během náletu, a nebyl žádný důvod, proč o tom pochybovat — bariéra ze zmrzlého vzduchu. Teploty tam se musely blížit k absolutní nule. "Vydrží vaše sněhové vozidlo i toto?"

"Obávám se, že ne," připustil Lesster — aniž by to nějak změnilo veselý výraz v jeho obličeji. "Ale Moroni se koneckonců taky nějak musejí dostávat do města a z města, ne?"

"Možná že na tu věc jdeme špatně," řekl Skudder. Jeho hlas zněl překvapivě klidně, až se po něm Charity překvapeně podívala, a i Faller na okamžik odtrhl pohled od počítače a poněkud zmateně na něho pohlédl.

"Oukej — shrňme si, co ti tvůj nový přítel všechno prozradil," pokračoval Skudder s kradmým pohledem na Charity. Spolkla jeho špičku bez komentáře. "Je tu tedy ona sluneční bomba — ať už funguje jakkoli — a jediná cesta k ní vede přes New York. Souhlasí?"

Charity mlčky přikývla. Tušila, kam Skudder míří.

"Ptám se jen, proč," řekl Skudder. "Po všem, co jsem dosud slyšel, existuje jen jeden jediný transmitér, pomocí kterého je možno opustit Zemi. A ten se nachází na severním pólu."

"To je fakt," řekla Charity. "Zařízení v New Yorku je jen přestupní stanice."

"Která nás dostane do Černé pevnosti," dodal Skudder zamračeně. "Přímo do srdce jejich moci. Mám-li říci svůj názor, tak tam nás bude čekat na deset tisíc zuřivě střílejících mravenců."

"V jediném zlomku vteřiny budeme posláni dál," odpověděla Charity unaveně. "To jsme si přece už všechno..."

"...prohovořili, já vím," přerušil ji Skudder. "A ještě stokrát prohovoříme, když bude třeba. Nedává to prostě žádný smysl, Cherry! Pokud to je jenom přestupní stanice, proč nepoužijeme nějaký jiný transmitér? Na celém světě existují tisíce těchto věcí, snad dokonce desetitisíce. A neříkej mi, prosím tě, že Stone zná přístupový kód jen k tomuto přístroji! Proč musíme právě přes New York? Mám ti říct proč? Protože tam na nás čeká!"

"Nesmysl," odsekla Charity. Ale ani jejím uším neznělo to slovo příliš přesvědčivě. Přesto pokračovala: "Musíme vypnout tento centrální počítač. Pokud ne, budeme mít brzy v patách půlku moronské armády dřív, než se stačíme materializovat na sluneční stanici." Alespoň takto jí to vysvětlil Stone. Znělo to logicky. A zároveň jako ten nejvíc za vlasy přitažený nesmysl, jaký kdy slyšela.

Skudder se jen zasmál.

"Nemá žádný důvod dělat takové okolky," řekla Charity bezradně. "V Kolíně nás mohl vyřídit bez nejmenšího rizika."

Měla přitom pocit, že to všechno stejně říká z jednoho jediného důvodu — totiž aby uklidnila sebe samotnou. A Skudder se ani neobtěžoval jí na to odpovědět.

Na chviličku se na něho Charity zadívala takřka úpěnlivě, potom vstala a neklidně začala přecházet letadlem tam a zpátky. Pohledem pronikala hustou plastikovou sítí, oddělující zadní část letounu od zbytku trupu a proběhla jí směsice pýchy, rezignace a skoro hysterické zloby. Nikoli poprvé.

Navzdory jeho enormní velikosti se zdálo, že letoun praská ve švech. To, co Hartmannovi muži umístili ve zbývajících pěti šestinách celého nákladního prostoru, by snad ještě před půl stoletím vystačilo k rozpoutání středně veliké války — i k jejímu vítěznému završení.

Za zavřenou rampou Superguppy II trůnil v plné pohotovosti tank typu Leopard; jedna z oněch plně komputerizovaných, téměř nezranitelných oblud, jakou objevili už v Paříži. Za ním se tyčil bizarní obrys jednoho dílu

rozmontované stealthkoptéry, zatímco zbytek místa zabíralo nespočetně beden, krabic a obalových klecí, do kterých nechal Hartmann zabalit všechno, co mohlo být třeba k útoku na město o velikosti New Yorku. Jen na teplé spodní prádlo zapomněl, pomyslila si Charity posměšně. Ó jistě — a ještě na jednu maličkost: na dva tucty mužů, které by potřebovali, aby ten vědeckofantastický válečný stroj dokázali uvést do chodu.

Samozřejmě to nebyla jeho vina. Dal jim všechno, co mohl postrádat. A mužů měl sám jen málo, od doby, co jich stále víc a víc přebíhalo ke Kyleovu Jaredům. Lesster a jeho dva kolegové byli v podstatě už víc, než si mohl dovolit postrádat.

Charity se v duchu musela ptát, jak to teď asi v obrovském bunkru vypadá. Když Hartmanna před necelými třemi dny opouštěli, čítala jeho posádka pouhých sedmdesát hlav. A on potřeboval aspoň pětkrát tolik, aby základnu dokázal byť jen nouzově zabezpečit.

"Mohli bychom to zkusit s tím ‚pardálem'," řekl Lesster. Pozoroval sice směr jejího pohledu, ale naprosto špatně si jej vyložil.

"Umíte s tím zacházet?" zeptala se Charity, aniž by se k němu obrátila. To jeho věčné ušklíbání už dokonce i slyšela.

"Strávil jsem pár hodin na simulátoru. Ale složitější než..."

"INTERCEPTOR nebo RETALIATOR to nemůže přece být," dokončila Charity větu jízlivě. "Já vím." Usmála se, zavrtěla hlavou a znovu se obrátila ke zbývající trojici. "Já vám to dokonce věřím. Ale i tak to je skoro na nic. Musíme se totiž do města dostat nepozorovaně."

Lesster se zašklebil ještě veseleji. "Pusťte mě k tomu kanónu a nezbude tam nikdo, kdo by nás mohl vidět."

Proti své vůli se musela Charity usmát. Ale už neodpověděla, nýbrž prošla kolem nich a vrátila se zpět do pilotní kabiny. "Co naše spojení s Hartmannem?"

Phillipsen ani nevzhlédl od svých přístrojů. Dál rychlými, poněkud nervózně působícími pohyby cosi tropil se svými tlačítky a páčkami.

"Něco není v pořádku?" zeptala se Charity, když ani po několika vteřinách nedostala žádnou odpověď.

Phillipsen nešťastně pokrčil rameny. "Já... nejsem si jistý," odpověděl vyhýbavě.

Rychlým krokem Charity došla až k němu a naklonila se dopředu, aby se mu podívala přes rameno. Ne že by z toho byla chytřejší. Létala s kosmickými koráby, které byly desetkrát větší než tento nákladní letoun, přesto však ji stále ještě tento řídící pult uváděl ve zmatek. "Co se stalo?" zeptala se. "Spojení se zhroutilo?"

"Naprosto," odpověděl Phillipsen. "Ale rádiové spojení mi dělá ještě tak nejmenší starosti." Zavrtěl hlavou. "Celá ta bedna se zbláznila."

"Co tím chcete říct?" zeptala se Charity polekaně.

Phillipsen však znovu jen pokrčil rameny. "To nevím ani já sám," přiznal. "Podívejte se na to. Přístroje si počínají jako šílené."

Charity slyšela, jak Skudder, Lesster a Faller vstoupili za ní do pilotní kabiny, a ustoupila o půl kroku stranou, aby Lessterovi udělala místo.

"Pusť mě k tomu," řekl poručík. "Člověk aby si dělal všechno sám!"

Phillipsen ho přímo probodl pohledem, natáhl ruku po nějakém přepínači, ale Lesster ho klepl přes prsty a káravě zavrtěl hlavou. "Dej ty své neohrabané pracky pryč." řekl. "Toto je letadlo, a ne papiňák!"

"Tak už dost," řekla Charity příkře. "Ovládejte se, poručíku Lesstere!" Ukázala na přístrojový pult. "Co se vlastně děje?"

Lesster sebou viditelně trhl, ale neodpověděl hned, nýbrž rychle přelétl pohledem ovládací pult a v očích se mu objevil úděs. "Obávám se, že poručík Phillipsen má pravdu, kapitáne Lairdová," řekl zaraženě. "Zdá se, že přístroje jsou něčím rušeny."

"Zdá se?" zeptal se Skudder.

Lesster jenom pokrčil rameny. "Myslím, že ano," řekl. "Protože to, co ukazují, je zkrátka naprosto nemožné. Zasraná technika. Celý ten krám je přece jenom trochu lepší papiňák!"

Charity na něho vrhla polekaný pohled. "A co říkají ty přístroje?"

Lessterovy posunky vyjadřovaly naprostou bezradnost. "Ty údaje nemohou souhlasit, kapitáne Lairdová," řekl. "Jestli to, co přístroje tvrdí, je pravda, tak se k nám něco přibližuje. Je to velké jako celý domovní blok, myslím."

"Prosím?" řekl Skudder zděšeně.

Lesster znovu vrhl rychlý pohled na přístroje. "Bezmála sedm set metrů dlouhé, tři sta široké a skoro právě tak vysoké. Váha sto devadesát tisíc tun — plus minus pět procent. A to je nemožné."

"To není... tak jisté," mumlal Skudder vyděšeně. Instinktivně vyhlédl předním oknem ven, ale výhled se nikterak nezměnil. Před nimi se rozkládala jen hnědobílá sněhová pláň a vířící stěna sněhové bouře.

"Je to nemožné," stál dál na svém Lesster. Špičkou malíčku zaťukal na jeden z četných monitorů. "Tady ten krám tvrdí, že to ani nejede, ani neletí."

"A co teda?"

"Že to běží."

Příštích deset vteřin zavládlo v pilotní kabině naprosté ticho. Potom řekl Skudder naprosto tiše: "Mýlíte se, Lesstere. To je možné."

Charity na něho zůstala nechápavě hledět. "Nerozumím..."

"Startujte!" zařval Skudder najednou. "Pro všechno na světě — okamžitě nastartujte letadlo! Musíme odtud pryč!"

Ve zlomku vteřiny se Lesster úplně změnil. Náhle už na něm nebylo nic šaškovského ani dětinského. S

přesností stroje vklouzl do svého sedadla, jediným pohybem ruky stiskl na půl tuctu tlačítek a páček současně a řídící páku přitáhl k sobě. Také Phillipsenovy ruce se rozběhly nad pultem jako dvě malá, mrštná zvířátka, která vědí sama od sebe, co dělat. Vzápětí i Faller beze slova dosedl do křesla radisty a nasadil si sluchátka.

"Připoutat se," přikázal Lesster stroze. "Bude to tvrdý start!"

Ovládací pult se rozblikal, jak současně procitly k životu desítky přístrojů. Lesster nastartoval turbomotory a trupem začalo probíhat tlumené, rychle sílící hučení, přecházející v kolísavé vytí.

Charity a Skudder se rychle posadili. "Co to je?" zeptala se Charity nervózně. "Skuddere, co se to k nám blíží?"

"Jestli je to to, čeho se obávám," mumlal Skudder, "tak stačí, když se budeš dívat ven."

Charity poslechla — a zasténala zděšením.

Dva, tři kilometry před nimi se stále ještě nacházela stěna hurikánu — ale za ní se cosi velkého pohybovalo. Vzápětí si však musela opravit mínění. Ne — to nebylo veliké. Bylo to gigantické.

"Co... to... je?" šeptala zajíkavě.

"Běžec," odpověděl Skudder. "Panebože, opravdu to je běžec! Lesstere — odstartujte!"

"Pokouším se," odpověděl mladý voják. "Ale motory se musejí zahřát. Nemáme ještě dostatečné obrátky. Když to teď zvednu, spadneme a zapíchneme se do sněhu — chcete to?" Jeho hlas zněl úplně klidně, takřka nezúčastněně. Přitom musel to gigantické cosi vidět stejně zřetelně jako ostatní.

"Kolik času potřebujete?"

"S plným rizikem? Jednu minutu."

Charity byla jen s námahou schopna poslouchat, co Lesster říká. Stín za clonou vichřice se přibližoval, strašlivě rychle se přibližoval. Vzdálenost, bílé víření sněhu i ta nepředstavitelná velikost propůjčovaly tomu tvorovi zdánlivou pomalost a těžkopádnost, avšak nebyl ani pomalý, ani těžkopádný.

Běžec vypadal jako obrovsky zvětšený brouk. Jeho matně stříbřité tělo se pohybovalo na deseti nebo dvanácti obrovských článkovitých nohách, které obludu přenášely každým krokem o padesát až sto metrů dále. Celá první třetina jeho těla byla poseta hrbolatými výrůstky a kopulemi, vypadal skutečně jako živý tvor.

Pravděpodobně byl mnohem teplejší než okolní sníh, protože byl celý zahalen hustým oblakem páry. Vypadalo to, jako by dýchal.

"Pětačtyřicet sekund," řekl Lesster.

"Co to je?" opakovala Charity. Tentokrát odpověděl Skudder. "Já... už jsem kdysi něco podobného viděl. Pronikli jsme do zakázaného prostoru. Nevím, co to je, ale zničí všechno. Domy, vozidla, celá města."

"Třicet sekund," řekl Lesster. I jeho hlas zněl nyní už trochu stísněně. "Bude to o fous. Nemohu slíbit, že tu bednu skutečně dostanu nahoru."

"Co to zkusit s palubním kanónem?" zeptal se Faller. Ukázal na kontrolku těžkého laserového děla na přídi letadla.

"Na to zapomeň," zavrčel Lesster. "Abych tu kraksnu zvedl, potřebuji každou kapku šťávy."

Krom toho Charity pochybovala, že by se takové monstrum dalo zastavit laserem.

"Deset sekund!"

Motory se rozječely. V tu chvíli se běžec vynořil z vánice úplně. Zdánlivě těžkopádným pohybem se napolo otočil, až se ocitl rázem svým předním koncem u samého letadla. Charity uviděla, že jeho podobnost s broukem jde ještě dál — monstrum mělo i obrovskou tlamu, tvořenou dvěma velikánskými čelistmi. V tu strašlivou chvíli měla Charity opět pocit, jako by stála tváří v tvář čemusi skutečně živému, co na ni upírá pohled plný nenávisti a zloby.

"Pět sekund! Čtyři, tři — držte se pevně!"

Motory se rozeřvaly. Sníh pod letadlem rázem vybuchl v oblak horké páry pod dotykem plamenů z trysek motorů. Těžkopádné, namáhavé chvění proběhlo trupem letadla.

Na několik vteřin zůstali oslepeni, protože jim oblak páry zcela zahalil výhled.

Avšak Charity cítila, jak se stroj odpoutává od země, rozechvěle, neochotně, řve přitom jako zvíře v posledním tažení, avšak pohybuje se kupředu, vrávoravě nabírá výšku a konečné vylétá z oblaku páry. Charity zaúpěla hrůzou, když uviděla, jak blízko již běžec přišel. Nohy jako věže se jen míhaly, jako by to byl pavouk, řítící se po kořisti.

"Dokážeme to!" řval Lesster. "Ano! Jde nahoru! Ještě, bejby, ještě — leť! Dokážeme to!"

"Ne," řekl Phillipsen zcela klidně. "Nedokážeme to."

Běžec byl stále ještě sto nebo dvě metrů od nich. Sedm či osm kroků, vteřin už jen polovic z tohoto počtu. Jeho obrovská klapající železná tlama, chňapající čelisti, které nebyly nic jiného než obrovité drapáky s hranami, ostrými jak nože, to vše se objevilo přímo v úrovni pilotní kabiny letadla.

Další krok. Půl vteřiny. Letadlo dál stoupalo.

Vtom Lesster vykřikl a Charity pocítila, jak se Superguppy II překlopil přes pravé křídlo.

Běžec se nacházel sotva padesát metrů od nich, když se letadlo zavrtalo do sněhu a rozlomilo se.

4

Během poslední půl hodiny si French pomalu zvykal na myšlenku, že se vlastně vrací na Zemi. A měl z toho strach. Panický strach.

Kladl si otázku, proč tomu tak je. Oni všichni přece musejí jednoho dne zpět na Zemi, někdo dřív a jiný později — třebaže se šířila zvěst, že například Starý má zůstat v Úkrytu ještě další tři generace, tak jako zde už tři generace přežil. Copak není Země rájem, ve kterém budou jednou všichni odměněni za své útrapy a odříkání v Úkrytu? Buď jak buď, takto mu to vykládali. French si opravdu musel klást otázku, proč má takový panický strach z návratu domů.

Alespoň stokrát se za posledních deset minut díval na indikátor svého dýchacího přístroje. Kdy by měl věřit té malé červené ručičce, pak by už musel být dávno mrtev, protože přístroj už dobrých pět minut nic neukazoval. Buď měl již nádrž na zádech skutečně prázdnou a dýchal poslední zbytky vzduchu, které v ní ještě zbyly, ale byly příliš nepatrné, aby se ručička ještě pohybovala — anebo ten přístroj prostě kapituloval před přetížením. Z pochopitelných důvodů dával French v tuto chvíli přednost raději druhé možnosti — svědčilo pro ni alespoň jedno.

Pronikl do Těžké zóny hlouběji než kterýkoli jiný člověk kdy před ním. Nebo alespoň než ti, kteří se vrátili. Každý pohyb ho stál nesmírné úsilí a dokonce i dýchání se mu už dávno stalo vědomou činností, která si činila nárok na velkou část jeho soustředění. A bylo to stále horší, každý krok přinášel více utrpení. Občas vnímal své okolí už jen jakoby přes krvavý závoj a také cítil něco, co si jen málo lidí kdy uvědomilo: tíhu svých vlastních orgánů. Bylo to, jako by mu olověná závaží visela na srdci, na plicích, na žaludku a všem ostatním. Občas se mu zdálo, že cítí i proudění krve, která se mu jen s námahou prodírala prudce zúženými cévami. Nemohlo být pochyb — měl nemoc z přetížení. Z toho bude aspoň týden ležet v horečkách a bude moci mluvit o štěstí, když mu nezůstanou žádná trvalá poškození nebo dokonce zmrzačení.

Kdyby k tomu měl dost dechu, byl by se French zasmál této absurdní myšlence. Ne, skutečně není třeba znepokojovat se nějakým zmrzačením nebo trvalým poškozením. Jediné trvalé poškození, které tu přichází v úvahu, je velice zdlouhavá smrt...

Klopýtal dále, před sebou rozeznal šikmo dolů se svažující rampu a příliš pozdě si uvědomil, že zde váží nejméně třicetkrát tolik co v Úkrytu. Těžká dýchací maska zdusila jeho výkřik, když ztratil rovnováhu a s neustálým převracením se řítil dolů do hlubiny.

Zřejmě musel ztratit vědomí, protože příští, co si uvědomil, bylo, že leží na zádech — a nad sebou zahlédl vyvalené oči pavouka, který se nad ním naklonil a třemi ze svých šesti nohou jej uchopil za oblek. Jeho hubené paťáty uchopily průhlednou umělohmotnou látku a jednoduše ji roztrhaly na kusy. French zaslechl vysoký, nemelodický hvizd. Předpokládal, že to bude asi řeč těchto pavouků.

Zcela automaticky chtěl sáhnout po své harpuně, aby vzal ještě aspoň tuto bestii s sebou na cestu k Zemi. A v tom se náhle pavouk vzpřímil, natáhl všechny čtyři paže a s takřka hravě snadným pohybem Frenche postavil na nohy. Jeho hvízdání znělo tak nějak... ustaraně? Už už by se French sám prozradil. Existovalo jedno jediné vysvětlení: třebaže mu byl docela blízko, ano, vždyť se ho dokonce dotkl, pavouk jeho převlek neprohlédl!

Ale to přece není možné! Každému z Úkrytu bylo jasné, že ten mizerný převlek obstojí pouze před zběžným (velice zběžným) pohledem...

Kolísaje pod svou vlastní vahou — jakož i pod tíhou vědomí, že je to zde zřejmě docela jinak, než čemu dosud všichni věřili — zůstal French stát a zíral na pavouka, zatímco ten na něho nadále mluvil tím svým ostrým hvízdáním a gestikuloval všemi čtyřmi pažemi. Zřejmě mu už mezitím přece jen došlo, že s jeho protějškem není něco v pořádku. Asi, přemýšlel French, je ten pavouk trochu překvapený, že potkává bytost, která vypadá jako on, a přece poněkud jinak, navíc naprosto zjevně nerozumí ani slovo, co mu hvízdá a píská. Ještě více pavouka asi překvapila harpuna, kterou náhle French držel ruce, a ze všeho nejvíc docela určitě největším překvapením pro něho byl asi půlmetrový ocelový šíp, který ho probodl a polovičním saltem odhodil dozadu, kde zůstalo tělo mravence nehybně ležet.

French se zapotácel. Nechybělo mnoho a byl by také upadl a pravděpodobně už nenašel dost sil znovu se vztyčit na nohy. Už ta námaha spojená se zvednutím zbraně a namířením na něho byla moc. Všechno se kolem něho počalo točit. Narazil do zdi, harpunu, která najednou vážila snad půl centu, upustil na zem a se zoufalým vypětím se snažil neztratit vědomí. Závoj před jeho očima nebyl již náhle rudý, nýbrž černý, a jako by mu neviditelný spár uchopil srdce a počal je drtit. Chtěl se nadechnout, ale nešlo to. Ne, nezemře na nemoc z přetížení. Ta už nebude mít dost času na to, aby ho zabila. Udusí se. Jeho zásoba vzduchu je definitivně vyčerpaná.

Padl na kolena a přitom si všiml, napůl už v bezvědomí, jak se vedle něho domněle již mrtvý pavouk pohnul. Snad jsou ty bestie ještě houževnatější, než se všeobecně soudí, snad to byl jenom reflex — ale najednou sebou jeho strašlivý spár trhnul a rozerval Frenchovi jeho maskovací oblek. Ozvalo se ošklivé syčení.

A najednou mohl French opět dýchat.

5

Kdosi ji skutečně pramálo ohleduplně chytil pod pažemi a vlekl po sněhu; velice rychle a aniž by přitom bral byť jen sebemenší ohled na to, že se stále znovu a znovu otlouká boky a nohama o ostré hrany překážek, skrytých pod tíživě bílým příkrovem. Sníh se jí dostal za límec a začínal jí pod oděvem tát, v pravém kotníku se pomalu probouzela bodavá bolest, pulzující v rytmu úderů jejího srdce a při každém úderu vždy o něco silnější. Otřásla se chladem. A přitom absurdně cítila zároveň i strašné horko, jako by se jejího obličeje dotýkaly žhoucí ruce. Pokusila se otevřít oči, ale světlo bylo příliš pronikavé. Znovu se zasténáním stiskla víčka.

Po chvíli to zkusila ještě jednou. Sem tam se nad ní pohupoval obličej v obrovské temně zelené přilbě a pak tu bylo cosi obrovského, stříbrného a strašlivě se míhající světlo, odrážející se na lesklém povrchu.

Běžec!

Toto jediné slovo jí bleskurychle navrátilo vzpomínky. Zasténala, pokusila se zvednout hlavu a instinktivně se začala bránit — s tím výsledkem, že ji Lesster bez prodlení pustil a ona tvrdě dopadla na sníh. Rychle se sehnul, aby jí opět pomohl, ale ona se odvalila (s tím výsledkem, že se jí za límec dostal další sníh a rovněž se začal hned rozpouštět) a vlastními silami se postavila.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Nebyla to moje vina!" hájil se Lesster. "Varoval jsem vás! Říkal jsem, že start je riskantní! Měli jsme počkat o třicet sekund déle, pak by se ta bedna bez problémů zvedla, ale tak..."

"Drž už konečně hubu, Lesstere," řekl druhý hlas a Charity teprve teď registrovala, že nejsou sami. Skudder a ostatní dva vojáci klečeli za sněhovou závějí, do jejíhož krytu ji Lesster přivlekl. Skudder krvácel z ošklivé rány v obličeji a Faller si s tváří zkřivenou bolestí tiskl levou paži k břichu. Phillipsen strhl z ramene laserovou pušku a namířil na cosi o velikosti Nové Guineje, co se tyčilo na dvanácti ocelových nohách o výšce mrakodrapu. Vypadá to skutečně absurdně, shledala Charity.

Otřásla se, dvěma rychlými kroky byla u Skuddera a starostlivě natáhla ruku k jeho obličeji, avšak Skudder jen zavrtěl hlavou.

"To nic není," řekl. "Škrábnutí."

Protože Charity věděla, jak málo smyslu má chtít s ním diskutovat na toto téma, omezila se jen na opětovný zkoumavý pohled do jeho tváře, zalité krví. Po rukou a po kolenou se doplazila k Phillipsenovi. Mladý voják ležel ve sněhu na břiše a stále ještě zbraní mířil na běžce. Charity však měla téměř jistý pocit, že to dělá jedině proto, aby se měl čeho držet.

Když pak pohlédla na to, na co Phillipsen bez hnutí zíral, porozuměla mu. Na chvíli si sama přála něčeho se chytit, aby neztratila půdu pod nohama.

Běžec se zastavil přímo nad vrakem letadla. Jeho první dva páry nohou poklesly, takže se mírně naklonil dopředu a vypadal opravdu jako nějaký obrovský ocelový hmyz, který požírá svoji kořist — jíž v tomto případě nebylo nic jiného než vrak nákladního letadla. Letadlo hořelo. Tu a tam se zablýsklo v jeho rozbitém trupu, když vybuchla část dovezených zásob munice, vznícená žárem.

Trup už byl natolik zdeformovaný, že se jen stěží dal odhadnout jeho původní tvar. Charity si v duchu musela klást otázku, jak se pro všechno na světě mohli dostat z vraku živí, navíc skoro bez zranění. Jeden z motorů žhnul světlou, přízračnou červení. Horko bylo tak intenzivní, že bylo dokonce cítit až tady, víc než dvě stě metrů daleko.

Což ovšem běžci nikterak nebránilo v tom, aby vrak svými obrovskými drapáky netrhal metodicky na kusy, které pak jeden po druhém mizely v jeho tlamě. Na chvíli se Charity dokonce domnívala, že zahlédla uvnitř rozmělňující zuby — ale taky to nemusela být pravda.

"On to požírá!" vyjekl Phillipsen. "On... to letadlo žere!"

Charity zaslechla v jeho hlase panikářský podtón a konejšivě mu položila ruku na rameno. "Je to jenom stroj, Phillipsene," řekla klidně. "Jenom stroj."

Phillipsen se na ni upřeně zadíval. Oči měl rozšířené hrůzou, viděla v nich nepříčetné záblesky a pochopila, že ten chlapec má blízko úplnému zhroucení. Phillipsen byl všechno, jen ne zbabělec; kdyby byl, sotva by ho sem Hartmann poslal. Avšak pohled na příšeru byl prostě víc, než mohl snést. Nebylo to nebezpečím, které ze strany té obludy hrozilo. Byl to prostě už fakt, že něco tak nemožného může vůbec být.

"Je to jenom stroj," řekla Charity ještě jednou. Ale musela vynaložit všechnu sílu, aby její slova zněla alespoň z poloviny tak přesvědčivě, jak měla. Vždyť i ona měla pocit, jako by se jí pomaličku, avšak neúprosně propadala půda pod nohama. Panebože, vždyť ta věc je větší než letadlová loď!

Phillipsen se pomalu uklidňoval. Záblesky v jeho očích zůstaly, ale nebyly již tak nebezpečného rázu, a ruce se mu postupně přestávaly třást.

"Je to jenom stroj," řekla Charity potřetí. "Nic nám neudělá. Pravděpodobně jsme pro něho příliš malí, než aby nás vůbec registroval."

Skudder se připlížil po kolenou a loktech vedle ní, chvíli beze slova hleděl na vrak letadla a potom si rozetřel hrst sněhu po obličeji, aby si smyl krev. Nyní Charity viděla, že šrám na jeho čele je skutečně jen šrám.

Po chvíli se k nim připojili i oba ostatní muži. Mlčky přihlíželi, jak běžec takřka v poklidu rozřezává a trhá vrak letadla na kusy a polyká jeho trosky. Charity skutečně v duchu použila tohoto slova. Nepodařilo se jí najít jiný výraz.

"Rád bych věděl, co tu dělá," zamumlal Faller.

Skudder se tiše zasmál. "Tak proč nejdeš a nezeptáš se ho?" Zvedl svoji pušku, zapnul zaměřovací optiku a jako uhranutý sledoval několik vteřin stříbrný kolos. Potom sklonil zbraň, podal ji Charity a ukázal na jedno místo šikmo nad "tlamou" brouka. "Mezi těmi dvěma kopulemi," řekl. "Vidíš ten malý trojúhelníkový otvor?"

Charity potřebovala okamžik na to, aby si zvykla na změněný úhel pohledu zaměřovači optiky. Pak uviděla, co Skudder objevil: asi deset, patnáct metrů nad polykající tlamou obřího brouka se nacházelo cosi na způsob vrat přibližně trojúhelníkového tvaru, a tam se pohybovaly čtyři maličké postavy se šesti končetinami. Mravenci.

"Co to proboha je?" zamumlala, poté co sklonila pušku a vrátila ji Skudderovi.

"Snad jeden z těch strážních robotů, o kterých mluvil Stone," ozval se Faller. Jeho hlas však nezněl právě přesvědčeně. A Skudder hned taky zavrtěl hlavou.

"To není možné. Takový obr nedává vůbec žádný smysl jako bojový stroj."

Zase nějakou chvíli mlčeli, zatímco běžec bez jediného náznaku spěchu posbíral všechny zbytky vraku. Počínal si při tom velice pečlivě. Dokonce i rozžhavený motor zmizel v jeho tlamě.

Se zatajeným dechem očekávali, že se kolos opět obrátí a odejde, ale nestalo se tak. Místo toho se obrovské drapáky náhle opět zvedly a z horní části stroje vyklouzlo něco, co připomínalo Charity obrovský osten. S příšerným rachotem se zavrtal ocelový trn do země a skřípavě počal rozrývat zemský povrch a skálu. Země se otřásala.

"Co to pro všechno na světě zase dělá?" zamumlal Skudder. "Snad neklade nějaká vejce či něco podobného." Marně se snažil smíchem ubrat svým slovům na stísněnosti.

Charity koutkem oka zahlédla, jak sebou Phillipsen lehce trhl a ještě trochu víc zbledl. Na okamžik i ona musela zápasit s absurdní představou, že by se náhle země vynořilo ze země na tucty takovýchto ocelových absurdit v menším vydání a že by vzápětí na ně zaútočily.

"Myslím, že... vím, co to je," řekla náhle.

Skudder a ostatní na ni zůstali překvapeně hledět, avšak neodpověděla na otázku v jejich očích, nýbrž se s nečekaně nervózním gestem obrátila přímo na Skuddera.

"Tys tu věc už někdy viděl," řekla vzrušeně. "Vzpomeň si přesně, Skuddere! Co to dělalo?"

"Dělalo?" Skudder vypadal zpočátku, jako by si s její otázkou nevěděl rady. "Nerozumím přesně... Nic to nedělalo. Prostě to běželo krajinou a všechno to ničilo."

"Tak jako teď?"

"Jistě. Auta, letadla, celé haly..." Náhle se mu tvář rozjasnila. "Ty... ty si myslíš, že je to něco na sbírání starého šrotu?"

"Pravděpodobně," řekla Charity. "Domnívám se, že to sbírá kov. Proto to taky zareagovalo na naše letadlo. Ta věc nás nechtěla napadnout. Chtěla jenom kov."

"Ale to je přece šílené," zamumlal Faller.

Charity si ho nevšímala. Už dávno pochopila, že přemýšlet nad logikou okupantů z Moronu je nejlepší cesta do blázince. "A jestli je to tak," pokračovala klidně dál, "tak by snad mohla být pro nás tato věc přímou linkou do New Yorku."

Nyní zbledl dokonce i Skudder. "Jak to myslíš?" zaúpěl.

Charity ukázala k severu. "Přišel přece odtud, ne?"

"Vy... snad nechcete jít na... na palubu té věci?" zašeptal Lesster.

"Máte lepší nápad?" zeptala se Charity. "Nemůžeme tu zůstat. Když odhlédneme od všeho ostatního — ta obluda právě posnídala všechny naše věci. I kdyby nás nedostali strážní roboti, během pár hodin tu zmrzneme. Můžeme se ukrýt někde uvnitř. Ta věc je skutečně dost velká."

"Vy jste se musela zbláznit!" vyjekl Phillipsen.

Charity se ušklíbla. "Jistěže. To byla podmínka, abych dostala tento džob." Vzápětí však zase zvážněla. "Nemůžeme tu zůstat."

"Nemáme žádnou záruku, že ta obluda skutečně zamíří do New Yorku," řekl Skudder vážně. "Taky se může celé týdny potloukat tady někde po okolí."

"Ale někam půjde," odpověděla Charity. "Chceš tu zůstat, dokud tě nedostanou nebo dokud nezmrzneš?"

Skudder už neodpovídal. Po chvíli vzala Charity znovu do ruky pušku a znovu si prohlížela mravence nad běžcovou tlamou.

Nyní už byli vidět jen dva, a také ti se náhle obrátili a zmizeli někde v nitru toho kyklopského stroje. Takřka v tu samou chvíli se počal osten znovu vysouvat ze země. Z trupu běžce se ozval příšerný rachot a skřípění, když se oba první páry končetin opět narovnaly a stroj znovu získal rovnováhu.

"Teď!" přikázala Charity.

Všichni — nejen Phillipsen — na chvíli zaváhali, ale pak zřejmě došli k závěru, že má Charity pravdu: jestli tu zůstanou, nečekaje nic než jistá, ale určitě všechno jiné než rychlá smrt.

Vyrazili, když běžec těžkopádně zvedl ze země první ze svých mnoha končetin a začal se obracet. Země se třásla. Před nimi se spustil z výšky úplný nálet úlomků skály a sněhové břečky, a Charity s úděsem musela konstatovat, že sloupovité nohy toho kolosu jsou ještě mnohem větší, než si na dálku představovala. Odhadovala, že obrovské oválné tělo toho ocelového brouka se musí tyčit bezpochyby takových sedmdesát až osmdesát metrů nad zemí — a ty bohatě členěné chůdovité nohy se pohybovaly s obratností, jakou by člověk považoval u stroje této velikosti za takřka nemožnou. Ta věc byla rychlá.

Charity se vyhýbala obrovským kráterům, které po sobě běžcovy nohy v půdě zanechávaly, ještě víc přidala do kroku a právě včas stačila zaznamenat Skudderův výkřik, aby zpomalila — o vlas se před ní do země opět zabořila jedna obrovská železná broučí noha. Udělala kličku doleva, přikrčila se v běhu pod krupobitím kamení a zeminy a pak se vší silou odrazila.

Skok byl perfektně vypočítaný. Tvrdě dopadla na masivní ocel nohy, avšak podařilo se jí pevně se zachytit rukama i nohama a držela se, i když se obrovská noha počala opět zvedat. Než se úplně odtrhla od země, ocitli se Skudder a Faller stejným způsobem u ní. Viděla, jak Phillipsen a třetí voják hledí po jiné noze, a prudce počala gestikulovat.

"Ne!" vykřikla. "Musíme se držet pohromadě!"

Bylo to o chlup, protože běžec již takřka dokončil obrat a prudce zrychlil krok, sotva se tupým čumákem obrátil zpět k vichrné linii na severu. Lesster a Phillipsen se doslova v poslední vteřině taky vyškrabali nahoru. Pak se všichni ocitli uprostřed vyjící smršti a najednou měli plné ruce práce, aby je nestrhly prudké poryvy vichru.

Najednou bylo strašně chladno, neuvěřitelně. Už po několika okamžicích ztratila Charity všechen cit v rukou a dokonce i nadechování jí činilo bolest. Běžec stále zrychloval a tempem rychlovlaku se řítil sněhovou bouří. Teplota klesala s každým krokem, který toto ocelové monstrum udělalo, o jeden stupeň. Sněžení zhoustlo tak, že dokázala postavy ostatních rozeznávat jen jako matné obrysy.

Skudder na ni cosi křičel. Bouře mu rvala slova od rtů a odnášela je pryč, aniž by jim byla Charity schopna porozumět, ale pak pohlédla směrem, kterým ukazovala jeho ruka.

Jen pár metrů nad nimi se otevřel v boku obrovské nohy oválný poklop a z otvoru se vysunula ošklivá lebka moronského mravence. Zřejmě byli na svém úprku přece jen zahlédnuti.

Skudder vytasil zbraň a vystřelil na Morona. Minul ho, avšak hmyzí kreatura se okamžitě s vyděšeným pohybem stáhla zpět do nitra nohy.

Na jedinou vteřinu.

Pak se objevil znovu, ale tentokrát neměl ruce prázdné. Ve čtyřech svých spárech svíral hned čtyři malé

smrtící laserové pistole, s nimiž už několikrát měli čest se seznámit.

A přece nestihl vypálit ani z jedné z nich.

Skudder dokázal oné nepatrné chviličky využít, aby se rychle vyšplhal až k poklopu a oběma rukama se zachytil okraje otvoru. Když se pak mravenec vyklonil, chytil jej levou rukou za jednu nohu a vší silou s ní trhnul. Za normálních okolností by možná ani jeho síla nestačila k tomu, aby té bestii podrazil nohy, neboť Charity velice dobře věděla, jak strašlivě silní jsou tito dvoumetroví hmyzí tvorové, ale právě v tu chvíli udělal běžec další krok a tento dvojí otřes stačil. Mravenec vyrazil pronikavý výkřik, dvě z jeho čtyř zbraní mu vypadly, a pak se bezmocně zhroutil nazpět do vnitřku stroje. Bleskurychlým pohybem se tam Skudder vymrštil za ním.

Také Charity šplhala dál, jak nejrychleji mohla. Skudder byl silný muž, ale proti tomuto hmyzímu monstru neměl nejmenší šanci. Kdyby se mravenci podařilo dostat ho do pracek, jednoduše by ho přetrhl, aniž by musel vynaložit velkou námahu.

Ale nestihla to. Charity se dostala až ke vchodu a právě se chystala vytáhnout se švihem dovnitř, když vtom se nad ní opět objevili Skudder a ten Moron. Mravenec mezitím zahodil i zbytek svých zbraní a pokoušel se všemi čtyřmi pažemi najednou svého protivníka chytit. Skudder se mu však obratným pohybem vyhnul, náhle ze strany uchopil tenkou, chitinem obrněnou ruku a džudistickým hmatem, jako vystřiženým z učebnice, mravence zdvihl. Moron zavřeštěl hrůzou, když pravděpodobně poprvé a bezpochyby naposledy ve svém životě učinil zkušenost, že se jeho vlastní síla může taky obrátit proti němu. Ztratil půdu pod nohama a zmítaje sebou zmizel ve sněžných vírech dole. Charity se s hekáním vytáhla nahoru do otvoru. Vztyčila se na kolenou a v rychlosti se rozhlédla kolem, přičemž její ruka klesla ke zbrani. Ale pohyb nedokončila. Komora, ve které se se Skudderem nacházela, byla maličká; nic než kulatý válec z rezavého železa, kde bylo s bídou dost místa pro ně dva. Mravenec byl tedy sám.

Z jakési nesmyslné hrdosti ignorovala Skudderovu nabízenou pomocnou ruku a postavila se na nohy vlastní silou. Hned nato však s překvapeným výkřikem spadla na Skuddera, když běžec udělal další krok a podlaha pod jejíma nohama se náhle změnila v šikmo nakloněnou rampu. Skudder se zašklebil tak nestydatě, že by mu nejraději dala na místě facku, avšak jakmile zahlédl v jejích očích varovné ohníčky, okamžitě její ramena pustil.

Pokud to jen ve stísněném prostoru maličké komory šlo, ustoupili ode dveří, aby udělali místo pro zbývající tři muže.

"A teď?" zeptal se Phillipsen poněkud zbytečně, když se k nim vytáhl jako poslední.

Skudder ukázal nahoru. Komůrka neměla žádný strop, zužovala se nad nimi v sotva metr širokou, kruhovou šachtu, po jejíž stěně se nahoru táhlo něco, co mohla šestinohá, dobré dva metry vysoká potvora docela dobře považovat za žebřík. Phillipsen vyvalil oči úžasem. "Vy chcete... tam nahoru?" zamumlal.

"Taky tu můžeme zůstat a čekat, až přijdou sem, aby se podívali, kde zůstal ten jejich dveřník," řekl Skudder jízlivě. "Bylo by vám to milejší?" Natáhl ruce nahoru, zhoupl se v kolenou a mocným skokem se odrazil. Ačkoli byl ze všech rozhodně nejvyšší, dosáhl na nejnižší "příčku" žebříku teprve na třetí pokus. Charity a ostatní si přitom navzájem pomohli, přičemž Charity šla poslední — byla nejlehčí a Faller s Phillipsenem ji museli vytáhnout do výšky, aby dosáhla na žebřík.

Alespoň v tomto směru měli štěstí — nikomu zřejmě nebylo nápadné zmizení mravence, kterého Skudder vyhodil z běžce; alespoň nepřišli žádní další Moroni, aby zjistili, kde vězí jejich bratříček tak dlouho — což by bezpečně znamenalo pro jejich malou skupinku konec. V úzké, naprosto nekryté šachtě by stačil jeden jediný výstřel, aby byli všichni strženi do hlubiny.

Výstup byl však přesto jako zlý sen. Běžcovy kroky byly stále rychlejší a oni byli s každým dopadem těžké nohy tvrdě mrštěni proti stěně nebo žebříku. Nejednou měla Charity pocit, že už prostě nemůže dál, a když byli zhruba v polovině cesty, sklouzla Fallerovi noha z příčky a minula Charitin obličej jen o milimetr. Navíc byl tento bizarní žebřík konstruován pro Morony, nikoli pro lidi. Příčky byly příliš tenké, než aby se na nich dalo skutečně bezpečně udržet, a také vzdálenost mezi nimi neodpovídala lidským proporcím, takže šplhání vyžadovalo nadmíru mnoho sil.

Charity se pokoušela příčky počítat, aby se alespoň minimálně orientovala, nakonec to však někde při třetí stovce vzdala. Několikrát museli výstup přerušit, když některého z nich počaly opouštět síly.

Nikdo nehleděl na hodinky, ale Charity odhadovala, že potřebovali více než hodinu, aby se konečně dostali na horní konec žebříku.

Když se s těžkým oddechováním vytáhli nahoru za Skudderem, udeřil je do tváří příval ledového vzduchu, páchnoucího kovem a prachem. Charity se vyčerpaně odplazila pár kroků od otvoru v podlaze a pokusila se vstát, avšak měla k tomu právě tak málo sil jako ostatní. Dokonce i Skudder se se zavřenýma očima opíral zády o stěnu a několik vteřin prudce lapal po dechu.

Dole v šachtě byla tma jak v pytli. Tady nahoře panovalo pochmurné, šedavé přítmí, které sotva stačilo, aby viděli dál než na pár kroků. Nacházeli se v nízké, ale velmi rozlehlé hale, jejíž podlaha se zdála být prudce vyklenuta do oblouku. Všude, kam až dohlédli, byla prázdná.

Charity se s námahou posadila, hřbetem ruky si přejela po čele a se směsí překvapení a zděšení zjistila, že pot na jejím čele začíná pomalu mrznout. Prsty na rukou i na nohou jí trnuly, cítila, jak jí rty naběhly a znecitlivěly. Až dosud to svádělа na únavu, ale náhle pochopila, že to nemůže být pravý důvod. Tady uvnitř byl mráz. Bylo tu ještě mnohem chladněji než venku. Vyděšeně se podívala na vnější teploměr svého obleku. Ukazoval devatenáct stupňů pod nulou.

"Tady uvnitř je ale zatracená zima, co?" zeptal se Skudder. Sledoval její pohled. "Zdá se, že nemají v pořádku topení."

Charity se nuceně usmála a opatrně vstala. Podlaha se jí stále houpala pod nohama, takže v první chvíli zděšeně roztáhla ruce, aby udržela rovnováhu.

Namátkou se obrátili doprava a vyrazili. Jejich kroky se rozléhaly s nepříjemnou ozvěnou a sinavé, šedé světlo

vzbuzovalo v Charity pocit, že procházejí nekonečnou mlhou. Stále ještě neviděla dál než na osm či deset kroků dopředu. Potom začala vnímat o to zřetelněji bizarní zvuky pronikající k jejímu sluchu — rytmické dupání obrovských nohou, k tomu však ještě tupé, dunivé bušení, přízračně připomínající údery mocného kovového srdce. Tu a tam se hala zachvěla jako pod těžkými údery a najednou zůstali všichni stát a vyděšeně naslouchali vysokému kvílivému zvuku, který se během několika vteřin vystupňoval v pronikavé vytí, až nakonec překročil hranici slyšitelnosti, avšak jako by jim ještě chvíli vibroval v hlavách.

Podlaha se zvedala víc a víc, čím více se přibližovali ke konci haly. Nakonec to už nešlo dál: zakřivení podlahy bylo již tak strmé, že chůzi takřka znemožňovalo. Také vzdálenost podlahy od stropu se vůčihledně zmenšila.

Zklamaně se obrátili a vraceli se směrem, odkud přišli. Nyní alespoň Charity tušila, kde se to vlastně nacházejí. Na lodi se tato část konstrukce nazývá podlodí — strop nad nimi byl vodorovný a pravděpodobně to ani nebyl žádný strop, nýbrž podlaha nejspodnější plošiny tohoto absurdně obrovského stroje. To, čím procházeli, bylo vyklenuté břicho ocelového netvora. Chvíli musela zápasit s dotíravou představou, že z této pasti neexistuje žádný východ a že touto šedou mlhou také mohou bloudit tak dlouho, dokud nepadnou vyčerpáním anebo zimou. Ale samozřejmě to byl jen zlomyslný kousek, který jí tropily její předrážděné nervy. Mravenec, kterého Skudder zabil, byl živý důkaz, že musí být nějaká cesta nahoru do vlastních prostor běžce.

Potřebovali skoro půl hodiny, než ji našli: nepravidelně tvarovaný otvor ve stropě, jenž vypadal jako roztržený výbušninou (nebo byl vykousán?) a k němuž vedla další bizarní žebříkovitá konstrukce. Stejně sinavé světlo jako zde, panovalo i tam nahoře a dupavé a klepavé zvuky nabyly na intenzitě.

Skudder naznačil vojákům němou gestikulací, aby zůstali kousek za ním, sundal si pušku z ramene a bezhlučně vylezl na žebřík. Charity počkala, až zmizí v otvoru, v duchu napočítala do pěti a pak ho následovala.

Bylo úžasné, jak byla podlaha haly silná. Šachtu o průměru půldruhého metru obklopovala rzí pokrytá masivní ocel. Jestli je celý tento monstrózní brouk postaven takto důkladně, pomyslela si nevěřícně, pak musí vážit několik milionů tun!

Uviděla Skuddera klečet asi půl metru od okraje šachty, pušku v pohotovosti a s výrazem napětí ve tváři. Ale ani tady nahoře nebylo vidět nikoho z posádky tohoto absurdního stroje.

Skudder jí naznačil, aby byla tiše a aby hlídala zadní část chodby. Rychle odešla několik kroků od něho. Následovala jeho příkladu, poklekla na koleno a sundala z ramene gamalaserový zářič. Ještě než zbraň odjistila, stáhla intenzitu záření na minimum; chodba byla sice dlouhá, ale nízká a velice úzká. A ona rozhodně neměla chuť zabít sebe samu a snad i všechny ostatní, kdyby pálila na cíl na vzdálenost menší než padesát metrů.

Slyšela, jak za jejími zády vylézají vojáci jeden po druhém z šachty, avšak odolala pokušení ohlédnout se. Upřeně hleděla do chodby. Její oči si mezitím již zvykly na sinavé světlo, takže nyní jíž viděla o něco lépe. Množství dveří — a co jí připadalo bizarní — každé z nich se zdály mít jinou velikost a jiný tvar! — se táhlo po obou stranách a na samém konci se jí zdálo, jako by rozeznávala první stupně schodiště. Nebyla si však docela jistá. Tu a tam svítila ze stropu kalná, temně rudá světla, která rozhodně nikterak nemohla prosvítit onen příšerný soumrak.

"Máš něco na scanneru?" zeptal se Skudder.

"Spoustu věcí," odpověděla Charity s rychlým pohledem na přístroj na jejím zápěstí. "Ale nic, co by dávalo kloudný smysl." Údaje miniaturních přístrojů vypadaly právě tak šíleně jako předtím ty v letadle. Zjevně v tomto obrovském stroji bylo něco, co vytrvale rušilo každý typ elektroniky.

"Máš nějaký nápad, jak dál?" pokračoval Skudder. Jeho hlas se po chvíli vrátil ozvěnou, což bylo velice zvláštní, protože jeho první otázka, stejně jako Charitina odpověď byly bez ozvěny. Charity se polekaně rozhlédla na všechny strany, neviděla však nikde nic nápadného. Zřejmě byla akustika této chodby právě tak bizarní a neprůhledná jako její architektura.

Charity pokrčila rameny, vstala a téměř nerozhodně ukázala na schodiště na konci chodby. Skutečně si nebyla vůbec jista, ale toto se alespoň zdálo být směrem, kterým se běžec pohyboval.

Rychle, ale velice tiše a neustále připraveni na možný útok se pohybovali chodbou kupředu. Podlaha pod jejich nohama se zdvíhala a klesala, zdvíhala a klesala, kolébala se v rytmu dusavých kroků nestvůrného stroje a jednou se celý kolos zhoupl, pravděpodobně při překonávání nebo převalcovávání nějaké větší překážky. Schodiště se pomalu přibližovalo a ve stejné míře sílily i ony zlověstné zvuky. Charity měla nyní pocit, jako by se přibližovali k obrovské strojovně, k hale, ve které pracují obrovské konstrukce z gigantických ozubených kol a pístů, syčící parní stroje a obrovské řetězové převody; to byly přesně ty obrazy, které jí malovala její fantazie k oněm stále bizarnějším zvukům. A nikoli náhodou. To, co slyšeli, byly totiž zvuky pracujících strojů — ale nikoli přízračný šelest elektronické supertechniky z hvězd, nýbrž něco, co zřejmě tvořilo akustickou součást oněch kyklopských strojů, jaké kdysi vymýšleli a popisovali Jules Verne a J. M. Troska nebo filmoval Karel Zeman. Bylo to matoucí a velice znepokojivé.

Když se přiblížili ke schodišti jen na několik kroků, otevřely se před nimi jedny dveře a vyjela jakási strojová konstrukce, která byla tak bizarní, že Charity nedokázala ani přibližně odhadnout její účel. Faller polekaně zalapal po dechu a zvedl zbraň, ale Charity mu rychle srazila hlaveň pušky dolů a zavrtěla hlavou. Stroj — vysoký asi jeden metr, slovy blíže nepopsatelného tvaru — vyrazil na rachotících pásech do chodby, otočil se na místě jako nějaký starodávný tank a pak vyrazil přímo k nim. Na jeho vrchní straně blikalo množství rudých a žlutých světýlek v nepřehledném rytmu a na jeho zádi se neustále otáčelo cosi, co tvarem připomínalo napůl zlomenou parabolickou anténu.

Také Charity namířila svoji pušku na to rezavé cosi, přitom však měla téměř jistý pocit, že od tohoto stroje se nemusejí obávat žádného ohrožení. Když se to k ní přiblížilo asi na tři kroky, ustoupila o kus stranou a nebyla ani nijak zvlášť překvapena, když stroj jednoduše projel kolem ní, aniž by jí nebo ostatním věnoval pozornost byť jen na chvíli. Přesto zůstala stát a pozorně hleděla za tou bizarní konstrukcí, dokud jí nezmizela v přítmí chodby z dohledu.

"Co to bylo?" zeptal se Faller nechápavě.

"To vím asi tak jako vy," odpověděla Charity. Fallerovo neustálé vyptávání jí začínalo pomalu jít na nervy, právě tak jako pravděpodobně utkvělá představa těch druhých dvou, že na každou otázku musí být po ruce okamžitá odpověď. Jistě — ve srovnání s těmito třemi mladými vojáky, kteří teprve před pár týdny procitli z dlouhodobého spánku, byli ona a Skudder téměř specialisté, co se týče Moronů a zvláště pak mravenců. To však neměnilo nic na tom, že v podstatě o tomto hmyzím národě věděli jen o málo víc než vůbec nic.

Přesně vzato také pro ni a Skuddera byla toto první příležitost, setkat se s mravenci v části jejich světa. Nedokázala by říci, co očekávala — ale toto ne. Vše, co dosud uvnitř běžce viděla, ji ohromilo skoro ještě víc, než kdyby bloudili nablýskaným chromovaným labyrintem nepochopitelné supertechnologie.

Zde bylo všechno tak primitivní a hrubé, že to muselo být takřka geniálně vytvořeno, aby to vůbec mohlo fungovat. Jediné, čím na ni tento stroj skutečně učinil dojem, byla jeho nepředstavitelná velikost.

Šli dál. Skudder naprosto automaticky vyrazil opět v čele, když začali stoupat po schodech nahoru, ale tentokrát mu Charity zastoupila cestu a vyrazila dál tak rychle, že mu vůbec nedala příležitost ji zastavit.

Schodiště vypadalo stejně jako všechno zde — staré, rozežrané rzí, svařené z železných plátů o tloušťce patnáct centimetrů a tak hrubé, jako by ho dělalo nějaké dítě, nebo někdo, kdo držel svářečku v ruce poprvé v životě a nevěděl, jak se s ní vlastně zachází. A stejně jako žebřík předtím, i tyto schody záhy unavily jejich nohy již po několika krocích, neboť byly stavěny pro bytosti pohybující se úplně jinak než lidé.

Nádech červené v šedém světle začínal pomalu nabývat na intenzitě. Do tváří jim zavanul proud teplého vzduchu, ale bylo to teplo jaksi nepříjemné, měli pocit, jako by je na kůži přímo pálilo, aniž by to však skutečně vyhnalo ten hrozný chlad, panující uvnitř běžce. Konečně byli na konci schodiště — a Charity se zastavila tak prudce, že do ní Skudder narazil.

Před nimi se rozprostírala gigantická hala. Byla naplněna červeným světlem, míhajícími se modrými blesky a mocnými proudy jisker. Na zemi, na stěnách, na velkých ocelových nosnících i zavěšené ke stropu se tyčily právě takové bizarní stroje, jaké si Charity představovala. Viděla před sebou obrovské konstrukce z ozubených kol a drtící ocelové čelisti, obrovské jeřáby a žhnoucí tavící pece, buchary a obrovské, syčící parní stroje. Po zhruba tuctu dopravníků — každý z nich byl široký jako silnice — plynul do haly nepřetržitě proud rudy a kovového šrotu: zrezavělé vraky aut, ohnuté ocelové nosníky, části budov, roury, potrubí, sloupy vysokého napětí nebo prostě jen veliké, k nepoznání zmačkané a zrezivělé kusy železa...

"Bože můj!" zamumlal Skudder. "To... to je úplná továrna!"

Prostor, který se pod nimi rozkládal, musel zaujímat takřka veškerý vnitřek běžce. Stovky, ne-li tisíce mravenců se pohybovaly mezi gigantickými stroji sem a tam, třídily přicházející materiál, nakládaly jej do tavících kotlů a pak jej nechávaly mizet mezi chňapajícími čelistmi lisů, současně dělaly tisíce činností, z nichž Charity dokázala určit či zařadit pouhý zlomek. Byla to obrovská továrna, která běhala po kraji a sbírala kov a rudu, aby je na místě roztavila a dál zpracovala. Bylo to nepředstavitelné. Jakkoli to Charity viděla, na okamžik se prostě zdráhala tomu uvěřit.

Náhle se Skudder dotkl jejího ramene, ukázal vlevo, a když se Charity podívala udaným směrem, vyděšeně sebou trhla a rychle uskočila několik kroků zpět na schodiště. Dveře, kterými přišli, nebyly zdaleka jediné. Do haly muselo ústit na desítky, ne-li stovky různých vchodů a východů a jen pár kroků od nich pracovala skupinka mravenců u nějakého obrovského stroje, pohlcujícího napůl roztavené železné pruty, jež pak vyplivoval na druhé straně jako rudě žhnoucí krychle o straně zhruba jednoho metru. Byla to otázka štěstí, že je Moroni neviděli.

Teprve po chvíli byli schopni znovu promluvit. Všechno zde bylo úplně jiné, než očekávali. A jaksi podivně děsivější než všechno, co si představovali.

"Musíme odtud pryč!" vyjekl Phillipsen náhle. A jeho vlastní slova v něm probudila takový úděs, že se najednou roztřásl po celém těle. Charity si vyměnila se Skudderem alarmující pohled, ihned pochopila a jakoby náhodou se postavila za mladého vojáka. V hale pod nimi byl takový hluk, že sotva hrozilo nebezpečí, že by je někdo mohl slyšet. Ale nebylo ani příliš zapotřebí vyznat se v lidské psychologii, aby viděli, že Phillipsen je u konce svých sil. Ještě pár okamžiků a jednoduše se zhroutí a udělá něco šíleného.

"Uklidněte se," řekla Charity, ale její slova měla spíš opačný účinek — Phillipsen se roztřásl ještě víc, oči se mu rozšířily a potemněly strachem. Tepna na krku mu divoce pulzovala.

"Všichni tu zemřeme," jektal zuby. "My... nikdy se odtud nedostaneme! Všechno je ztraceno!"

"Nic není ztraceno," odpověděla Charity nyní už o něco ostřejším tónem. "Seberte se! Ještě nás ani nezahlédli."

"Já... já chci odtud pryč," šeptal Phillipsen. Zdálo se, že její slova vůbec nevnímá. "Všechny nás pozabíjejí."

Charity mu vrazila zvučnou facku.

Phillipsen se zapotácel, přitiskl si ruku na rozpálenou tvář a zíral na Charity očima rozšířenýma a strnulýma panickou hrůzou. Neříkal už nic, avšak nebezpečí ještě rozhodně nebylo zažehnáno. Zřejmě jenom ve filmech funguje spolehlivě ten trik se zahánění záchvatů hysterie něčím tak jednoduchým, jako je obyčejná facka, pomyslela si Charity s lítostí. Ve skutečnosti jen málokdy.

Pohledem dala Skudderovi najevo, aby dál hlídal Phillipsena, pak se otočila a šla zpátky ke dveřím. Pohled, který se jí nabídl, neztratil nic ze své přísné ireálnosti.

Cítila, jak k ní někdo přistoupil a trochu se napjala, ale byl to jen Lesster, jenž stejně ohromeně a nevěřícně jako ona hleděl s jistou dávkou vědecké zvídavosti do haly. "To je to nejšílenější, co jsem kdy viděl," řekl. "Řekl bych, že to vůbec nemůže fungovat."

Charity na něho tázavě pohlédla.

Mladý voják ukázal prstem dolů na hemžící se tovární halu. "Vyznáte se trochu ve fyzice?"

"Jsem astronautka," odpověděla, přičemž se sama trochu podivila lehce uraženému podtónu, který se jí vetřel do hlasu.

"Já ne," řekl Lesster s pokrčením ramen. "Ale šílené nápady mě vždycky fascinovaly. A tady toto je šílený nápad."

"Jak to?"

"Protože je to nemožné." Lesster se ušklíbl. "Vím, co chcete říct. Sám to vidím. Ale to nic nemění na tom, že to je nemožné. Vůbec by to nemělo existovat." Napůl posměšným, zároveň však poněkud poučujícím tónem pokračoval: "Pokud i pro naše přátele z hvězd platí přírodní zákony, je tomu tak. Tento kolos by se měl sám od sebe zhroutit pod svou vlastní tíhou, podobně jako velryba na souši. Nebo alespoň se až po ramena bořit do země, pokud by vůbec udělal jediný krok."

"Ale není tomu tak."

"To je právě to, čemu nerozumím," vzdychl si Lesster. "Myslíte si, že vědí, že jsme tady?"

Charity potřebovala vteřinu na to, aby byla schopna sledovat jeho myšlenkový skok. Váhavě zavrtěla hlavou. "Myslím, že ne. Naše setkání dole bylo pravděpodobně čistá náhoda."

Lessterův pohled dál klouzal obrovskou halou. Na tváři se mu rozhostil zamyšlený výraz. "Kladu si otázku, jestli má tady ta věc něco jako centrálu, odkud je řízena."

"Pravděpodobně ano," odpověděla Charity. "Proč se ptáte?"

"Protože bychom ji mohli dobýt," odpověděl Lesster klidně.

"Vy jste se zbláznil!" zamumlala Charity.

Lesster se zasmál. "Já vím. To bylo podmínkou, abych dostal tento džob."

Zasmál se a po chviličce se k němu přidala i Charity, když jí došlo, že jí Lesster odpověděl navlas stejnými slovy, jakých použila ona v hovoru s druhými dvěma vojáky.

"Myslím to vážně," pokračoval Lesster. "Nemůžeme tu zůstat a čekat, co se stane. Dříve nebo později nás objeví — anebo zmrzneme."

Lesster svraštil čelo. Vypadalo to, jako by něco objevil, protože se na okamžik soustředěně zahleděl do jednoho bodu na druhé straně haly, potom zvedl ruku a ukázal na stříbřitou, podrápanou polokouli, která byla zespodu přilepena pod stropem běžce a současně pak přivařena ke stěně. Kopule byla posázena množstvím nerovnoměrně rozmístěných bílých bodů o velikosti špendlíkové hlavičky; okny, jimiž prosvítalo zevnitř světlo. "To by mohlo být ono," řekl Lesster zamyšleně. "Kdybych tuto věc postavil, umístil bych řídící jednotku právě tam."

Jeho slova zněla Charity logicky — a kupodivu, právě to byla okolnost, kvůli které na okamžik zaváhala. Vůbec, ale absolutně vůbec nic tu nebylo logické. Po všem, co viděla dosud, by ji už vůbec nepřekvapilo, kdyby zjistila, že se řídící centrála této ocelové nestvůry nachází na saních, tažených psím spřežením, které následují běžce ve vzdálenosti pěti mil.

"I kdybyste měl pravdu," řekla váhavě, "jak se tam dostaneme? Nemyslím si, že bychom mohli jen tak projít halou a spoléhat na to, že jsou všichni natolik zaměstnáni, aby si nás nevšimli."

Lesster jen pokrčil rameny. "Velíte tu vy, anebo já?" zeptal se s úšklebkem.

Charity ho zpražila vzteklým pohledem, ale pak objevila v jeho očích posměšné ohníčky a proti své vůli musela úsměv opětovat. Zdvihla pušku, zapnula zaměřovači komputer a namířila ho na kopuli u stropu. Ale ani při pohledu zvětšovací optikou nebyl ten ocelový nádor ničím jiným než čím byl: poškrabanou vybouleninou s přibližně tuctem malinkých, jakoby vykousaných okýnek, za kterými zářilo bledé žluté světlo a pohybovaly se nějaké stíny. Po několika vteřinách znovu sklonila zbraň a zklamaně se vrátila ke Skudderovi a zbývajícím dvěma vojákům.

Phillipsen se mezitím již zase uklidnil, třebaže stále ještě byl velmi bledý a jeho pohyby a pohled byly poněkud trhavé.

"Tak co?" přivítal ji Skudder. "Zjistili jste, co to vlastně je?"

"Ne," odpověděla Charity. A po krátkém zaváhání krátce pohlédla na Lesstera a dodala takřka jakoby ledabylým tónem: "Ale vím už, co uděláme. Ať už je to cokoli — my se toho zmocníme."

6

Lež! Všechno to byla lež!

Během poslední půl hodiny zabil French pět pavouků, aniž by si ho ostatní byť jenom všimli.

Během stejné doby se alespoň tisíckrát nadechl, aniž by mu vzduch rozleptal plíce a jeho krev uvedl do varu.

Během stejné doby pronikl do světa pavouků hlouběji než kterýkoli jiný člověk před ním, a za celou tu dobu neviděl ani jednu z těch smrtelných pastí a zákeřností, které tu údajně mají všude být.

Běžel nejméně jednu míli, každý krok znamenal utrpení, které mu způsobilo bolest a vyžádalo si poslední zbytek sil, a přece ho nemoc z přetížení nezabila, ba naopak se znovu začínal cítit o něco líp.

Všechno bylo vylhané.

Tento svět byl bizarní a nebezpečný, ale zřejmě funguje podle nějakých pravidel, kterým on rozumět ani nemůže, ani nechce. Nepochyboval o tom, že by ho mohl zabít takřka okamžitě; při nejmenší nepozornosti. Tento svět byl nebezpečný a vražedný, ale to přece byl Úkryt svým způsobem taky. Byl obydlen bytostmi, které částečně vypadaly tak děsivě, že jen pouhý pohled na ně přiváděl takřka k šílenství.

Ale mohli zde žít.

Zdejší vzduch nebyl jedovatý. Nebyla tu žádná Těžká zóna, ve které by s každým krokem vážil víc a víc, až by se nakonec pod vahou vlastního těla zhroutil a udusil. Obelhali ho. Jeho, ty druhé a taky ty, kteří v Úkrytu žili před nimi.

French se cítil jako omámený. Vlastně by měl mít vztek, ale všechno, co skutečně cítil, byla jen hluboká, ochromující hrůza tváří v tvář nestvůrnosti této lži.

Odpočinul si už natolik, že byl schopen jít dál. Okolí se měnilo, čím hlouběji pronikal do pavoučího hnízda. A byla to zlověstná proměna, nahánějící strach, jako by se každým dalším krokem vzdaloval o další kousek od normálního, lidského světa a nořil se hlouběji do vesmíru, jehož základními pilíři nejsou hmota a energie, nýbrž hrůza a zděšení.

Na pavouky narazil jen velice zřídka. Některé z nich zabil stejně snadno, jako přemohl onu první hmyzí obludu, ale většině z nich se raději vyhnul, neboť údajně smrtící vzduch pavoučího hnízda byl ve skutečnosti hustější než atmosféra v Úkrytu a zvuky se tu nesly mnohem dál. Většinou uslyšel jejich kroky dlouho předtím, než je uviděl.

Přesto věděl, že měl dosud až příliš velké štěstí. Viděl jen pár pavouků. Jejich stopy tu však byly. A to tak často a v takovém množství, že se mu až tmělo před očima při pomyšlení na ty stovky bestií. Mohly jich být i tisíce, či spíš dokonce desetitisíce. Těžká zóna byla mnohem větší, než se domníval. Samozřejmě bylo takřka nemožné za takových okolností odhadovat vzdálenost, kterou ušel — o směru, jímž se pohyboval, už vůbec nemluvě. Ale musela to být alespoň jedna míle, ne-li víc. A konec tohoto bizarního světa z oceli a pavučin nebyl stále ještě na dohled. Před chvílí procházel jednou místností, která jen sama o sobě musela být větší, než celý jejich Úkryt. Byla prázdná až na nestvůrnou pavučinu z lepkavých šedočerných vláken, která vytvářela jakési druhé patro asi v polovině výšky místnosti. Byla tak hustá, že by se po ní dalo pravděpodobně i chodit. A uprostřed ní se pohybovalo cosi jako znetvořené, pulzující srdce. French se tu příliš dlouho nezdržoval, neměl v úmyslu pátrat po smyslu toho příšerného útvaru, vlastně ani nechtěl vůbec nic vědět.

Po pravdě řečeno nevěděl ani, co tu vlastně ještě pohledává, co tu dělá. Když si to náhle uvědomil, v první chvíli pocítil takový vztek, že by se nejraději na místě obrátil a pospíchal nazpět ke svým bratrům, aby jim vykřičel pravdu do tváře. Avšak později, když pominul ochromující šok, rozhodl se, že se už nevrátí. Pravděpodobnost, že tomu tak jako tak bude, byla i beztak vysoká — ale on se rozhodl zůstat a zemřít zde. Věděl, že by ve stísněnosti Úkrytu už nikdy žít nemohl. Nikdy, poté co viděl tohleto. Poté, co pochopil, že tu je víc než svět o rozměrech padesát krát dvacet kroků, ve kterém se narodil a který sdílel s tuctem mužů a žen a dvěma dětmi.

Těžká zóna byla strašná, vražedná a děsivá, ale především byla — velká. Nepředstavitelně velká. Snad tak velká jako Země, snad větší. A zdálo se, že tu je celá řada únikových chodeb a pater, které jsou úplně opuštěné. A třebaže zde, v části, ve které se nalézal právě teď, byly stopy pavouků nepřehlédnutelné, předtím procházel místnostmi, které musely být zcela opuštěny už alespoň po dobu jednoho lidského života, ne-li déle. Tlustá vrstva prachu ležela na podlaze a vzduch měl podobně natrpklou příchuť, jako míval v Úkrytu, když vypotřebovali vzduchovou patronu.

Zde by mohli žít. Zde by pravděpodobně mohli žít, aniž by si jich pavouci vůbec všimli, protože to je druhá velká lež: pavouci o ně nemají nejmenší zájem. French dvě z těch velikých, ošklivých stvoření nezabil, a to jedině z důvodu, že prostě jen prošli kolem něho, aniž by jim stál za jediný pohled. A určitě jej nechránil jeho převlek, protože ten byl už natolik roztrhaný, že by neoklamal ani dvouleté dítě.

Prošel další místností opatrnými, hrozně unavenými krůčky, s rameny starecky nachýlenými dopředu, sestoupil po dalším schodišti a znenadání se ocitl v docela maličké, prázdné komůrce, ze které vedly troje dveře. Dvoje byly zavřené, před jedněmi z nich byla navíc natažena síť z tenkých šedých vláken. Třetí pak byly otevřeny a vyzývaly ke vstupu.

French nabil svoji harpunu dalším šípem, chvíli zůstal stát a naslouchal. Teprve pak s bušícím srdcem prošel dveřmi.

V první chvíli byl pohled, který se mu naskytl, tak překvapivý, že French strnul uprostřed pohybu a zapomněl dokonce dýchat. Místnost byla obrovská a kromě něho se v ní nacházelo na tucet pavouků, vesměs samé ty velké šestinohé kreatury. které měl dosud za obzvlášť nebezpečné. Ale žádná z těchto bytostí si ho vůbec nevšímala. A i kdyby si všimli, nedokázal by na to French nikterak zareagovat, neboť co viděl, ho docela ochromilo.

Místnost měla tvar protáhlé tříčtvrteční kruhové výseče, avšak protější, zaoblená stěna vůbec stěnou nebyla. Tam, kde měla být, nacházel se modročerný prostor Mrtvé zóny a uprostřed tohoto nekonečna, posázeného drobnými svítícími body, se vznášela obrovská modrá koule s bílými, hnědými a zelenými skvrnami.

Země.

French ji dosud nikdy ve skutečnosti neviděl, stejně jako kterýkoli jiný z obyvatel Úkrytu, snad s výjimkou Starého, ale ani to nebylo jisté. A přece věděl, že je to ona. Musí to být ona. Ale snad se přece jenom mýlil a byl už mrtev a vše, co zažívá, jsou vize doprovázející jeho návrat k Zemi.

Ale že to je Země, to věděl.

Nikdy neviděl nic krásnějšího. Planeta se vznášela takřka na dosah před ním, zdánlivě vzdálena jen několik kroků, a French se nemohl nasytit její krásy, mírné záře, která z ní vycházela, jejích perfektních proporcí, přirozené harmonie moří a kontinentů, a její velikosti.

French věděl, že iluze klame — Země se zdála být na dosah, ale musela být ještě na míle daleko, tak veliká musela být! A on je jí tak blízko. Vidí ji. Alespoň to je pravda. Alespoň v tomto bodě Starý nelhal — existuje Země, místo, na které jednoho dne přijdou a dostane se jim odměny za útrapy jejich života.

Ta myšlenka mu připadala zvláštně konejšivá. Třebaže byl od chvíle, kdy opustil Úkryt, prakticky nepřetržitě na útěku a v ohrožení života, cítil se náhle naplněn hlubokým vnitřním mírem, jaký jen zřídkakdy předtím pocítil. Bylo to pohledem na planetu, poznáním, které vystřídalo víru, že je i život po smrti, jakož i odměna za prožitá utrpení a muka.

Šel dál, aniž by věnoval jediný pohled pavoukům, kteří pobíhali halou a dělali různé věci, kterým nerozuměl. Odměřenými kroky se přibližoval k rozevírající se stěně, aby nastoupil poslední úsek své cesty k Zemi. Pocítil jen docela nepatrnou lítost při pomyšlení, že už se nikdy nebude moci vrátit, aby pověděl ostatním pravdu, zároveň mu

však připadalo všechno, co dosud zažil a ještě zažít měl, malé a nicotné. Jaký je rozdíl, prožije-li člověk o pár let více či méně, jestliže na něho pak čeká věčnost?

Avšak mezi Frenchem a věčností se však přece jenom naskytla jakási překážka. Byla neviditelná, ale tak pevná, že do ní narazil stejně tvrdě, jako by se rozběhl proti ocelové stěně. Barevné hvězdičky a kruhy se mu roztančily před očima, ba na okamžik to vypadalo, že ztratí vědomí. Zapotácel se, téměř ztratil rovnováhu a teprve v poslední chvíli ji znovu získal.

Jeden z pavouků bez zájmu vzhlédl od své práce, chvíli ho pozoroval chladnýma, lesklýma složenýma očima, ale pak se znovu vrátil ke své práci, zatímco French stál na místě a zoufale se snažil udržet se na nohou.

Bolest v hlavě se ještě zhoršila. Celé jeho tělo, které zde muselo vážit nejméně desetkrát tolik než v Úkrytu, jako by bylo taženo k zemi, ale on věděl, že pokud upadne, nikdy už nebude mít dost sil, aby znovu vstal. Ale bušivá bolest ve spáncích způsobovala současně ještě něco: čím více se zhoršovala, tím jasnější se zdály být Frenchovy myšlenky v oné rovině, která snad ještě před několika minutami byla prostě vypnutá. Věděl i nadále, že toto je skutečně Země, ale nehleděl na ni už očima člověka věřícího, který zahlédl Ráj, nýbrž očima muže, jenž pochopil.

Neviditelná stěna mezi ním a Zemí nebyla samozřejmě nic jiného než okno, jaká znal z Úkrytu, ale tam byla okna mnohem menší a ze skla, které bylo mnohem méně průhledné než to zdejší. Zachvácen náhlou hrůzou pochopil, že během posledních minut nebyl pánem svých smyslů. A s ještě větší hrůzou si uvědomil, že mu stále ještě hrozí nebezpečí.

Prudce se obrátil, přičemž se falešný pár paží na jeho obleku sám od sebe rozkolíbal, a tu teprve pavouci zbystřili pozornost. Tři nebo čtyři z nich zanechali práce a zírali na něho, jeden se dokonce obrátil k němu docela, učinil krok jeho směrem, avšak když French strnul hrůzou uprostřed pohybu a spustil paže podél těla, zůstal stát i pavouk.

Frenchovi se honily hlavou myšlenky jedna přes druhou. Jeho ruka sevřela pevněji hlaveň harpuny, avšak potlačil pokušení vystřelit. Na jedinou, ale zdánlivě nekonečnou vteřinu se zavrtal pohled obrovských, studených hmyzích očí do skleněných napodobenin očí, které byly součástí Frenchova přestrojení. French samozřejmě věděl, že je to nemožné, ale po celou tu nekonečně dlouhou dobu byl skálopevně přesvědčen, že toto stvoření vidí jeho převlekem skrz naskrz. Ale pak se pavouk otočil, jako by náhle o něho ztratil zájem, jako by jej vůbec přestal vnímat, a prkenným, avšak velmi rychlým krokem se vrátil zpět ke své práci.

French si s úlevou oddechl. Třásl se ještě po celém těle, a když opatrně otočil hlavu a ohlédl se nazpět, ulpěl jeho pohled opět na modrobílé kouli Země za oknem. Tentokrát však již pro něho nebyla obrazem vytouženého Ráje, nýbrž působila spíš poněkud cizorodě a téměř přízračně. Tušil, jak těsně tentokrát unikl smrti, a v tom vědomí bylo jakési vystřízlivění, neboť stále ještě nechtěl zemřít, jakkoli měl nyní již jistotu, že ten slibovaný Ráj skutečně existuje. Skutečně, zdálo se, jako by teď visel na životě ještě víc než předtím. Pomalu a co nejvíc napodobuje prkenné pavoučí pohyby, šel French nazpět ke dveřím a nezastavil se, dokud je neměl za zády. Ani se nepokoušel pochopit, jak to, že je ještě naživu.

Přesto se ještě jedenkrát na okamžik zastavil a pohlédl na modrou planetu, vznášející se za neviditelným sklem. Oči se mu náhle zalily slzami. Nebylo to v jeho životě poprvé, co plakal, ale bylo to poprvé, kdy se za to nestyděl.

7

"To je naprosto nemožné!" řekl Stone. A třebaže Charity logický úsudek říkal, že je to nemožné, věřila, že v jeho hlase zaznamenala jakýsi nervózní podtón a v jeho očích jako by se mihl lehký, takřka polekaný záblesk. Ale může mít počítačová simulace strach?

"Jestli chcete zůstat ještě chvilku naživu," hovořil dál Stoneův obličej na malinkém monitoru, "zapomeňte na ten svůj šílený plán a zmizte z běžce, jak nejrychleji to půjde."

"Venku bychom zmrzli," odpověděla Charity, ale Stone rázně zavrtěl hlavou a skočil jí do řeči:

"Vaše obleky vás na chvíli ochrání; zejména když se budete pohybovat. Běžci zpravidla nepronikají hluboko do uzavřené zóny. A venku budete každopádně ve větším bezpečí než uvnitř. Věřte mi — že jste ještě nebyli odhaleni, je naprostý zázrak."

Charity neodpověděla hned, nýbrž sklonila přístroj a po krátkém váhání ho zcela vypnula, aby Stoneovo alter ego neslyšelo, co chtěla říci ostatním. Zcela jistá si tím však nebyla. Od první chvíle si nebyla jista, je-li možné tento přístroj skutečně vypnout. Právě tak, jako si nebyla naprosto jistá, že je to jen počítač.

"Tvůj přítel mi připadal trošku nervózní," řekl Skudder, který stál za ní a celou její rozmluvu s přístrojem sledoval. "Jenom by mne zajímalo proč."

"Není to právě v jeho zájmu, abychom byli zabiti nebo zajati," odpověděla Charity. Ale taková odpověď nemohla ani ji uspokojit.

Skudder zamračeně přikývl. "Stále vážněji si kladu otázku, co je vlastně v jeho zájmu."

"Měli bychom ho poslechnout," řekl Phillipsen nervózně. "Až dosud nás ještě neobelhal."

"Až dosud," opravil ho Lesster klidně, "jsme mu na žádnou lež nepřišli."

Phillipsen chtěl něco namítnout, ale Charity ukončila rozhovor nevrlým gestem a znovu zapnula minipočítač. Když se na obrazovce o velikosti známky opět ustálil obraz Stoneovy tváře, zdálo se jí, že na ní vidí vyčítavý výraz.

"Je velice nezdvořilé vypínat svého společníka uprostřed rozhovoru," řekl.

"Stejně tak není zdvořilé, když se někdo pokouší společníka zabít," odpověděla Charity.

"To já ne," řekl Stone ledabyle. "Neustále zapomínáte, kapitáne Lairdová, že mluvíte s pouhým počítačem."

"Možná bych tě měla rozebrat a podívat se, je-li to všechno skutečně tak," odpověděla Charity. A nečekaně se vrátila zpět k předcházejícímu tématu. "Hlasovali jsme o vašem návrhu, Stone," řekla. "Je mi líto, ale obávám se, že zůstaneme při starém. Pokusíme se tu věc dobýt."

Stone se chystal vyjet, ale Charity varovně zvedla prst a přiložila ho k vypínači přístroje. Stone okamžitě spolkl připravenou odpověď.

"Takže, Stone," pokračovala Charity. "Můžete nám pomoci — anebo vypnu tady tu zatracenou hračku a vy se nechte překvapit tím, co se stane. Musím ovšem přiznat, že naše vyhlídky, že to zvládneme docela sami, nejsou nikterak vysoké. A kdyby nás zajali a objevili u nás tento přístroj..."

"To je vydírání," řekl Stone.

Charity přikývla. "Ano."

Stone chvíli mlčel, jako by potřeboval přemýšlet. Potom váhavě přikývl, i když se zjevným nesouhlasem. "Tak dobrá. Poskytnu vám nákres běžce. Znám ovšem pouze jeho základní konstrukční principy. Každý z těch strojů je jiný. Je tedy docela možné, že plánek nebude dokonale odpovídat."

"S takovým rizikem počítám," řekla Charity lakonicky.

"Přesně té odpovědi jsem se obával," řekl Stone. "A ještě něco, jen pro pořádek. Neustupuji vašemu vydírání, kapitáne Lairdová. V případě, že byste byli zabiti nebo zajati, tento přístroj zničí sama sebe a nezůstane po něm ani stopa, moje slovo na to."

Charity si ušetřila odpověď. Zdálo se jí naprosto nesmyslné hádat se se strojem. Místo toho počkala, až se na obrazovce objeví slíbený nárys konstrukce běžce, a natáhla ruku s přístrojem, aby si ten maličký náčrtek mohli prohlédnout všichni. Skutečně to byla jen hrubá skica, avšak každopádně se Charity dozvěděla, že Lessterova domněnka byla správná — řídící jednotka tohoto strojního kolosu se skutečně nacházela v stříbřité polokouli na druhé straně tovární haly.

"Jak se tam dostaneme, aby nás neviděli?"

Na obrazovce se znovu objevil Stoneův obličej. "Měl by tam být můstek, vedoucí pod stropem podél haly."

Charity pokynula Lessterovi: "Podívejte se, prosím."

Mladý voják odešel a Charity se opět obrátila ke Stoneovi. "Jak se ta věc řídí?"

"To nevím," odpověděl Stone a z tónu jeho hlasu vyrozuměla, že mluví pravdu.

"Ale i kdyby se vám podařilo zmocnit se ho, bylo by to naprosto nesmyslné," řekl. "Snad nevěříte, že byste se s běžcem mohli nepozorovaně přiblížit k městu?"

"Kdo říká, že to chceme?" odpověděla Charity. "Snad by nám stačilo užít si trochu vzrušení."

Na vteřinu si dopřála potěšení popást se na zaraženém výrazu Stoneovy tváře, pak přístroj vypnula a rychlým pohybem ho zastrčila do kapsy.

Když pak zavřela kapsu na zip, vrátil se Lesster.

"Ten můstek tam je," odpověděl na její tázavý pohled. "Přesně, jak Stone říkal. Vede podél celé haly pod stropem."

"Až ke kopuli?"

Lesster pokrčil rameny. "To jsem nemohl poznat. Hala je plná páry a kouře. Ale to nás taky bude krýt. Pokud nás přímo nebudou hledat, sotva nás zahlédnou."

Charity v duchu doufala, že má Lesster pravdu a že mravenci nemají například mnohem lepší zrak, než se ona a její společníci domnívají.

Opatrně jeden po druhém vycházeli do haly. Skutečnost, že téměř každý kousek podlahy a každý dostupný čtvereční metr zdí byl posázen stroji a aparaturami, se ukázala být velkou výhodou, protože jen pár kroků museli překonávat naprosto nekrytý úsek, než se mohli schovat za další kyklopskou aparaturou.

Charity napjatě pohlédla nahoru a zdálo se jí, že na okamžik skutečně zahlédla vysoko nad sebou tenký stříbrný pás bez zábradlí. Už jenom při pouhém pomyšlení, že by měla běžet po něčem takovém, ji přepadala závrať.

"A jak se dostaneme nahoru?" zeptal se Skudder.

"To není problém," odpověděl Lesster. Zvedl ruku a ukázal někam napravo od nich, asi ve vzdálenosti dvaceti kroků. "Je tu žebřík, vidíte?"

Skudderovy oči se rozšířily a také Charity sebou trošku trhla, když uviděla, co Lesster v záchvatu velikášství nazval žebříkem. Byly to stejné špatně seřízené příčky jako ty, po kterých vylezli sem nahoru, avšak tento žebřík vedl po stěně do výšky dobrých sto padesáti metrů a nevedl úzkou šachtou, na jejíchž stěnách mohli vždycky hledat oporu, aby si na okamžik oddechli.

"Snad vážně nechceš lézt po tomto nahoru?" vyhekl Faller.

"Vlastně ne," odpověděl Lesster. "Jestli má někdo lepší nápad..."

Ale nikdo neměl.

8

Stone za sebou zavřel, počkal až obsluha aktivizuje elektronickou závoru a ještě jednou se pedantsky přesvědčil, že ten miniaturní přístrojek skutečně funguje. Ale bylo to úplně zbytečné. Přístroje fungovaly vždycky, a i kdyby se stalo nemožné a počítač vysadil, stále ještě stáli na chodbě dva ozbrojení strážci.

Ale přesto. Byl nervózní. Ten trpaslík se znetvořeným tělem a zneklidňujícíma očima mu naháněl strach. Nikoli poprvé si kladl otázku, jestli nebyla chyba brát ho s sebou. Měl ho zabít. Měl pocit, že Gurkův zdejší pobyt mu ještě připraví spoustu problémů.

To, že vzal trpaslíka s sebou, nebyla první chyba, které se dopustil. Když se nad tím řádně zamyslel, byly poslední týdny a měsíce takřka nepřetržitým řetězcem chyb. Něco se s ním stalo. Něco, čemu nerozuměl, ale co ho znepokojovalo. Jeho postavení mezi Morony a moc, kterou mu svěřili, spočívala všehovšudy na jediné schopnosti, na kterou si však Daniel Stone nikterak nečinil patent: na schopnosti vypnout svědomí a přemýšlet, a především

rozhodovat se jako počítač — snad ne tak rychle, ale tak logicky.

Nic z toho, co Charity vykládal během jejich rozhovoru v Shai-Taanu, nebyla lež. Věřil tomu, že jedinou šancí lidstva je podřídit se okupantům. Vše, co mohli v boji proti hmyzím válečníkům z Moronu získat, byla rychlá smrt. Pro celý svět.

Dveře výtahu na druhé straně chodby se otevřely a Stone zaznamenal koutkem oka bílý záblesk, jenž ho okamžitě vrátil do reality. Prudce se obrátil a stejně rychle, jako zapudil myšlenky na Gurka a rebely, vrátila se mu i stará hrůza. Nebylo to ještě dlouho, co věřil, že v pánech Černé pevnosti poznal tvory, nad které horší už ani nemohou existovat. Ale to bylo ještě dříve, než poznal tyto inspektory.

Stone jen s námahou potlačil chvění rukou, zatímco se k němu přibližoval dvoumetrový bílý mravenčí albín. Jeho bezvýrazné složené oči ho probodávaly studeným pohledem a Stone se marně snažil přesvědčit se, že tato bytost přece nemá žádnou mimiku, takže její tvář nemůže nic vyjadřovat.

"Guvernér Stone?" Inspektorův hlas zněl právě tak chladně a strojově, jako vypadal jeho zářivě bílý krunýř. Cosi v něm Stonea děsilo. Kladl si otázku, proč se té bytosti tak bojí. Byli to Moroni, kteří v tisících až desetisících byli k dispozici také jemu, jen trošku více specializovaní a vybavení rozsáhlejšími pravomocemi.

Ale nic jiného.

Zatímco normální Moroni vypadali jen ošklivě, nanejvýš cizokrajně, tyto urostlé albínské kreatury obklopovalo cosi zlověstného. Přitom při vší své cizorodosti nepostrádali jistou estetičnost — jejich údy byly útlejší, než u obyčejných Moronů a jejich bílé rohovinové krunýře byly hladké jako naleštěná umělá hmota, nikoli posázené ošklivými hrboly, rýhami a bradavicemi jako krunýře válečníků a dělnic. Nebyli pěkní, ale jestliže normální Moroni vypadali ošklivě a hrozivě, vypadala tato stvoření svým způsobem elegantně.

Snad je to jejich očima, přemýšlel Stone. Bylo v nich něco, co prostým mravencům chybělo. Inteligence to nebyla. Navzdory všemu Stone věděl, že tyto hmyzí bytosti nejsou v podstatě nic jiného než živé počítače, bytosti stvořené sice přírodou, přesto však připomínající více stroje než živé tvory. Svým způsobem byly inteligentní, ale jejich myšlení bylo natolik odlišné od lidského, že se Stoneovi zřejmě nikdy nepodaří pochopit je. A to, co četl v inspektorových očích, taky nebyla žádná výjimečná inteligence, žádné větší vědomosti než u druhých. Bylo to něco, co nedokázal popsat, ale jeho strach byl takřka chorobný.

"Guvernér Stone?" zeptal se inspektor ještě jednou, když Stone neodpovídal. Daniel se přinutil k nervóznímu úsměvu.

"Ano."

"Co tu děláte?" zeptal se inspektor. V jeho hlase nebylo stopy po nějaké výčitce nebo nedůvěře, neboť takový pocit nebyl miniaturní překládací komputer v jeho hrtanu, který převáděl nesrozumitelné pískavé a cvakavé moronské zvuky na tóny lidem srozumitelné, vůbec s to vyjádřit. A přesto měl Stone neblahý pocit, že tato bytost ví docela přesně, co tu dělal. Proč tu doopravdy byl.

"Hovořil jsem s vězněm," řekl a ukázal na dveře za sebou.

Inspektorův pohled sklouzl na okamžik na zamčené dveře, než se znovu upřel na Stonea. "Není třeba, abyste ztrácel čas vyptáváním," řekl. "Jestli si přejete od vězně informace, máme k dispozici prostředky, které je z něho dostanou."

"Já vím," řekl Stone rychle. A přesně to je to, čeho se bojím. "Ale já jsem ho nevyslýchal."

"Z jakého důvodu jste tedy u něho byl?"

Stone si nervózně přejel špičkou jazyka přes rty. Chodit sem byla chyba, teď to viděl. Už několik dní vládl mezi Morony neklid. Ještě nikdy neviděl ve městě tolik inspektorů a linka, která ho spojovala s pány Černé pevnosti na severním pólu, se neohlašovala nikdy tak často jako nyní. Ať už se dělo cokoli, musel počítat s tím, že budou teď ostražitější. Možná už tuší, že je zrazuje.

"Chtěl jsem s ním... jen mluvit," řekl.

Inspektor na něj hleděl dál. "O čem?"

"Bez určitějšího důvodu," odpověděl Stone. Usmál se, pravou rukou udělal neurčitý pohyb a dodal: "To je taková zvláštní lidská vlastnost. Rádi mluvíme, a to nejen za účelem výměny informací."

"To nemá smysl," řekl inspektor.

"Mnohé z toho, co lidé dělají, nemá smysl," odpověděl Stone. "Možná že právě to je důvod, proč vesmír dobyl Moron, a ne my."

"Takové vysvětlení zní logicky," řekl inspektor. Stone na to chtěl něco odpovědět, avšak tentokrát jej mravenec přerušil netrpělivou gestikulací všech čtyř paží. "Je zapotřebí vaší přítomnosti na velitelském stanovišti, guvernére Stone."

"Proč?" zeptal se Stone.

Nedostal však už odpověď. Inspektor se rázně otočil a nastoupil zpátky do výtahu, který na něj čekal s otevřenými dveřmi, a Stone si pospíšil za ním. Netrval na své otázce. Z celé té spousty šestinohých hmyzích válečníků, kteří mu byli k dispozici, byli inspektoři jediní, kteří nepodléhali jeho velení. Takže se obrnil trpělivostí, dokud výtah nedorazil k cíli a dveře se znovu neotevřely.

Jasné sluneční světlo zaplavovalo chodbu, až musel Stone přimhouřit oči, protože přivykl kalnému přítmí ve sklepním patře mrakodrapu, kde se nacházela trpaslíkova cela. V posledních dnech tam trávil spoustu času, a tak připouštěl, že snad trošku zanedbával své povinnosti vyplývající z funkce guvernéra a místodržitele, ale že by mohlo Morony napadnout, že je to vážnějšího rázu, o tom pochyboval.

Potom pochopil chybu v této úvaze — Moroni nebyli právě ti, které by něco napadalo. Možná že to srovnání se stroji nebylo zas tak špatné. Všichni tito nesčetní jednotlivci se mu daleko spíš jevili jako součásti něčeho mnohem

většího, komplexního čehosi, jako drobná kolečka, z nichž žádné zvlášť neví přesně, co dělá, avšak jejich souhra dává smysl. Jestli se za ta léta, co s nimi a pro ně pracoval, něco naučil, pak tedy to, že tyto bytosti neznají ani slovo podezření, ani nedůvěra. Kdyby došli k závěru, že je klame nebo jen že na něho již není plné spolehnutí, okamžitě by ho eliminovali, a jestliže to neudělali, je v bezpečí. Tak to bylo jednoduché.

Vstoupil za inspektorem do obrovské místnosti na konci chodby. Před půl stoletím se v nesčetných patrech těchto mrakodrapů nacházely stovky kanceláří a obchodních místností, a na první pohled se skoro zdálo, že se ani tak moc nezměnilo: v bývalé rozlehlé kanceláři, zabírající přes polovinu celého jednoho patra, stály dál četné nízké stoly s blikajícími monitory počítačů a elektronickými přístroji, s papíry a nekonečnými papírovými hady, lezoucími z útrob počítačových tiskáren, s telefony a přetékajícími koši na papíry. Ve vzduchu stále ještě zůstávala stejná nervózní podnikavost, jaká tu snad vládla i tenkrát — a přece něco chybělo.

Lidské hlasy.

Vůně kávy, parfémů a deodorantů, smích, hádky, život.

Znovu a silněji než kdy předtím měl Stone pocit, jako by se ocitl uvnitř gigantického počítače. U počítačových monitorů seděli čtyřrucí Moroni a rychlými, přesnými pohyby vykonávali svoji práci a jen skutečně výjimečně mezi sebou prohodili cosi krátkým hvízdnutím či klapnutím. Všechno fungovalo bezvadně a rychle, jako by i oni byli pouhými stroji, které nedokážou dělat nic jiného, než to, k čemu byly vyrobeny.

Inspektor mu ukázal ke stolu, stojícímu u okna z tvrzeného skla, dosahujícího až ke stropu. Stone si s neurčitým pocitem nevole všiml, že za ním nesedí jako obvykle obyčejná dělnice, nýbrž další dvě bílé postavy inspektorů. Za čelem se mu neslyšně rozdrnčel poplašný zvonek. Něco se muselo stát, zatímco byl dole a mluvil s Gurkem.

"Co se stalo?" zeptal se, když došli až k oněm dvěma inspektorům.

Jeden z těch tvorů obrátil svoji trojúhelníkovou lebku a zíral na něho zlověstnýma křišťálovýma očima, zatímco druhý dál soustředěně sledoval monitor počítače, na němž se míhaly sloupce nesrozumitelných čísel a symbolů cizorodého moronského písma; tak rychle, že to vypadalo, jako by se slévaly do jednoho jediného znaku. Přesto, jak se zdálo, nečinilo inspektorovi žádné problémy text sledovat.

"Někdo se pokusil proniknout bezpečnostním pásmem," řekl druhý inspektor. "Naše hlídka narazila před dvěma hodinami na dva humanoidy."

Pohnul rukou a míhající se sloupce čísel na obrazovce nahradil silně zrnitý černobílý snímek zasněžené krajiny dvacet mil jižně od New Yorku. Podle špatných barev a rozmazaných obrysů poznal Stone, že se jedná o snímek infračervené kamery. Přesto bylo možno obě lidské postavy, kličkující a groteskně uskakující do bezpečí před laserovými střelami strážních robotů, docela dobře identifikovat.

"Co je na tom zvláštního?" zeptal se. "Stále se tam nějací hlupáci pokoušejí proniknout."

"To je pravda," odpověděl inspektor. "A přesto je ta situace výjimečná."

"Jak to?"

"O chvíli později zjistily zaměřovací přístroje jednoho běžce, nacházejícího se poblíž, velké množství kovu," odpověděl inspektor. "Jak je jeho úkolem, změnil běžec kurz, aby kovy sesbíral. Podívejte se sám."

Obraz se změnil a nyní byl podstatně lepší kvality. A když Stone uviděl, co to běžec objevil, musel tentokrát mobilizovat všechny síly, aby se dokázal ovládnout a nezhroutil se leknutím na místě.

Z velikého kráteru, vytvořeného z roztátého a znovu na led zmrzlého sněhu, vyčníval kulatý čumák velkého letadla. Okolí nenabízelo žádnou možnost srovnání, takže Stone mohl jen stěží odhadnout velikost stroje, ale musel být ohromný.

"Vrak?" zeptal se nedůvěřivě.

"Kdepak," odpověděl inspektor.

Letadlo pomalu na obrazovce narůstalo. Obraz se kolébal v rytmu kroků, kterými obrovský běžec kráčel, a jednou nebo dvakrát se letadlo na okamžik ocitlo úplně mimo dosah kamery.

Potom se náhle letoun roztřásl a Stone uviděl, jak se čtyři obrovské tryskové motory na křídlech letadla otáčejí dolů, aby letoun mohl takřka kolmo odstartovat. Z trysek vyšlehly náhle světlé, oranžově zbarvené plameny.

Stone se zatajeným dechem sledoval, jak se obrovské tělo letadla začalo otřásat a vzápětí se pomalu, téměř jakoby proti vlastní vůli zvedlo ze země, na okamžik se propadlo, takže to vypadalo, že se znovu zřítí, ale pak se znovu a stále rychleji počalo zase zvedat. Sníh pod jeho trupem tál a měnil se v hustý oblak páry, který na několik vteřin zase zakryl kameře výhled. Na okamžik se dal rozeznat pouze rozmazaný stín uprostřed kypícího, šedého oblaku páry a dýmu, pak se náhle opět propadl, zřítil se z výšky deseti nebo patnácti metrů zpět k zemi a rozlomil se. Oslňující exploze utrhla jeho levé křídlo a také zezadu vyšlehly plameny.

Obrazovka potemněla a za okamžik se opět ukázaly vířící písmena a čísla. Stone s nevolí pocítil, jak na něho všichni tři inspektoři zírají.

"Nedomnívám se, že by na tom mělo být něco znepokojivého," řekl. "Však se to zřítilo."

"To je pravda," řekl inspektor. "Naneštěstí jsme tyto snímky dostali příliš pozdě, takže jsme nemohli osádku běžce přesněji informovat. Vrak byl rozebrán a zpracován."

"Přežil někdo?" zeptal se Stone. Hlas se mu třásl, avšak stále doufal, že si toho inspektoři nevšimnou.

"Ne," odpověděl obrovský bílý mravenec. "Vyslali jsme pátrací skupinu, ale nikoho nenašli."

"Přesto tato situace vzbuzuje obavy," řekl další z inspektorů.

To byla pravda. Daniel Stone měl dokonce ještě závažnější důvod k obavám, než mohl mravenec tušit, neboť měl velice určitou představu o tom, kdo v tom letadle seděl.

Ovládl se, jak to jenom šlo, a řekl: "Je mi líto — ale nechápu."

"Neznáte tento konstrukční typ?" Stone si byl jist, že by právě teď inspektor zkoumavě povytáhl obočí, kdyby něco takového vůbec měl.

"Ovšemže znám," odpověděl rychle. "Byl to Superguppy II. Největší nákladní letadlo, které kdy bylo postaveno. Nějací rebelové ho museli odněkud vyšťárat a uvést do pojízdného stavu."

Sám cítil, jak zní toto vysvětlení nepřesvědčivě, ale bylo to to jediné, co ho ve spěchu napadlo.

"To není pravděpodobné," odpověděl inspektor. "Periferní oblast bezpečnostního pásma je pravidelně kontrolována. S jistotou víme, že letadlo tam ještě před dvěma dny nebylo. Muselo se k zóně přiblížit, aniž by ho naše radary a ostatní technika vůbec zaznamenaly."

"A nevíme, odkud přiletělo," dodal druhý inspektor. Stone na něho překvapeně pohlédl. "Číselné značení na křídlech jednoznačně dokazuje, že musí pocházet ze základny, objevené před třemi měsíci poblíž toho zničeného hnízda."

"Obávám se, že stále ještě nechápu," řekl Stone nejistě.

"Dokladů pro nadcházející skok přibývá, guvernére Stone," odpověděl mravenec. "Přítomnost tohoto letounu by mohla být důkazem připravovaného útoku."

"Ale to je přece... nesmysl," zamumlal Stone zmateně. "Je jich příliš málo. Domnívám se... i kdyby někde vyhrabali pár letadel a starých zbraní..."

"Existuje víc důkazů, guvernére Stone," přerušil ho inspektor, "které ovšem momentálně nehrají žádnou roli. Analyzovali jsme situaci a dospěli jsme k závěru, že hrozí nebezpečí."

Stone zíral na inspektora. V tu chvíli by dal pravou ruku za to, aby mohl na okamžik nahlédnout za to jeho studené, bílé rohovinové čelo. "A... co to znamená?" zeptal se.

"Všichni bojovníci a vojenské základny byly uvedeny do nejvyšší bojové pohotovosti," odpověděl inspektor. "Vaším úkolem je postarat se o to, aby byly v pohotovosti také lidské pomocné sbory. Pokud dojde ke skoku předčasně, musíme být připraveni zavést evakuační opatření spořádaně a bezvadně."

Stone na něho zíral vytřeštěnýma očima a tentokrát se mu už nepodařilo skrýt úděs ve svém obličeji. Snad si toho všiml i inspektor, ale i kdyby, sotva by pochopil, proč se Daniel Stone vyděsil až do morku kostí.

Nebylo to pomyšlením na to, že snad brzy na této planetě vypukne válka, proti které budou obě světové války jen nevinným dováděním na pláži. Nebylo to ani pomyšlením, že je v tuto chvíli jediným, kdo zná to jediné, z čeho mají dokonce i Moroni strach. Toto všechno věděl už tři měsíce a učinil jisté přípravy na ten den, kdy se to stane, pokud se to stane.

Ale dost možná, pomyslil si, mu všechny ty přípravy nebudou nic platné.

Ne, Stoneovo zděšení vůbec nesouviselo se skokem a tím, co by mohlo následovat. Myslel na paměťovou banku v obrovském výpočetním centru, které se nacházelo ve třech nejspodnějších patrech této budovy. Na jednu zcela specifickou část této databanky, v níž je elektronicky zakódována s nemilosrdnou přesností do poslední desetinky vteřiny celá jeho osobnost. Každá myšlenka, která mu kdy prolétla hlavou, celý jeho život tam byl archivován. Myslel na tento jediný doklad své zrady, jakož i na plán, který vytvořil, aby tento důkaz sklidil ze světa. A myslel na to, že v tomto městě teď zavládne jakýsi moronský ekvivalent výjimečného stavu.

A to vše neznamenalo nic jiného, než že klíč, který přihrál kapitánu Lairdové a jejím přátelům, se nebude hodit do zámku.

9

Asi o hodinu později už nebyla Charity přesvědčena, že to byl dobrý nápad poslechnout Lesstera. Až dosud Charity vůbec nevěděla, co slovo závrať vlastně znamená. Ve svém dřívějším životě, za oněch dávno zmizelých časů, kdy tato planeta pro ni byla ještě domovem a nikoli peklem, ve kterém je člověk nanejvýš trpěn, dokonce vyzkoušela i lezení na skály a snad by ani příliš nepřeháněla, kdyby se označila za docela slušnou horolezkyni. Ale doposud nikdy se ještě nepokoušela šplhat po stopadesátimetrovém žebříku!

Všichni byli tak vyčerpaní, že zůstali skoro deset minut ležet vedle sebe bez hnutí na maličké plošině na konci žebříku a čekali, až se jim znovu vrátí do zdřevěnělých rukou a ramenních kloubů cit.

Téměř jako vždycky i tentokrát to byl Skudder, kdo se sebral jako první a znovu vstal. Avšak takřka vzápětí opět klesl na ruce a na kolena.

Můstek, který při pohledu zdola nebyl nic než stříbřitě zbarvený škrábanec na železné obloze haly, nebyl ani nahoře o moc širší; snad jeden metr, a takový přepych jako zábradlí neměl vůbec.

Skudder zbledl, když se opatrně předklonil a podíval se dolů do hloubky. Podlaha haly se všemi těmi bizarními stroji a ještě bizarnějšími pracovníky se zdála být nekonečně hluboko. Také Charity, když po chvilce vstala, se okamžitě zamotala hlava a — stejně jako Skudder po rukou a po kolenou — se plazila kousek po můstku, než se odvážila zvednout.

Vše se v ní příčilo už jen při pouhé představě, že by měla přes tuto propast přejít po kovovém pásu, širším sotva než kapesník. I kdyby se stal další zázrak a nikdo je ani nadále neobjevil, stačilo by udělat cestou jeden jediný chybný krůček a zřítí se. Navíc každý z mohutných otřesů, způsobovaných běžcovými kroky, je mohl setřást a shodit z toho směšného můstku. Nežli si našla čas vymyslet si na tucet dalších neveselých konců jejich podniku — v tom ohledu byla vždycky velice nadaná — vstali také Lesster a druzí dva vojáci.

Charity opět postřehla paniku ve Phillipsenově tváři a udělala to jediné, co jí připadalo v tuto chvíli smysluplné — bez jediného dalšího slova se obrátila a vzpřímeně se vydala po můstku krokem, který působil jistě mnohem pevněji a sebevědoměji, než skutečně byl.

Nebylo to tak hrozné, jak si představovala.

Bylo to ještě hroznější.

Od chvíle, kdy vstoupili do tohoto gigantického stroje, nepřestávala se podlaha otřásat a houpat, několikrát se jako paluba lodi na rozbouřeném moři naklonila zprava doleva nebo se vzepjala, když ocelový kolos udělal delší krok. Charity si na to skoro už tak zvykla, že si to nakonec sotva uvědomovala — zato teď se každá vteřina proměnila ve smrtelně nebezpečné dobrodružství. Nejednou ztratila rovnováhu a klesla na ruce a na kolena, a ani ostatním se nevedlo lépe. To, že zatím žádný z nich z toho tenkého kovového pásu nespadl dolů, vypadalo opravdu jako skutečný zázrak.

Ale dost možná, že ani ne.

Co bylo takřka nevyhnutelné, se přihodilo dříve, než dosáhli třetiny své trasy. Náhle za sebou Charity zaslechla pronikavý výkřik, a když se zděšeně ohlédla, uviděla Fallera v groteskně dozadu prohnuté pozici a ještě dříve, než se Lesster se Skudderem z obou stran rozběhli k němu, věděla, že doběhnou pozdě. Výkřik se změnil ve strašlivé zavřeštění, Faller se víc a víc se vyvracel dozadu, až nakonec zůstal v naprosto nemožném záklonu viset nad propastí, stále ještě šermuje rukama před obličejem zkřiveným hrůzou.

A tak zůstal.

Nebyl to ten nepatrný okamžik zdánlivé beztíže, ve které tělo ustrne, než přijde pád. Uplynulo půl vteřiny, pak celá, a tu už zůstali i Skudder a Lesster stát a zírali na Fallera, jenž se po další vteřině přestal zmítat a výraz úděsu v jeho tváři vystřídal takřka bezbřehý úžas.

Nezřítil se. Zakloněn šikmo nazad v úhlu více než pětačtyřicet stupňů visel nad hlubinou, avšak jakási neviditelná síla ho pevně držela.

Uplynula další vteřina, během které všichni prostě jen zírali na mladého vojáka, pak udělal Lesster odhodlaně krok dopředu, chytil Fallera a silným trhnutím ho vytáhl zpátky na visutý chodník. Faller přitom takřka instinktivním pohybem klopýtl o jeho hranu — přičemž div zase nepřepadl na druhou stranu — obrátil se a vyjeveně hleděl dolů.

Několik vteřin nikdo nepromluvil, pak Skudder beze slova vytáhl z kapsy osobní balíček s proviantem, natáhl s ním ruku za okraj můstku a pustil ho.

Jako kámen spadl asi půl metru dolů, opsal elegantní oblouk a přistál Skudderovi přímo u nohou.

Charity hleděla na balíček proviantu chvíli takřka ustrašeně, potom se předklonila a natáhla váhavě ruku. Cítila se velice nejistá. Propast, která se pod ní otvírala, jako by ji magicky přitahovala, na okamžik se jí znovu zmocnila závrať, ale překonala strach a pokračovala rukou dál — a náhle narazila na odpor. Neviděla nic, a přece to bylo, jako by vnořila prsty do poddajné, nicméně pevné stěny z vaty nebo měkké gumy, aniž by skutečně něco nahmatala. Zmateně se znovu napřímila.

Skudder ji vážně sledoval. Ani trošku nevypadal, že by se mu ulehčilo, spíš jako by se ještě víc vyděsil. "Překvapení, co?" zeptal se.

Charity nespokojeně přikývla. Zdálo se, že až tak primitivní tento obrovský stroj zase nebyl. Přesto nebyla příliš překvapená.

Zapadalo jí to do celkového obrazu. Vůbec nejzáhadnější na Moronech byla ona neustálá disproporce mezi nepředstavitelně vyvinutou technologií a jednoduchými, ba skoro primitivními přístroji.

"Alespoň teď bude zbytek cesty jednodušší," řekl Lesster.

"To je pravda," zamumlala Charity. A pak ještě tiše dodala: "Pokud nemají stejně rafinované poplašné zařízení, je tomu tak."

Šli dál a bez problémů a dalších nečekaných příhod došli až na druhý konec můstku. Charity připadalo takřka zlověstné, že je dosud nikdo neobjevil. Jistě — nacházeli se více než sto metrů nad podlahou haly a šedozelený vzor na látce jejich oblečení a ještě mnohem víc štiplavý kouř, naplňující vzduch kolem nich, jim poskytovaly báječné maskování. Přesto považovala za nepochopitelné, že řídící centrála tohoto monstra není lépe hlídána.

Na druhé straně to přece nebyl válečný stroj, nýbrž pohyblivá továrna, a konec konců ani v továrnách na staré Zemi nestávaly před řídícími stanovišti ozbrojené stráže.

Každopádně ne před všemi.

Nicméně došli na konec, aniž by byli objeveni či na místě odstřeleni — a tím okamžikem taky jejich šťastná hvězda zřejmě pohasla.

Můstek končil na malé plošině, podobné té, jaká byla i na druhé straně haly, dokonce tu bylo i schodiště, skutečně neuvěřitelná konstrukce z trojúhelníkových stupňů, které, aniž by byly nějak spolu spojeny, byly v nestejné vzdálenosti přivařeny rovnou ke stěně. Avšak nevedly k polokouli centrály, nýbrž těsně kolem ní k nízkým trojúhelníkovým dveřím, vedoucím opět kamsi do nitra běžce.

Charity zklamaně hvízdla přes zuby, když uviděla, jak těsně minuli cíl. Ale nedala na sobě nic znát, povzbudivě se na Skuddera a vojáky usmála a sestoupila na první schod.

I když teď už věděla, že nebezpečí zřícení nehrozí, v první chvíli opět pocítila závrať. Jakkoli masivně schody vypadaly, citelně se pod její váhou rozechvěly a také běžec se nepřetržitě kymácel a otřásal. Bylo to sotva dvanáct schodů, ale Charity se řádně zapotila, než konečně prošla dveřmi a znovu měla pevnou půdu pod nohama.

Také Skudder byl zřetelně bledší než obvykle a Faller s Phillipsenem se třásli po celém těle. Jen Lesster neprojevoval nejmenší známku nejistoty.

Alespoň ne do toho okamžiku, kdy se jako poslední protáhl dveřmi, přičemž svým opaskem se vší výzbrojí zavadil o jejich rám. Hned zase nabyl rovnováhy, avšak z opasku se mu uvolnil kompas, se zařinčením dopadl na nejnižší schod, poskočil a nehlučně zmizel v hloubce.

Charity sebou viditelně trhla a sám Lesster nyní ztratil část svého neotřesitelného sebevědomí, když pochopil, že neviditelné zábradlí, které jim poskytovalo ochranu nahoře na můstku, tady už není.

Nějakou chvíli zíral vytřeštěnýma očima dolů do haly, potom se prudce obrátil k Charity a chtěl něco poznamenat, avšak ona mu pohledem naznačila, ať mlčí, a on pochopil. Ostatní dva vojáci celou tu epizodu vůbec nepostřehli, a pravděpodobně to tak bylo lepší. Především Phillipsen měl daleko k znovunalezení ztraceného sebeovládání. Charity si byla jistá, že se — a snad i Faller — při příští zatěžkávací zkoušce už musí zhroutit.

Dávno už pochopila, že bylo chybou poslechnout Hartmanna a vzít s sebou ty tři, místo aby šla sama se Skudderem a Net, jak měla původně v úmyslu.

Tito tři muži byli i přes své relativní mládí vycvičení elitní vojáci, trénovaní, aby obstáli v extrémních podmínkách. Ale tady toto nebyla extrémní situace — to bylo hotové šílenství. Nic tu nemělo nic společného s logikou. Vůbec nic se nedalo předvídat. A především zde byla přítomnost Moronů, která jim ničila nervy. Skudder se narodil a vyrostl ve světě, který patřil cizincům. Ona sama měla ze všech lidí své generace nejintenzivnější a nejdelší kontakt s okupanty z hvězd a jaksi si na ně už zvykla. Faller, Lesster a Phillipsen tuto šanci nikdy neměli. Znovu a znovu si musela připomínat, že ti tři muži před více než půl stoletím sestoupili do hibernačních komor podzemní pevnosti a teprve před několika málo týdny byli znovu probuzeni. Třebaže uplynulo víc než padesát let, byl šok ze ztráty a strašlivé proměny jejich domova pro ně tak čerstvý, jako by se to přihodilo včera.

Zahnala tyto myšlenky a obrátila se doleva; směrem, kde se nacházela centrála běžce. Ale ušla jen několik kroků a zaslechla zvuk, při kterém prudce zastavila na místě. Rychle zvedla ruku, neboť Skudder se zrovna chystal něco říci, při jejím gestu však hned umlkl a zavřel oči, aby se lépe mohl soustředit na naslouchání.

Byly to kroky. Nikoli lidské kroky, nýbrž tvrdé, nerytmické klapání rohovinových hmyzích noh, přibližující se neodhadnutelným tempem. A muselo jich být mnoho; nejméně dvanáct.

"Schovat se!" zašeptala vyděšeně. "Schovejte se někde!"

Zároveň se obrátila a strhla Phillipsena, jenž stál strnulý hrůzou za ní, prostě s sebou. Ale po pár krocích se opět zastavila.

Třicet nebo čtyřicet kroků před nimi se chodba rozšiřovala, až se konečně ztrácela za mírným obloukem obrovského strojového těla, nikde však neviděla žádné dveře ani výklenek, který by byl dost velký, aby se tam mohl schovat byť jen jeden člověk; o pěti ani nemluvě.

Charitiny myšlenky se bily mezi sebou. Kroky mravenců se slyšitelně přibližovaly. Za několik okamžiků se musejí objevit za ohybem a pak je uvidí.

"Zpátky na schody!" zavelela.

Phillipsen chtěl odmlouvat, ale Charity do něho prudce strčila, až se zapotácel směrem ke dveřím a Skudder bez prodlení udělal totéž Fallerovi, zatímco Lesster bez zaváhání a jako první vyběhl zpátky na ty šílené schody a vystoupil o pár stupňů nahoru, aby jim udělal místo.

"Já už tam nejdu!" řekl Phillipsen a pokoušel se Charity vytrhnout.

Charity ho beze slova uchopila za paži a trhnutím ho obrátila. Phillipsen vyhekl bolestí, pak ale zanechal odporu a potácel se před ní. Avšak když potom dorazili ke dveřím, zachytil se volnou rukou jejich rámu a násilím se vzepřel.

"Ne!" zasupěl. "Ne! Zřítíme se! Vím to!"

"Zatraceně, chlape — buďte přece rozumný!" Charity se vyděšeně podívala zpět do chodby. Kroky mravenců byly již tak blízko, že zbývaly nanejvýš vteřiny, než se objeví. "Všechny nás sejmou, jestli se neseberete!"

Zdálo se, jako by Phillipsen její slova vůbec neslyšel. "Tak jako tak je s námi konec!" supěl. "My..."

A náhle se za nimi objevila postava v šedozelených maskáčích, oběma rukama Phillipsena chytila za opasek a za límec a vysokým obloukem ho prohodila dveřmi do prázdna vedle schodiště!

Charitino zděšení bylo tak obrovské, že v první vteřině vůbec nedokázala pochopit, co se vlastně stalo. Naprosto bezradně zůstala stát a pravděpodobně by tak stála dál, kdyby Lesster v poslední chvíli nechytil také ji a prudkým trhnutím ji nevytáhl na schodiště a další dva schody k sobě. Takřka v tu samou vteřinu uslyšela, jak kroky Moronů zazněly přímo za ní v ohybu chodby a přibližily se ke dveřím.

Chtěla něco říci, ale Lesster jí takřka zděšeným pohledem naznačil, aby byla zticha, a přitiskl se zády těsně ke zdi. Charity následovala jeho příkladu, zvláště když se běžec právě v tu chvíli tak silně otřásl, že až skoro ztratila rovnováhu, avšak nedokázala se již koncentrovat na kroky Moronů v chodbě. Široce vytřeštěnýma očima zírala na Lesstera a stále ještě nebyla schopna jediné jasné myšlenky. Také Faller a Skudder tu stáli jako zkamenělí a byli tím, co právě viděli, šokováni právě tak jako Charity.

Kroky Moronů se přiblížily ke dveřím, prošly kolem a pomalu se zase počaly vzdalovat. Když konečně utichly docela, protáhl se Lesster opatrně kolem Charity, vyhlédl do chodby a pak se s úlevným oddechnutím vrátil zpátky na schodiště. "Můžete jít dolů," řekl. "Jsou pryč."

Charity ho následovala. Chodba byla stejně opuštěná jako předtím a Lesster tu stál vzpřímeně a hleděl směrem, kterým Moroni zmizeli.

Když se obrátil, udeřila ho Charity bez varování tak prudce pěstí do brady, že odletěl až k protější stěně a klesl k zemi.

Na okamžik zůstal omráčen sedět, potom se nejistě pokusil postavit a napřáhl ruku před sebe.

Charity přistoupila až k němu. uchopila ho za nataženou ruku, napůl ho zvedla na nohy a pak mu ruku zkroutila s tak náhlým trhnutím za záda, že neměl ani nejmenší šanci k obraně. Současně mu obemkla druhou rukou zezadu krk a zvrátila mu hlavu dozadu. "Skuddere!" řekla. "Vezmi mu zbraně!"

"Co to má znamenat?" zasténal Lesster. Mohl sotva mluvit. "Co to děláte?"

Charity ještě o něco víc zesílila stisk, takže Lesster si raději tu trošku vzduchu, která mu ještě zbývala, šetřil k dýchání. Skudder ho zatím bleskurychle odzbrojil a opět o krok ustoupil. Obličej měl jako z kamene, avšak Charity

zahlédla výraz jeho očí a cítila, že se v něm děje totéž, co v ní. Musela se ovládat, aby Lesstera na místě nezabila. A snad jediný důvod, proč to neudělala, byl ten, že prostě nechápala, proč to udělal.

Pustila Lesstera a současně mu zasadila úder, který ho znovu prudce odmrštil proti zdi. V poslední chvíli se mu podařilo udržet rovnováhu a těžkopádně se obrátil.

Charity vytáhla paprskomet a namířila ho výhružně Lessterovi na prsa. "Jediný špatný pohyb," řekla tiše, "a s největším potěšením vás zastřelím, Lesstere."

Voják na ni zíral s výrazem naprosté nechápavosti. "Co... co to děláte?" vykoktal. "Co to znamená?" Pomalu zvedl ruku, přejel si jejím hřbetem přes rozbitý spodní ret a takřka vyčítavě se podíval na krev na své ruce. "Proč mě mlátíte?"

"Proč jste to udělal?" zašeptala Charity. Náhle se jí zachvěl hlas. Ruka se zbraní se jí tak třásla, že si musela pomoci druhou rukou, aby ji uklidnila, a zase na okamžik pocítila onen strašlivý, sotva potlačitelný impulz, nutící ji stisknout spoušť. "Proč jste to udělal," zopakovala otázku. "Proč jste ho zabil?"

Lesster na ni hleděl s takovým výrazem, jako by vůbec nechápal smysl její otázky. Pak řekl: "Představoval pro nás nebezpečí. Všechny by nás prozradil."

"Ty zatracený hajzle!" řekl Faller stísněně. "Za tohle tě zabiju! Přisahám ti, že odtud živý nevyjdeš!"

Výraz úžasu v Lessterově tváři se ještě prohloubil. "Ale vždyť jsem to musel udělat!" řekl. "Nebyla žádná jiná možnost. Prozradil by nás."

"Byl to váš kamarád, Lesstere." řekla Charity tiše.

"Stal se nám nebezpečným," odpověděl Lesster znovu.

Charity měla pocit, jako by v ní cosi tuhlo v led. Co ji děsilo ze všeho nejvíc, byla snad ta skutečnost, že Lesster ta slova myslel právě tak, jak je říkal. Nebyla to žádná výmluva.

"Zastřelte ho!" řekl Faller. "Zabijte ho... nebo to udělám sám!"

"Snad bych to měla doopravdy udělat," zamumlala Charity. "A snad to dokonce udělám. Později."

Rozkazovačně Lessterovi pokynula pistolí. "Obraťte se.

A ruce dejte za záda. Rychle! Skuddere, svaž mu je, a pořádně!"

Lesster na ni ještě chvíli zmateně hleděl, ale pak poslechl. Skudder bez jediného slova přistoupil k němu a svázal mu ruce tak pevně, že se Lessterova tvář na okamžik zkřivila bolestí. "Proč to děláte?" zeptal se zmateně. "Já..."

Skudder ho udeřil hřbetem ruky přes ústa a Lesster odletěl na zeď a s bolestným zašupěním se sesunul.

"Musíme dál," řekla Charity. "Skuddere... budeš na něho dávat pozor. Jestli se pokusí utéct, zastřel ho."

"Přece toho chlapa nechcete vzít s sebou!" vyjel Faller.

"Nemůžeme ho tu nechat," odpověděla Charity. "A nemůžeme tu ani sami zůstat." Hlavou kývla směrem ke dveřím. "Pravděpodobně už našli mrtvolu, pokud jim nespadla rovnou na hlavu. Za pár minut se to tu bude hemžit ozbrojenými mravenci."

Faller se chystal znovu vyjet, ale Charity ho jediným pohledem přiměla k mlčení a bez dalšího slova vykročila vpřed.

Měli k velitelské centrále běžce blíž, než se vůbec odvažovala doufat. Už několik kroků za ohybem chodby narazili na masivní dveře z téhož matně stříbřitého kovu, z něhož byla i ona polokoule uvnitř v hale. Na šířku dlaně byly pootevřené, takže se Charity mohla opatrně přiblížit a nahlédnout do místnosti za nimi.

Byla to centrála. Místnost měla tvar polokoule, v horní třetině zploštělé, a malý výsek, který mohla Charity zahlédnout, se podobal spíš kapitánskému můstku starodávné bitevní lodi, než velitelské ústředně bizarního stroje.

Charity chvíli pozorně sledovala mravence, sedící za nezvykle tvarovanými přístrojovými pulty, nebo stojící vzpřímeně před kontrolními přístroji na stěnách, které obsluhovali pomocí všech čtyřech rukou, pak se odplížila nazpět k ostatním. "Vypadá to, že Phillipsena ještě nenašli," řekla. "Buď jak buď, tam uvnitř je všude klid."

Skudder beze slova schoval pistoli a sundal z ramene pušku, ale Charity zavrtěla hlavou. "Zůstaneš tady a budeš hlídat Lesstera," přikázala. "Faller půjde se mnou."

Téměř byla překvapena, že Skudder neprotestoval, a ani Fallerovi nedala žádnou příležitost k námitkám, sundala pušku z ramene, palcem nastavila malý přepínač zbraně ze smrtících dávek na omračující a Fallerovi pokynula hlavou, aby udělal totéž.

Těsně za sebou se připlížili podruhé ke dveřím. Charity se ještě jednou zastavila, rozhlédla se pro jistotu doprava i doleva — a pak rozrazila dveře ramenem.

Překvapení bylo dokonalé. Centrála byla mnohem větší, než si Charity myslela a momentálně se v ní zdržovalo bezpochyby na dvanáct Moronů. Ale žádný z nich nebyl ozbrojen a Faller a ona nedali žádné z těch kreatur šanci, aby se na ně mohly vrhnout a využít své početní převahy. Dvěma, třemi dlouhými dávkami z obou zbraní pokryli celou místnost, takže se Moroni ochromeně zhroutili na pulty a ani nestačili spustit poplach. Tu a tam vyskočily jiskry a z několika přístrojů se náhle vyvalil dým, když vysokofrekvenční vibrace způsobily v elektrickém obvodu zkrat. K žádným vážným škodám však nedošlo a těch pár plamínků, které vyšlehly, vzápětí hned zase zhaslo. Celá akce trvala pouhé dvě nebo tři vteřiny a centrála byla v jejich moci. Skoro to bylo až příliš snadné.

"Přiveďte Skuddera!" poručila, zatímco sama ustoupila o krok stranou a hlavní pušky pohnula zprava doleva a zpátky. Měla s mravenci dost zkušeností, aby se přespříliš spoléhala na účinek paralyzující zbraně. Ti tvorové byli neuvěřitelně houževnatí.

Faller odešel a Charity využila těch pár chvil, kdy byla sama, aby se ještě jednou pozorněji rozhlédla po centrále. Znovu ji napadlo její dřívější srovnání a najednou jí připadlo ještě mnohem přiléhavější než napoprvé. Každý čtvereční centimetr stěn, s výjimkou šestiboké, v průměru dobré tři metry měřící obrazovky právě na protější stěně, byl poset kontrolními a řídícími přístroji, a byl to neuvěřitelný propletenec hypermoderní, zmatené počítačové techniky a

hrubých, téměř primitivních, avšak o nic méně zmatených pák, přepínačů, vypínačů a měřičů, které se zdály odpovídat úplně jiné, o tisíc let zaostalejší technologii. Počínalo se v ní šířit cosi jako zoufalství, když pochopila, jak malou mají šanci porozumět této cizí technologii. Alespoň v tom krátkém čase, který jim zbýval.

Faller se vrátil se Skudderem. Indián vlekl stále ještě nechápavě se rozhlížejícího Lesstera prostě za sebou. Rychlým, spokojeným pohledem se rozhlédl po centrále a pak prudce Lesstera postrčil, až narazil na jeden řídící panel a upadl na zem.

"Fallere!" řekl. "Pomozte mi!" Současně se předklonil, naložil si jednoho z nehybných mravenců na ramena, jako by nevážil vůbec nic, a vynesl ho ven na chodbu. Faller na něho chvíli nechápavě hleděl, ale pak pochopil, Sklonil se k druhému mravenci a pokusil se ho zvednout stejně, jako předtím Skudder. Nedostávalo se mu však sil. S hekáním chytil dvě ze čtyř paží toho hmyzího tvora a vlekl ho ke dveřím.

Charity mu chtěla pomoci, ale v tu chvíli se Skudder vrátil a zavrtěl hlavou. "Postarej se o přístroje," přikázal. "Musíme něco udělat s tím krámem."

Charity se neochotně obrátila a vrátila se zpátky k tomu, co považovala za řídící pult běžce: ke stojanu podkovovitého tvaru se zubatými hranami, jenž se nacházel přímo pod šestiúhelníkovou obrazovkou. Obrovský monitor neukazoval nic jiného než šedobílé víry věčné sněhové bouře, kterou se běžec pohyboval. Pod obrazovkou se nacházel nesmyslný propletenec indikátorů a maličkých obrazovek, po kterých přebíhaly řady písmen či čísel v nesrozumitelném písmu. Nic nechápala.

A tak to zůstalo i poté, co Skudder s Fallerem vyvlekli z místnosti za dveře posledního Morona a dveře zavřeli. Charity se pokoušela ze všech sil potlačit rozrušení a přimět se k logickému myšlení, ale tento stroj snad ani nefungoval na základě nějakých logických měřítek; a pokud ano, tak podle takové logiky, která jí byla zcela cizí. Neodvažovala se dotknout žádného přístroje. A že dosud nebylo zpozorováno přepadení centrály, jí připadalo téměř stejně neuvěřitelné jako lehkost, s jakou ji dobyli. Kdyby nyní začala jen tak naslepo experimentovat, to už mohla rovnou vyjít ven a zavolat bojovníky, kterým předtím unikli jen o vlásek. Kromě toho prostě neměli dost času, aby tímto způsobem zjišťovali, jak stroj pracuje. Charity pomalu začínala pochybovat, zda nebylo chybou poslechnout Lesstera. A na okamžik se s naprostou vážností musela sama sebe ptát, proč to vůbec udělala. Mohla si na prstech jedné ruky spočítat, co ji tady čeká.

"Jak jsi daleko," zeptal se Skudder netrpělivé.

Charity zklamaně zavrtěla hlavou. "Je to naprosto zbytečné," řekla. "Vůbec tomu krámu nerozumím. Absolutně vůbec."

Skudder se na ni podíval se směsicí zoufalství a naprostého zděšení. "Ale s kluzákem jsi přece taky letěla," řekl.

"To bylo něco jiného," odpověděla Charity. "Kromě toho jsem měla pomocníka. Bez Kyla bych nedokázala ani nastartovat motory."

Skudderův obličej těkal mezi jejím obličejem a zmateným propletencem na pultu před ní. "Ale ty přece..."

"Mohl bych vám pomoci," řekl Lesster.

Charity se otočila a upřela na něho pronikavý pohled. Mladý voják dřepěl s pokrčenýma nohama tam, kde ho Skudder hodil na zem. Z rozbitého rtu mu stále ještě stékala krev na bradu a kapala na oblek. Výraz v jeho tváři ještě vypovídal o pocitu křivdy a výčitkách.

"Cože?" zeptal se Skudder nedůvěřivě.

Lesster se pokusil vstát a s heknutím se sesunul zpátky, když se mu to nepodařilo. "Mohl bych vám pomoci," opakoval. "Sundejte mi ta zatracená pouta a uvidím, co můžu dělat."

"Jak to?" zeptala se Charity nedůvěřivě. "Vy se vyznáte v tomto stroji?"

Lesster zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Ale zvládnu jakýkoli druh strojů. Jaksi to umím."

Charity mu nevěřila ani slovo. Najednou bylo na Lessterovi něco, co jí v hlavě spouštělo hned celou baterii poplašných sirén. Zmateně si musela klást otázku, jak to, že ji to nenapadlo dřív.

"Nevěřím mu," řekl Skudder.

Charity nebyla jiného názoru, ale přesto vzápětí přikývla a pokynula mu, aby Lessterovi sundal pouta. Skudder na ni překvapeně pohlédl a nehýbal se.

"Rozvaž ho," řekla Charity. "Je to alespoň jakási šance."

Skudder ještě chvíli váhal, ale pak postoupil přece jen za Lesstera a rozvázal mu ruce.

"Tak zkuste štěstí," řekla Charity.

Lesster přistoupil k přístrojovému pultu, chvíli si ho soustředěně prohlížel a pak pohlédl nahoru na obrazovku. Obraz na ní se nikterak nezměnil. Tu a tam se z běsnící bouře vynořil nějaký rozmazaný obrys a hned zase zmizel, občas se zhoupl obraz zleva doprava, když běžec přelézal nějakou překážku.

"Nuže?" zeptala se Charity po chvíli.

Lesster si zamyšleně sevřel spodní ret mezi zuby a začal si ho žvýkat, třebaže mu dosud silně krvácel. Při pohledu na něho Charity zamrazilo.

"Potřebuji asi půl hodiny," řekl. "Myslíte si, že je můžete do té doby zadržet?"

"Koho?" zeptal se Skudder.

Lesster neodpověděl. Ale ani ne vteřinu nato se ozval tupý úder do dveří a vzápětí se ve všech prostorách běžce rozječely poplašné sirény.

10

Každá šťastná hvězda jednou zajde za mrak a ta Frenchova to učinila právě teď.

Začalo to vytím — ječivým, uši zraňujícím zvukem, který bylo nejprve sotva slyšet, jenž však rychle nabýval na intenzitě a neustále kolísal. Nakonec cítil French jeho vibrace v každé jednotlivé části těla, ba dokonce i zuby se mu bolestivě rozdrkotaly. Zvuk stoupal a zase klesal, stoupal, klesal, v nekonečném monotónním rytmu, jenž se neustále zrychloval, až nakonec přinutil i Frenchovo srdce bušit ve stejném rytmu, a jako by docela vyřadil z činnosti jeho samostatné myšlení. French se potácel zrezivělou chodbou jako slepý, sténal a téměř si ani nevšímal, jak kolem něho proběhlo několik pavouků rychlými prkennými pohyby, aniž by ho vůbec zaznamenali. Upadl a tunová tíže, jíž se v této části pavoučího světa naplňovaly jeho údy, mu nedovolila znovu se postavit.

Konečně to přestalo. Skučení umlklo posledním ostrým zaúpěním, jež bylo tentokrát tak intenzivní, že French takřka zalapal po dechu a asi na minutu zůstal ležet, těžce oddechuje, na boku a se zavřenýma očima. Měl pocit, jako by někdo bušil do jeho těla kladivem, každý pohyb mu působil příšerné utrpení. Nemohl tady ale zůstat. Věřil, že chování pavouků prohlédl už natolik, aby věděl, že ho budou mít tak dlouho za vlastního, dokud se bude chovat stejně jako oni, bez ohledu na vzhled. Ale ty kreatury, které viděl, se pod tím odporným zvukem nehroutily, ale naopak se probudily k hektické činorodosti. Jestliže tu zůstane, pak se dřív nebo později u něho některá z těch příšer zastaví, aby se postarala o domněle nemocného bližního. A to bude jeho konec.

Tato myšlenka mu dodala sil, aby se dokázal postavit aspoň na všechny čtyři. Chvíli zůstal klečet a lapal po dechu, pak zatnul zuby, neohrabaně se zachytil stěny a vyškrábal se po ní na nohy.

Všechno se s ním točilo. Podlaha se mu chvěla pod nohama a teprve postupně začínal vnímat okolní zvuky, protože uši měl ještě stále ohlušeny pronikavým ječením a vytím. Uslyšel temné dunění, jako by se mu pod nohama rozběhly těžké stroje, a vysoké, cvrlikavé pískání a cvakání, které mu zneklidňujícím způsobem připomínalo řeč pavouků. Znělo však docela tak, jako by je vydával nějaký tvor ze železa.

Celý roztřesený se rozhlédl kolem sebe. V tuto chvíli nebyli nablízku žádní pavouci, ale nacházel se jen pár kroků od veliké místnosti, ve které zaznamenal tak čilý ruch. Aniž by sám věděl proč, odpotácel se podél stěny až ke dveřím a nahlédl dovnitř.

Sál byl velký skoro stejně jako ten, za jehož průhlednou stěnou viděl Zemi, byl však rozdělen na tři patra nad sebou a na každém z nich se pohybovaly celé desítky velkých šestinohých kreatur. French neviděl v tomto hemžení žádný smysl, ale vše působilo o poznání hektičtěji a nervózněji než to, co dosud viděl, a domníval se, že to musí mít nějakou souvislost s tím strašlivým rámusem; a taky s tou změnou, která se najednou udala s pavoučím světem.

Náhle ho polila hrůza, když ho napadlo, že možná poplach, který slyšel, nebyl kvůli nikomu jinému, než kvůli němu — třeba už konečně odhalili jeho přítomnost a začali ho hledat.

Vtom za sebou zaslechl nějaký zvuk, namáhavě otočil hlavu a zděšeně sebou trhnul, když uviděl, jak se k němu přibližuje najednou hned šest obrovských, leskle černých kreatur. Zdálo se, že většina z nich si ho ani nevšimla, ale French přesto pocítil nevoli, s jakou na něm ulpěly oči dvou z nich. S vypětím sil, jakého by ještě před vteřinou nebyl schopen, se odrazil od stěny a napřímil se, třebaže okamžitě pocítil v zádech pronikavou bolest, jako by v nich měl všechny kosti polámané. Nakonec však tento mistrovský výkon přece jen zvládl a zůstal stát vzpřímeně a nehnutě, dokud kolem něho pavouci neprošli. Pak udělal opatrný krok, pocítil, jak téměř ztrácí rovnováhu, polekaně natáhl ruku, aby se zachytil stěny — a takřka proletěl dveřmi. V poslední chvíli rovnováhu přece jen udržel a zachránil se neobratným krokem dopředu a kousek stranou.

Frenchem projela ledová hrůza. Vpotácel se přímo doprostřed jedné z hekticky pracujících skupin pavouků. V centru jejich pozornosti byl veliký, kovově stříbřitě lesklý stroj s nesmírným zmatkem měřičů a páček. Také French zvedl ruce a předstíral jakousi aktivitu, aniž by však něco dělal — což byla asi chyba, protože vedle něj stojící pavouk se náhle prudce otočil a cosi na něho hvízdl.

French samozřejmě nerozuměl, co mu říká, ale pochopil, co mu sděluje. Rychle odtáhl ruku nazpět, chvíli upřeně sledoval svého souseda, pak se zkroutil tak, jak se alespoň domníval, že by se daly mezi pavouky vyjádřit pocit viny a pokora, a odšoural se odtud. Tvor se ještě chvíli za ním díval, ale pak se vrátil zpět ke své práci a na Frenche, jak se zdálo, okamžitě zapomněl.

Tomu však srdce bilo, div se nerozskočilo. Další takovou chybu si nemůže dovolit. Ale taky nemůže jen tak zůstat stát a vůbec nic nedělat, protože uprostřed nervózní činorodosti, neustálého pobíhání, hvízdání a všeobecné zaměstnanosti by tím byl o to nápadnější. Namáhavě kráčel drobnými krůčky dál a rozhlížel se po nějakém úkrytu.

Samozřejmě že nenašel žádný, ale objevil něco jiného.

V zadní třetině místnosti, na nejvyšší plošině se tyčila konstrukce, která dokonce v tomto světě zázraků a nepochopitelných věcí působila zvláštně: byl to prstenec ze stříbřitého kovu, o šířce sotva dvou prstů, měřící v průměru snad tři nebo čtyři metry. Bez jakékoli viditelné opory se vznášel asi půl metru nad zemí.

Cosi... z něho vyzařovalo. French to cítil, a třebaže se neodvažoval odhadnout, co by to mohlo být, nahánělo mu to strach. Ba ještě víc: naplňovalo ho to hrůzou a panikou. Ačkoli až na to, že se vznášel, to na první pohled byl úplně obyčejný kruh z oceli, vycházelo z něho něco nezměrně cizího, nikoli snad zlého, ale v každém případě nebezpečného.

Bylo to, jako by z prstence vycházel ledově chladný dech, dotýkající se nejen Frenchova těla, nýbrž i jeho duše, a jako by něco v ní proměňoval v led.

Na chvíli French dokonce nemohl od té zlověstně vypadající konstrukce odtrhnout pohled. S námahou otočil hlavu a několik vteřin upřeně zíral na bizarní stroje pavouků, zavinuté v napůl roztrhané síti z lepkavých šedých vláken, které ho ještě před okamžikem k smrti děsily. Nyní mu však navzdory všemu pohled na ně připadal stokrát normálnější než ten zdánlivě tak obyčejně vyhlížející kovový kruh.

Bezcílně ušel ještě několik kroků, znovu se obrátil a zamířil k východu, aby opustil sál, když vtom mu náhle počala podlaha znovu vibrovat pod nohama; současně se znovu rozezněl ten ječivý zvuk, který však jako by se omezil

jen na tuto místnost. Viděl, jak všichni pavouci vzhlédli od práce a všichni se koncetrovali na jeden bod za jeho zády. Také French zůstal zcela automaticky stát a zvedl hlavu.

To, co uviděl, ho v první chvíli ochromilo a snad mu právě toto ochromení zachránilo život, neboť jen díky němu hlasitě nevykřikl.

Kruh, jenž ještě před chvílí nebyl nic, než obyčejný ocelový kruh bez jediné ozdoby, se najednou naplnil kypící černí. Nebylo to nic hmotného, nic, co by bylo skutečně zde, byla to čerň nekonečna, absolutní absence světla, hmoty, ba snad i prostoru. Vzdouvalo se to jakýmsi pohybem a ještě dřív, než se mohl French nadobro zbláznit snahou o pochopení, co to je, najednou jako by se temnota sbalila v jakési tělo. A náhle z té černi vystoupil obrovský šestinohý pavouk zářivě bílé barvy.

French zděšeně hleděl na to zjevení. Cítil, že tento pavouk je něco zvláštního, a to nejen barvou. V očích se mu třpytila zneklidňující inteligence a navíc ho obklopovala takřka hmatatelná aura moci.

Temnota za obrovskou bílou bytostí opět počala blednout, až se objevila část místnosti za kruhem. Současně French opět ucítil chvění podlahy pod svýma nohama. Bílé stvoření dlouhými, nikoli však rychlými kroky sestupovalo od kruhu po železných schodech dolů. A tu French konečně procitl ze své strnulosti a ucouvl tak rychle, jak se jen odvážil, aby nebyl nápadný, za jeden z hřmotných šedých strojů.

11

Lesster potřeboval mnohem méně než půl hodiny, aby pochopil základní princip řízení běžce. Ale nakonec se mu nedostalo ani té půlhodiny. Pancéřované dveře centrály se třikrát zachvěly pod zlověstně tvrdými údery, dvakrát se jejich ocel rozpálila, když Moroni použili bojové zářiče anebo nějaké speciální nástroje, aby dveře vylomili; z nepochopitelného důvodu však svoji námahu přerušili pokaždé krátce předtím, než se kov skutečně počal tavit.

Avšak Charity a ostatní také už dobře věděli, že dávno u bohyně Štěstěny překročili svůj kredit. Dříve nebo později Moroni najdou možnost, jak se dostat dovnitř.

Charity chvíli hleděla na Lesstera, jenž se naklonil dopředu a stál nad řídícím pultem s plně koncentrovaným výrazem v obličeji, tu opatrně pohnul jednou páčkou, tu zase stiskl tlačítko klávesnice, a pak se znovu koncentrovala na monitor, ukazující chodbu za dveřmi centrály. V tuto chvíli viděla jen asi pět mravenců, kteří hlídali dveře se zbraněmi připravenými k palbě, ale před několika minutami se to tam venku Morony jen hemžilo. Zřejmě odešli, aby si přinesli něco, s čím by dokázali konečně dveře vyrazit. Charity se domnívala, že jediným důvodem, proč to ještě neudělali, bylo, že chtěli dveře otevřít, aniž by úplně zpustošili místnost za nimi.

"Jak dlouho ještě?" zeptal se Skudder.

Otázka byla určena Lessterovi, který si špičkou jazyka nervózně přejel přes rty a pak natáhl ruku k bizarně tvarované páčce. Trupem běžce proběhl citelný otřes, když jí trošku pohnul nahoru a zase ji spěšně vrátil do výchozí pozice.

"Myslím, že už vím, jak to funguje," řekl. Vzhlédl, ale namísto spokojenosti nebo úlevy spatřila Charity v jeho očích jen nezměrný zmatek. "Ta věc je tak primitivní, až je to skoro geniální," mumlal si.

"Dokážete to řídit?" zeptala se Charity.

Lesster na nepatrný okamžik zaváhal, ale pak přikývl. "Doufám, že ano," řekl.

"Tak mi ukažte, jak to funguje," dožadoval se Skudder. "Převezmu řízení... Vy se zatím můžete postarat o ten zbytek tady."

Lesster se na něho tázavě podíval a Skudder gestem ukázal na zčernalé, zdeformované dveře: "Ta stěna nevydrží věčně. Musíme se nějak bránit. Snad jsou tu nějaké obranné mechanismy. Energetický štít nebo zbraně."

"To je dokonce zcela jisté," odpověděl Lesster, "ale mělo by pramalý význam je hledat." Ukázal na pult za sebou. "Jsem rád, že rozumím aspoň tady tomu. Na ten zbytek bych potřeboval několik hodin."

"Měl byste se raději pokusit stihnout to během minut," řekla Charity a znovu se podívala na malý monitor před sebou.

Lesster pohlédl stejným směrem, potom se obrátil a takřka rutinním pohybem se dotkl jednoho přepínače na pultu. Z velkého centrálního monitoru zmizel obraz sněhové bouře a namísto něho se objevilo to, co sledovala i Charity: chodba před centrálou. Dobře dvanáct Moronů tam právě přišlo a začali instalovat jakýsi přístroj na velké kovové trojnožce. Nikdo z nich podobný aparát ještě nikdy neviděl, ale nebylo ani třeba příliš fantazie, aby si spočítali, k čemu slouží.

Lesster polohlasně zaklel, opět obrazovku přepnul na obraz venku a pak začal ve spěchu cosi kutit na kontrolních přístrojích běžce. Tělem obrovského stroje proběhlo množství těžkých úderů, pak ucítili, jak se gigantický ocelový brouk naklonil na stranu a za stálých otřesů se počal otáčet.

"Co to děláte?" zeptal se Skudder znepokojeně a zvedl zbraň.

Charity mu však stlačila ruku dolů a zavrtěla hlavou. "Nech ho," řekla. "Myslím, že ví, co dělá." Pak se zase zadívala na obrazovku před sebou. Mravenci pracovali s rychlostí takřka přízračnou.

Přístroj — mohlo jít jedině o zbraň — byl už téměř kompletně sestavený a mravenci, kteří hlídali dveře, nyní ve spěchu utíkali stranou.

S námahou se odtrhla od monitoru a přistoupila k Lessterovi. Tvář mladého vojáka se leskla potem, jeho pohled byl tvrdý jako kámen. Ruce se mu třásly, pohybovaly se však přesto velmi rychle a přesně. Jakkoli věděla, že je to nemožné, měla pocit, že Lesster provádí něco, v čem má veliké zkušenosti.

"Co máte v úmyslu?" zeptala se.

Odpovědi se nedočkala a navíc výraz jeho obličeje jí napověděl, že její otázku ani nevnímal. Další vteřinu na něho zírala, pak zvedla pohled a pohlédla na velkou šestiúhelníkovou obrazovku.

Obraz se nijak nezměnil: před běžcem i nadále zuřil pekelný uragán ze sněhu a ledových krystalků, a země se stále houpala jako opilá zprava doleva, zvedala se a klesala. Charity však měla pocit, že stroj se teď pohybuje rychleji. A ještě něco bylo jiné než před chvílí. Nevěděla však co.

"Co to děláte?" zeptala se.

Lesster ani teď neodpověděl, ale jeho prsty se rozběhly ještě rychleji po bizarních tlačítkách a přepínačích. Dusot kroků a kymácení podlahy ještě zesílily a náhle se do toho vmísil nový, cizí zvuk — stoupající a klesající vytí, které sílilo víc a víc, jako by se zapnul nějaký další elektromotor. Charity hleděla na mladého vojáka se stále větším znepokojením, avšak Lessterův pohled byl bez přestání zabodnut na stupnice přístrojového pultu a ona cítila, že bude lepší teď na něho nemluvit.

"Charity!"

Prudce se otočila a doběhla zpět ke Skudderovi, ukazujícímu na monitor, na kterém bylo vidět dění na chodbě. Mravenci byli hotovi s montáží přístroje, a právě když Charity došla ke Skudderovi, rozsvítilo se na vrchní straně předmětu zlověstné zelené světýlko.

"Zadržte je!" řekl Lesster stísněně. "Už jen chviličku!"

"Oukej." Skudder pozvedl zbraň. "Otevřte dveře."

Charity sebou zděšeně trhla a chtěla něco říct, ale Lesster se již mezitím dotkl vypínače a z vnitřku opancéřovaných dveří zaznělo vysoké zakvílení miniaturního servomotoru.

Avšak dveře se nepohnuly.

Lesster zaklel, stiskl jiné tlačítko a zvuk protáčejícího se motoru se ještě zvýšil a nepříjemně zaskřípěl, aniž by však bylo vidět jakýkoli efekt. Zřejmě Moroni při předcházejích pokusech o otevření dveří poškodili otvírací mechanismus.

Charity se znovu podívala na obrazovku — a trhla sebou. Z hlavně těžkopádné zbraně vystřelil jasně zelený energetický blesk a vzápětí monitor zhasl a obraz vystřídalo pouhé zrnění.

"Lesstere!" vykřikla Charity nervózně. "Dělejte něco!"

"Však už dělám," odpověděl Lesster. "Potřebujeme už jen pár minut. Snad to stihneme."

Také Charity sňala pušku z ramene a odjistila, zatímco hlaveň namířila proti dveřím. Marně na nich pátrala po nějakém rozžhavení kovu, škrábancích, nebo jiných viditelných stopách poškození. Ale něco se tam venku dělo. Celým tělem jí probíhalo těžko popsatelné svědění, jako by byl náhle vzduch nabit elektřinou, a koutkem oka zahlédla, že i Skudder a Faller se jaksi neklidně ošívají. Zřejmě cítili totéž.

Charity stále nervózněji bloudila pohledem od dveří k Lessterovi a zpět. Nevěděla však, co jí dělá větší starosti — jestli pomyšlení na to, co tropí Moroni venku za dveřmi, anebo téměř příšerná rychlost, s jakou se Lessterovy prsty pohybovaly po přístrojovém pultu a dělaly přitom věci, o jejichž smyslu neměla nejmenší potuchy. Na chvíli si zcela vážně musela položit otázku, kdo je vlastně tento muž. Zcela jistě ne ten, za koho se dosud vydával.

Elektrické praskání ve vzduchu zesílilo a dosáhlo takřka bolestivé intenzity. Zároveň se Charity zdálo, jako by viděla množství drobných, vlasově tenkých trhlinek, které se náhle objevily na dveřích a části přiléhající stěny, ale jistá si nebyla.

"Jděte od dveří," řekl Lesster. "A střílejte, jakmile se otevřou." Co nejrychleji poslechli. Trhliny byly nyní znatelnější a pomalu se na dveřích začínalo objevovat matně zelené záření, pronikající prasklinami.

A pak následovalo všechno po sobě strašně rychle a s přízračnou nehlučností: z drobných prasklin byly náhle na prst silné zubaté škvíry, které se nehlučně a strašně rychle rozšiřovaly, zatímco kov dveří tál jako led, když na něj svítí slunce. Proud zeleného studeného světla pronikl do centrály a počal rozpouštět všechno, čeho se dotkl — Charity zběžným pohledem zahlédla, jak se část přístrojů na zadní stěně proměnila v šedý prach. Vyšlehly plameny a proud jisker, zatímco vzduch se naplnil pachem ozonu, který takřka dusil.

"Střílejte!" zařval Lesster.

Charity a Faller byli příliš ohromeni, než aby ho poslechli, avšak Skudder už neztrácel ani vteřinu. Zvedl zbraň a namířil hlaveň přímo do centra toho přízračné zeleného světla a stiskl spoušť, dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát za sebou. Jasné laserové střely bylo v té zelené světelné záplavě sotva vidět, avšak Charity vzápětí zaslechla venku na chodbě temnou ozvěnu rachotivé exploze. Konečně i ona překonala své ochromení a zvedla pušku, ale k výstřelu se už nedostala. Jeden ze Skudderových výstřelů musel zasáhnout moronskou zbraň, protože zelené světlo náhle zhaslo. Současně zavládlo ticho takřka zlověstné. Vše, co bylo ještě slyšet, bylo tiché sypání se šedého prachu, ve který záření proměnilo kov.

Charity se opatrně zvedla za pultem, za kterým se kryla, a přikrčená se přiblížila ke dveřím. Tam šlehaly plameny, avšak kromě jejich oranžové záře a tančících stínů nemohla rozeznat nic jiného. Přesto se pohybovala s nejvyšší ostražitostí. Skudderovy výstřely dost možná zničily zbraň, ale tam venku na ně musely čekat desítky mravenců.

S bušícím srdcem se přiblížila ke dveřím, zády se přitiskla ke stěně vedle nich a čekala, až Skudder udělá totéž na druhé straně.

Asi půl vteřiny ještě vyčkávali, pak si vyměnili rychlý pohled, což bylo vše, co potřebovali, aby se dorozuměli, a vrhli se takřka synchronním pohybem oba vpřed. Charity se jediným skokem ocitla ze dveří venku, překulila se přes rameno a se zbraní připravenou ke střelbě se ocitla znovu na nohou, zatímco Skudder vedle ní padl na koleno a rovněž zvedl pušku.

A přece žádný z nich nevystřelil.

Ukázalo se, že jeden ze Skudderových nedlených výstřelů skutečně zasáhl moronskou zbraň a proměnil ji v jedinou hromadu šrotu. Vedle pak všude dokola leželi nehybní mravenci, zčásti zkroucení s nataženými končetinami

jako umírající pavouci, zčásti napnutí a namáhavě se ještě trošku pohybující.

Avšak nebyla to exploze zbraně, co je položilo.

Charity to dříve ucítila než pochopila.

Ucítila to jako rezavou bolest v krku, když se pokusila nadechnout, a jako téměř nesnesitelné pálení na holé kůži svého obličeje. A uviděla to jako šedý obláček páry, který se jí objevoval v rytmu dechu před obličejem.

Zde venku bylo neuvěřitelně chladno. Dýchat bylo takřka nemožné. Cítila, jak jí chlad žene slzy do očí a ty se jí na tvářích takřka okamžitě proměňují v led. Cítila také, jak jí navzdory skvělé tepelné izolaci oděvu okamžitě pronikl chlad k tělu, jak ji svědí na kůži a ochromuje svaly. Prsty na rukou i na nohou jí okamžitě znecitlivěly, takže najednou sotva udržela pušku.

Víc reflexivně než po logické úvaze vyskočila ze země a pozadu couvala zpátky ke dveřím centrály. Dýchala jen spoře a přes zatnuté zuby, přesto však měla pocit, jako by jí hrdlem protékala horká láva. A ani Skudderovi se nevedlo lépe. Obličej měl zkřivený a jakoby napudrovaný práškovým cukrem. Také on měl prsty necitlivé a neohebné, že jimi sotva hýbal.

Ano, právě tento strašlivý chlad Morony zabil. A nejen obsluhu kanónu. Všude v dlouhé, úzké chodbě, jejíž stěny se náhle pokryly třpytivými krystalky ledu, leželi nehybní hmyzí válečníci. Většinou již mrtví, jen několik se jich ještě chabě pohybovalo, rozhodně však už nebyli s to vstát či sáhnout po zbrani. Chodbou se hnal ledový vítr.

Co nejrychleji pospíšili zpátky do centrály běžce. Uvnitř bylo tepleji, ale jak Charity usoudila z výrazu Fallerovy tváře, také zde se citelně ochladilo. Vrstva třpytivých ledových krystalků, pokrývající stěny i podlahu venku, se pomalu plazila přes práh i k nim a jako příslovečný bílý kůň zalehávala podlahu i stěny; nikterak rychle, ale nezadržitelně.

"Jak jste to udělal?"

Ani teď Lesster neodpověděl na Charitinu otázku, jen na okamžik zvedl oči a věnoval jí úsměv, při kterém ji zamrazilo skoro jako předtím na chodbě. Stále ještě vypadal jako nějaký velký chlapec, převlečený za dospělého, a v očích mu zářila stále stejná dětská veselost, ale Charity si náhle znovu musela vzpomenout, jak chladnokrevně zabil Phillipsena, vypočítavě a logicky jako stroj.

"Najděte něco, čím by se daly zabarikádovat dveře," řekl. "Než tu zmrzneme."

Skudder se chystal vztekle odpovědět, ale Charity mu pokynula, aby mlčel. Lesster měl zase pravdu — prostě neměli čas povídat si. Teplota klesala strašlivě rychle. Venku na chodbě panoval mráz, který během několika minut vyřadil hmyzí bojovníky z boje, snad je dokonce i zabil, a jestliže oni teď připustí, aby jim uniklo poslední drahocenné teplo, také během několika minut zmrznou. Zatímco Skudder s Fallerem počali rozebírat jeden velký přístrojový pult, aby jeho desku mohli přivařit u východu jako provizorní dveře, vyšla Charity ještě jednou na chodbu a rozhlédla se. Třebaže uplynula sotva jedna minuta, naskytl se jí úplně jiný obraz, děsivě jiný obraz: třpytivá ledová vrstva pokryla těla padlých Moronů bílým pancířem a od stropu a ze stěn vyrůstaly bizarní ledové útvary. Vzduch byl plný prachově jemného, vířícího sněhu a tak rezavě studený, že se až Charity bolestivě rozkašlala, když se nadechla. Co se to zde stalo?

Ustoupila zpátky do centrály, rychlým pohledem se přesvědčila, jak jsou Skudder a Faller se svou prací daleko, pak stiskla několik knoflíků na nástrojovém opasku svého obleku. Na rozdíl od Skuddera a těch tří vojáků odmítla vzít si moderní bojový oblek z Hartmannových nevyčerpatelných materiálových zásob. Raději si ponechala svoji starou uniformu kosmické flotily. Nyní zapnula vnitřní vytápění obleku na maximum, levou rukou si stáhla vlasy do ohonu a nechala z límce vysunout nafukovací plastikovou přilbu. Na povrchu jejího náramkového ovladače se rozblikala kontrolní žárovečka a Charity věděla, že ji upozorňuje, že šedesát let staré baterky vydrží toto zatížení jen několik minut. Ale těch několik minut bude uniforma s to ochránit ji i před kosmickým mrazem.

Ani nečekala, až se přilba uzavře a se syčivým zvukem úplně nafoukne, vyběhla ven z centrály, zabočila doprava a běžela dlouhými kroky až ke dveřím, kterými se do této chodby dostali.

Ještě než k nim doběhla, uviděla, že za nimi není něco v pořádku. Tam, kde předtím pronikalo z haly bledé světlo z rudě žhnoucích tavicích pecí, tam nyní její oči oslepovala pronikavě bílá záře. Opřel se do ní prudký poryv větru, až se zapotácela a jen tak tak neztratila na podlaze, kluzké jako zrcadlo, rovnováhu. Rukou se zachytila zdi, o něco pomaleji postupovala dál, až se nakonec u dveří zastavila.

Pohled, který se jí otevřel za nimi, se takřka neodlišoval od toho, co bylo v chodbě. Obrovská hala se proměnila v bizarní krajinu s ledovými sochami a vířícím sněhem. Ohně, které předtím viděli, již většinou uhasly, zbývající se ztrácely v oblacích husté páry. Zuřila tu sněhová bouře, která se sotva lišila od té, co byla za stěnami běžce.

A ani nemohla, protože byla její součástí.

Charity nevěřícně hleděla tam, kde byl ještě před půlhodinou strop obrovské tovární haly.

Nyní byl strop otevřený. Obrovské prohnuté ocelové desky se zvedly jako krovky brouka, kterého obrovský stroj připomínal, a odklopily se stranou, takže vichřice a strašlivé mrazy bez problému vnikly dovnitř. Nyní již věděla, co Lesster udělal. A třebaže jim všem tím zachránil život, necítila v tu chvíli nic jiného než zděšení.

Charity se mamě pokoušela představit si, jak se to asi událo. Její fantazie kapitulovala před tímto úkolem, a vlastně tomu mohla být jedině ráda. Dost možná neměli Moroni ani čas uvědomit si, co je zabilo. Když se otevřel strop haly, musela teplota během zlomku vteřiny klesnout o víc než sto stupňů Celsia.

Více než minutu zůstala Charity nehnutě stát a hleděla dolů do haly, nikde však neviděla jedinou známku života. Pára se počínala rozplývat, když vyhasly i poslední ohně, obrovská ozubená kola, písty a dopravníky dávno ztuhly v nemilosrdném sevření chladu a pokryly se třpytivým, bílým ledovým pancířem.

Konečně se obrátila a vracela se zpátky k centrále.

Cestou vrhla zběžný pohled na teploměr ve svém náramkovém mnohoúčelové přístroji. Rudý digitální displej ukazoval minus sto čtyřicet stupňů Celsia.

Skudder s Fallerem byli mezitím se svou prací již takřka hotovi, když se vrátila zpátky do velínu. Odřízli z přístrojové desky na prst silnou ocelovou desku a opřeli jí o dveřní otvor. Jejich pohyby byly prkenné a unavené, a jak Charity viděla, Faller začal krvácet z rukou. Byly pravděpodobně chladem tak znecitlivělé, že si ani nevšiml, že se zranil. Rychle spustila přilbu a vypnula topení. Okamžitě pocítila příval hrozného chladu a přála si nikdy topení nevypnout. Avšak věděla, že během několika málo minut, až by se přetížily stářím vybité baterie a oblek přestal fungovat, by stejně zmrzla. Co mohla, snažila se pomoci těm dvěma. Použitím obou moronských paprskometů přivařili ocelovou desku k dveřnímu rámu. Výsledek nevypadal právě nejprofesionálněji, ani se tím uvnitř nijak neoteplilo, ale deska alespoň trochu zabránila unikání teplejšího vzduchu do chodby.

Charity se znovu podívala na teploměr. Čísílka teď ukazovala minus sedmdesát dva stupně Celsia. Vysloveně teplo, proti tomu, co vládne venku, pomyslela si sarkasticky. A přesto teplota, při které se nedá moc dlouho přežít.

Několika slovy pověděla Skudderovi a Fallerovi, co viděla venku a potom se zase obrátila k Lessterovi. Také on byl ztuhlý mrazem a na obočí a knírku, naprosto se nehodícím k jeho dětské tváři, měl bílou jinovatku. Přesto jeho ruce dál běhaly po řídícím panelu běžce sem tam a pohled neustále těkal mezi obrazovkou a indikátory.

Charity rychlým krokem došla až k němu a promluvila na něho. Nereagoval, ale s tím ani nepočítala. Rozhodným pohybem ho uchopila za rameno a hrubým trhnutím ho přiměla, aby se na ni podíval.

"A teď mi odpovíte na pár otázek. Lesstere," řekla.

Lesster na ni pohlédl a usmál se.

Charity najednou cítila strašlivou chuť seřvat ho. Avšak výraz jeho očí ji přiměl nedělat to. Viděla v nich jen zmatek.

"Kdo jste, Lesstere?" zeptala se.

"Ale to přece víte, kapitáne Lairdová," odpověděl Lesster.

"Ne, to nevím," odpověděla Charity. "Nevím, kdo nebo co jste vlastně zač, ale jedno vím přesně. Nepatříte k Hartmannovým mužům. Sice tak vypadáte, ale tím to končí."

"Mýlíte se, kapitáne Lairdová," odpověděl Lesster mírně. "Mohu to vysvětlit."

"Tak dělej," řekl Skudder zachmuřeně. "A přísahám, že tě vlastníma rukama, milý chlapče, zabiju, jestli nebudu s tvým vysvětlením spokojený."

Lesster se na něho podíval vyčítavě, ale pak se zase usmál, zavrtěl hlavou a polohlasně, takřka odevzdaně si vzdychl. "Já vím, že jsem neměl Phillipsena zabít," řekl. "Byla to chyba. Prostě jsem ztratil nervy."

Charity mu pohlédla do očí a viděla, že lže. Lesster se dál usmíval, avšak v jeho úsměvu nebyl žádný cit, žádné teplo, stejně jako to nebyl ani rozpačitý úsměv, protože v něm nebyla ani stopa strachu. V podstatě neviděla v jeho očích nic.

"To si nemyslím," řekla. "Jestli to tu přežijeme, budete se za to muset zodpovídat svému nadřízenému. A především vlastnímu svědomí. Pokud něco takového vůbec máte."

Pak ukázala na ovládací pult. "Jak to, že víte, jak se s tím zachází?"

Lesster pokrčil rameny. "To právě nevím," odpověděl s novým, tentokrát téměř přesvědčivě zahraným nejistým úsměvem. "Mám na to prostě talent, kapitáne Lairdová. Vždycky jsem měl. Zeptejte se Fallera. Jakmile vidím nějaký stroj, okamžitě vím, jak to funguje. Neptejte se mě, jak to dělám — já nevím. Ale umím to."

"To je pravda," odpověděl Faller. "Vždycky byl genius na počítače. Stačilo ho jenom k něčemu posadit a za půl hodiny s tím uměl čarovat."

Charity rozhodně zavrtěla hlavou. "Dost možná." řekla. "Ale to není vysvětlení. Tady tohle je naprosto cizí technologie."

"Ale ne, není to tak zlé," řekl Lesster. Postupně ukazoval na přístroje po stěnách a v bizarních ovládacích pultech. "Toto všechno, co tu všude vidíte, jsou docela normální počítače. Velice vyvinuté přístroje, ale funkční princip mají tentýž jako ty naše. A některé z těch dalších krámů jsou zase až téměř směšně primitivní, jako by je dítě sestrojilo ze stavebnice. Co je na tom geniální, je způsob, jakým je obojí propojeno, že to perfektně funguje."

"Nechceme tu žádnou přednášku o moronské technice, Lesstere," přerušil ho Skudder hrubě. "Chceme vědět, jak to, že s tím dokážete zacházet."

"Ale to jsem přece právě vysvětloval," řekl Lesster. "Nevím. Prostě to umím. Měli byste být rádi, že to tak je. Jinak bychom teď už byli dávno mrtví."

"To jsme pravděpodobně tak jako tak," řekl Skudder zachmuřeně.

Charity na něho tázavě pohlédla a Skudder udělal vzteklý posunek a pak teprve pokračoval: "Snad ještě nevěříš, že se odsud dostaneme ven? Pravděpodobně už dávno vědí, že jsme si tuto věc zadřeli za nehty a jsou na cestě sem."

"To bych neřekl," řekl Lesster. "Co jsem schopen poznat, tento stroj pracuje naprosto samostatně. Dost možná ještě nikdo nic nepostřehl."

"Dost možná," zamumlal Skudder. "Ale stejně dost možná postřehl a za půl hodiny se to tam venku bude hemžit mravenci."

"To sotva." Charity pohlédla na obrazovku a zimomřivě se nahrbila. "Ještě o pár stupňů míň a vzduch venku zmrzne. Tam nemůže nikdo přežít."

"Tady vevnitř taky není právě útulno," řekl Skudder. Znovu se obrátil na Lesstera. "Není tu něco jako topení?"

"To nevím," odpověděl Lesster. "Po pravdě řečeno, o to jsem se dosud nestaral."

Charity ukázala na velký monitor. "Kterým směrem se vlastně pohybujeme?"

Nikterak ji nepřekvapilo, když Lesster od pověděl: "Na sever."

"Na sever?!" Skudder zaúpěl. "Ale to... se pohybujeme přímo k Zóně smrti!"

"Už jsme uprostřed ní," odpověděl Lesster klidně. Znovu se usmál. "Chtěli jste do New Yorku, ne? Dovezu vás tam."

12

Byly kdysi časy, kdy Danielu Stoneovi připadal Abn El Gurk Ben Amar Ibn Lot Fuddel Čtvrtý, jak znělo celé jméno tohoto mimozemšťana, prostě jen směšný.

Ale to už bylo dávno pryč; několik měsíců, které se mu však nyní zdály jako celé roky, ne-li dokonce staletí. Nyní mu naháněl strach. Přitom se ani v nejmenším nezměnil. Stále ještě vypadal jako znetvořený mrzák, jen půldruhého metru vysoký, s postavou tenkou jako tříska; s kostnatýma ručičkama, krátkýma, křivýma nohama, hrbem, který blátivě hnědá kápě, již měl na sobě, dokázala jen stěží skrýt; s vyschlým, šlachovitým krkem a s příliš velkým ohryzkem, poskakujícím při každém jeho slově jako brouk, pobíhající pod kůží nahoru dolů; s příliš velikou holou lebkou, do které se nastálo vryl mrzutý, zlostný obličej trpaslíka. Jeho pleť měla stále stejně nezdravou barvu, slovy nepopsatelnou.

Avšak nebyl to trpaslíkův zevnějšek, co Danielovi Stoneovi naháněl husí kůži.

Byly to jeho oči.

Oči velké, jakoby zvířecí, temné a bez viditelných zornic a duhovek. Oči, ve kterých bylo vepsána zkušenost a cosi jako moudrost, ze které Daniela Stonea mrazilo až v kostech. Občas míval pocit, že mu tyto oči dokážou nahlížet přímo do duše, že jim nezůstane skryto žádné tajemství, žádná myšlenka. A třebaže byl trpaslík už tři měsíce jeho vězněm, třebaže mu byl vydán na milost a nemilost a ani na vteřinu nebyl bez dohledu, Stone míval mnohdy pocit, že trpaslík si pohrává s ním, a ne obráceně.

"Kdo jsi Gurku?"

Teprve když začal skřet odpovídat, uvědomil si, že svoji myšlenku vyslovil nahlas.

"Myslím, že teď není správná chvíle, abych mluvil o sobě," řekl svou nepříjemnou, vysokou fistulí. "Mluvme raději o tobě. Vypadá to, že vězíš v pěkné kaši." Zvedl ruku a přejel si ukazovákem přes horní ret. "Až potud."

"Ano?" řekl Stone zachmuřeně. Vstal, přistoupil až k oknu své podkrovní rezidence a shlížel dolů na mrakodrapy Manhattanu, které se před ním rozkládaly jako bizarní krajina cizí planety ze skla, chrómu a betonu. Zůstal tak stát takřka dvě nebo tři minuty, zíral do prázdna, potom se prudce znovu obrátil a přešel k malému stolku u dveří, aby si namíchal drink.

"Udělej jeden i pro mě," požádal Gurk.

Stone k němu překvapeně vzhlédl. "Vůbec jsem nevěděl, že piješ alkohol."

"Spoustu věcí nevíš." Gurk se zašklebil, seskočil ze své židle a drobnými krůčky cupital ke Stoneovi. S letmým úsměvem mu vzal z ruky sklenici s nápojem, který si namíchal sám pro sebe, pozvedl ji jako k přípitku a vyprázdnil jediným mocným douškem. Potom sklenku jednoduše upustil na zem, požitkářsky si hřbetem ruky přejel přes rty a hlasitě si říhnul.

Stone na něho dál upřeně hleděl. "Z tebe snad nikdy nebudu chytrý, trpaslíku," řekl.

"Za to já z tebe ano, velikáne," odpověděl Gurk stejným tónem. "Musím přiznat, že před časem se mi vedlo jako tobě, ale myslím, že teď vím, co se s tebou děje."

"Ano?"

Gurk prudce přikývl. "Máš strach," řekl neochvějně. "Nevím, z čeho, ale jestli jsem kdy viděl nějakého člověka, který měl pořádný strach, tak jsi to právě ty."

"Možná," odpověděl Stone vyhýbavě. "Možná k tomu mám důvod." Zvedl sklenici, kterou Gurk pohodil na podlahu, postavil ji zpátky na stolek a chystal se vzít si jinou, jenže pohyb nedokončil, pokrčil rameny a znovu přešel k oknu. Slyšel, jak jde Gurk za ním, viděl, jak se jeho postava zrcadlí v okně, ale neotočil se.

"Do dnešního rána jsem byl přesvědčen, že chystáš Charity a ostatním past," řekl Gurk. "Ale není to tak, že ne?"

Stone neodpověděl.

"Myslím," pokračoval Gurk, "že údaje, které jsi jim přihrál, jsou pravé. Skutečně by mohli zneškodnit tu zatracenou bombu."

"Možná," odpověděl Stone.

"Proč?" zeptal se Gurk.

Stone se nyní otočil k němu a shlédl na něj. "Co — proč?"

Gurk máchl rukou. "Myslím tím: proč to děláš? Zradil jsi svůj vlastní lid. Stal ses přisluhovačem těch bestií a byl jsi za to odměněn skutečně knížecím způsobem. A teď to všechno dáváš v sázku. Proč?"

"To se ptáš právě ty?" opáčil Stone. "Znám historii tvého lidu, Gurku. Vím, co se stalo s tvým domovským světem. Nechci, aby se totéž přihodilo zde."

Gurk učinil grimasu, jejíž význam nedokázal Stone uhodnout. "Ach tak, ty riskuješ život, abys zachránil svůj svět?" Zlomyslně se zasmál. "Promiň, guvernére Stone, ale tomu se mi nechce věřit."

"Ale je to pravda," řekl Stone. "Já vím, že mnou pohrdáš. Vím, že ostatní mě nenávidí. A snad jsem s tím dokonce i počítal. Věříte, že jsem vás zradil, že jsem vás prodal mimozemšťanům."

"A ne snad?"

"O tom teď nechci mluvit," řekl Stone. "Ale i kdyby tomu tak bylo — je rozdíl, jestli je všechen lid potlačen

nebo vyhlazen."

Gurk naklonil hlavu stranou. "Co se stalo, Stone?" zeptal se. "Nevíš přece teprve pár dní, že ta bomba existuje. Znáš strategii Moronů: co nemohou mít, to zničí."

"Tento svět zahyne, jestli je nezastavíme, drobečku," řekl Stone vážně. "Máš pravdu — něco se stalo. Moron ztratí tuto planetu — tak nebo tak. A ty víš, co se stane pak."

Gurkův výraz se zachmuřil.

Ó ano, věděl, co se stane. Viděl to už jednou na vlastní oči. Bylo to tak dávno, že kolikrát sám věřil, že tu vzpomínku zcela potlačil, ale byla to jenom lež, kterou klamal sebe sama.

Jeho lid byl jedním z mála, kterým se kdy podařilo ubránit se útoku hmyzích válečníků z kosmu. A zažil to, co Moron učinil se světem, který nedokázal dobýt. Zničil ho.

"Co se stalo?" zeptal se tiše.

A ke svému překvapení dostal odpověď. "Skok" zašeptal Stone. "Vypadá to, že už probíhá."

Gurk zbledl. "Teď? Ale to je... nemožné. Je příliš brzy!"

"Obávám se však, že to možné je," mumlal Stone. "Byl jsi u toho, Gurku. Tys je viděl."

Gurk vyvalil oči. "Jaredy?"

"Možná," řekl Stone tiše. "Ještě si nejsou zcela jistí. Ale obávám se, že je to tak."

"Ale to přece neznamená..." začal Gurk zmateně, ale Stone mu okamžitě skočil do řeči.

"Víš zatraceně dobře, co to znamená, Gurku. Ještě nikdy se jim nepodařilo je odrazit. Mohou je snad zdržovat, možná několik let, možná dokonce pár staletí, ale ne déle. Nikdy nepřipustí, aby jim transmitér padl do rukou. Raději zničí celou planetu."

Gurk již neodporoval. Velice dobře věděl, že Stone má pravdu. Moron by nikdy nepřipustil, aby mu nějaká jiná moc vyrvala tajemství transmitéru.

"Proto jsi jim dal souřadnice bombardovací družice," zamumlal.

"A cestu, jak se k ní dostat," řekl Stone. "Snad je to poslední šance, kterou tato planeta ještě má, Gurku."

Trpaslík se na něho pochybovačně zadíval. "A vložil jsi ji do rukou Charity?"

"Kapitán Lairdová a já jsme nepřátelé," řekl Stone vážně. "Ale to neznamená, že ji podceňuji. Jestli existuje někdo, kdo dokáže tu družici zničit, tak je to ona."

"Přece jenom jsi šílený," mumlal Gurk. "Co to bude platné? Jestli... jestli dojde ke skoku, změní se tato planeta v peklo, proti kterému je invaze Moronů jenom dětská hra!"

"A to mám jen tak přihlížet, jak jednoduše zničí Zemi?" zeptal se Stone.

Zdálo se, že ho Gurk vůbec neposlouchá. "Vyšlou miliony válečníků!" řekl vzrušeně. "Miliardy, když bude třeba. Oni..."

"...nic takového neudělají," přerušil ho Stone. "Všechno jsem si přesně spočítal. Pořád je ještě dost času seznámit se s jejich technikou. Šoková vlna exploze ochromí transmitérové spojení s Moronem. Na celé měsíce. Jestli budeme mít štěstí, tak na roky. V každém případě dost dlouho, abychom zničili stanici na severním pólu."

"A jestliže ne, tak jsme všichni nahraní, co?"

"Jestli máš lepší nápad, rád si ho poslechnu," odpověděl Stone rozzlobeně.

Gurk se něho zadíval nanejvýš zmateně. "Nerozumím ti, Stone," řekl. "Co se stalo? Jak to, že najednou stojíš na naší straně?"

"Kdo ti říká, že je tomu tak?" odpověděl Stone. "Nechci, aby tato planeta zahynula, to je vše."

"Ne, to není vše," stál na svém Gurk.

Zvuk bzučáku u dveří Stoneovi zabránil v další odpovědi. Skoro vyděšeně se obrátil a uviděl, jak se dveře otvírají a dovnitř vstoupil Lucifer, jeho osobní pobočník.

"Čekají vás na velitelském stanovišti, guvernére Stone," řekl Lucifer.

Stoneův pohled rychle a nervózně sklouzl po tváři Abn El Gurka. Třebaže byla tato místnost zajištěna proti odposlechu, měl náhle pocit, že Lucifer musel slyšet každé slovo. A náhle si musel položit otázku, proč vůbec nechal trpaslíka přivést sem. Snad jen proto, že mu dělalo dobře si s někým povídat.

V jeho hlase nebylo možno postřehnout nic z jeho skutečných pocitů, když přistoupil k Luciferovi a současně ukázal na trpaslíka. "Tento vězeň zůstane ještě tady," řekl. "Co se stalo?"

"Nevím," odpověděl Lucifer. "Ale je to velice naléhavé."

Stone neztrácel čas dalším vyptáváním, nýbrž se rovnou vyřítil kolem Morona k výtahu. Atmosféra hektické nervozity na velitelském stanovišti ještě výrazně zesílila, když o několik okamžiků později vystoupil z výtahu a zamířil k centrálnímu řídícímu pultu, za kterým stáli všichni tři inspektoři. Jen jeden z těch tří mravenčích albínů k němu obrátil zrak, když zaslechli jeho kroky, oba zbývající se plně soustředili na to, co se ukazovalo na dvanácti blikajících monitorech před nimi.

"Co se stalo?" zeptal se Stone.

Inspektor ukázal suchým, rohovinovým spárem na jednu z obrazovek. "Jeden z našich běžců byl přepaden."

Stone se vyděsil. "Tentýž stroj, co..."

"...zničil to nákladní letadlo," dokončil inspektor větu. "Před několika okamžiky bylo přerušeno spojení. Ale poslední hlášení oznamovalo, že útočníci pronikli do centrály a obsadili ji."

"Kde se nachází nyní?" zeptal se Stone.

Inspektor znovu ukázal na monitor. "Čtyřicet pět mil jihozápadně odtud. Přibližuje se sem."

Stone na to nevěřícně zíral. "Ale pak... pak se pohybuje přímo do mrazového štítu."

"Je to tak."

"Může tudy proniknout?"

Poprvé zažil, že některý z bílých obrů zaváhal s odpovědí. "To nevíme," řekl inspektor nakonec. "Ale to nebezpečí tu je. Byla už učiněna protiopatření."

"A jestli ho nedokážeme zastavit?"

"Potom běžec přesně..." inspektor se odmlčel, aby se podíval na jeden z přístrojů před sebou, "...za čtyřicet sedm minut vašeho času dorazí do města."

13

"Už jsou tady!" Lessterova natažená ruka ukázala na tři kluzáky, které se zjevily na obloze jako blýskavé stříbřité jiskry. Přiblížily se velmi rychle, ale teď náhle zpomalily a nakonec se držely v odstupu dvou nebo tří mil od běžce. Charity si nebyla jista, ale zdálo se jí, že poznává ty veliké hrbaté bojové letouny, se kterými se, kromě jiných, seznámila už v Paříži a později pak v Kolíně.

Ten pohled rozhodně nikterak nepřispěl k tomu, aby byla méně nervózní. Znala palebnou sílu těchto létajících disků, měřících v průměru padesát metrů. Ty letouny byly dostatečně vyzbrojeny, aby dokonce i takovému kolosu, jako byl běžec, způsobily těžké škody.

"Proč nezaútočí?" divil se Faller.

"Nemám tušení," zamumlal Lesster. "Možná si nejsou jisti, co se tu stalo." Pokrčil rameny. "Takovýto stroj musí být neuvěřitelně cenný. Něco takového se nerozbíjí jen tak pro nic za nic."

Nikdo mu neodpověděl. Dokonce i kdyby měl Lesster pravdu, získali by nanejvýš milosrdný odklad. Moroni tam nahoře velice rychle zpozorují, že tu něco není v pořádku. A nejpozději, až pochopí, že tento stroj svůj kurz nezmění, něco podniknou.

Na pultu před Lessterem se na okamžik hekticky rozblikala celá řada různobarevných světýlek. Lesster to chvíli soustředěně pozoroval, potom stiskl rychle po sobě tři přepínače a všechna světýlka až na jedno zhasla.

"Co to děláte?" zeptal se Skudder.

"Zřejmě se pokoušejí navázat s námi spojení," odpověděl Lesster. "Ale obávám se, že jim nikdo neodpoví."

"A pak přijdou sem a podívají se zblízka." Skudder rychle přešlapoval na místě, aby vypudil chlad ze svých kloubů. Navzdory kovové desce před dveřmi teplota také zde uvnitř dál klesala. Bylo už tak chladno, že se sotva mohli pohybovat. Podlaha, strop a stěny se pokrývaly slabou vrstvou jinovatky a centrála začínala více připomínat ledovou jeskyni než velitelské stanoviště tohoto obrovského robota. Lesster několikrát rukavicí přejel přístroje před sebou, aby setřel námrazu. A bylo stále chladněji.

Jeden ze tří letounů se oddělil od formace a pomalu se přibližoval. Maličké zelené světýlko na kontrolním pultu znovu zaplanulo o něco silněji a Lessterovy prsty se opět rozběhly po přepínačích a tlačítkách. Kluzák počal pomalu klesat a narůstal z drobného stříbrného bodu v hrbatý disk s četnými výrůstky a vybouleninami.

Náhle Charity zaslechla skřípění a vedle ní se odklopila deska z pancéřované oceli, kryjící pult. Pod ní se objevila hranatá kovová skulptura, která se se skřípěním vztyčila a na jejímž povrchu blikala různě barevná světýlka. Cosi jako držadlo, které nebylo určeno lidské ruce, jí trčelo z levého boku. Současně se na hlavní obrazovce objevila tenká pavučina z rudých linek a cosi jako vlasový kříž, přes který se zobrazil obrys přibližujícího se kluzáku.

"Ujměte se toho, kapitáne Lairdová," řekl Lesster. "Systém je ten samý jako v kluzáku, který jste ukořistili v Paříži."

Charity na něho vyjeveně pohlédla. Lesster měl pravdu — ale toto přece nemohl vědět! Ani jemu, ani nikomu z těch dvou druhých nikdy nevykládala, že jí Kyl ukázal, jak se obsluhují zbraně v kluzáku!

"Palte!" řekl Lesster. Jeho hlas zněl náhle napjatě, ale současně tak velitelsky, že Charity okamžitě poslechla. Třebaže byl kov tak studený, že jen pouhý dotek jí pronikal dokonce i tlustými rukavicemi a pálil na kůži jako oheň, uchopila páku, navedla zaměřovací kříž na obrazovce přes přibližující se kluzák a stiskla spoušť.

Z horní třetiny běžce vyšlehl oslnivě bílý blesk, zahalil kluzák a rozmetal jej s příšernou explozí.

Charity rychle odtáhla ruku z páky a přitiskla si bolavou dlaň na hruď. Pohledem visela na obrazovce.

Oba zbývající kluzáky na okamžik nehybně strnuly ve své pozici dvě nebo tři míle od zasaženého kluzáku, pak najednou prudce vystřelily do výše, opsaly malou smyčku — a opět se s šílenou rychlostí řítily na ně!

Charity i ostatní okamžitě přimhouřili oči, když z letounů vyšlehly tenké oslnivě bílé laserové blesky a těžce udeřily do kovového těla obrovského robota. Podlaha se otřásla a na okamžik se Charity zdálo, že cítí, jak se celý stroj převrací. Ale pak znovu nabyl běžec rovnováhy. Salva z paprskových kanónů jím sice otřásla, ale nijak vážně ho nepoškodila.

Konečně se probrala ze své strnulosti a znovu se chystala sáhnout po páce, ale nebylo již třeba. Oba kluzáky se prohnaly jen pár desítek metrů od běžce, udělaly kličku a pokusily se znovu získat výšku, aby vyrazily k druhému útoku, ale už k tomu nedošlo. Náhle z boku běžce vyšlehlo šest jasných blesků, jako kostnaté světelné prsty se natáhlo po obou letounech a rozmetalo je na kusy!

"Co... co to bylo?" zeptal se Skudder vyjeveně.

Lesster se lehce usmál. "To, v co jsem doufal," řekl. "Nebyl jsem si zcela jist, mám-li říci pravdu. Ale tato věc má samočinný obranný mechanismus. Je-li napadena, udeří. A je úplně jedno, proti komu."

"A to jste se jen domníval?" zeptal se Skudder zle. "Zatraceně, Lesstere, za jak velké pitomce nás máte? Vyznáte se v té věci trochu příliš dobře, než abych vám ještě dál věřil tu historku o náhodě."

"Řekl jsem vám už, že jsem pochopil základní funkce," odpověděl Lesster ledabyle. "Ale jestli mi nevěříte..." Ukázal vyzývavě na pult a odstoupil. "Můžete převzít velení."

Charity stále ještě nevěřícně hleděla na obrazovku, na které se jen pomalu rozplývaly ohnivé koule, ve které

se proměnily vybuchlé kluzáky.

Náhle zaslechla tlumené zasténání a pak pád těžkého těla na podlahu a se prudce obrátila. Viděla ještě, jak se Faller skácel k zemi a schoulil se do klubíčka. Jedním skokem byla u něho a poklekla k němu. Mladý voják sténal. Oči měl zavřené a jeho tvář byla jako bílá maska z ledu. V první chvíli se domnívala, že je už mrtev, protože jeho kůže byla na dotek stejně chladná jako ocelová podlaha, na které ležel, ale pak pod jejím dotekem bolestně zkřivil rty.

"Co je s ním?" zeptal se Skudder, jenž k nim rychle doběhl.

"Mrzne," řekla Charity. S prudkým pocitem viny si náhle uvědomila, že Faller přece nemá oblek, který dočasně umožňuje vydržet dokonce i vesmírný mráz, nýbrž jen docela obyčejnou uniformu; sice tepelně izolovanou, ale přesto nezamýšlenou pro takové teploty.

"Musíme ho zahřát," řekla. "To je jedno jak."

"Ale jak?" Skudder se takřka zoufale rozhlédl po centrále. Místnost byla obrovská a nacpaná nejrůznějšími přístroji, ale nebylo tu absolutně nic, co by mohlo hořet.

"Lesstere!" řekla. "Udělejte něco!"

"To nemohu," odpověděl Lesster. "Je mi líto."

Skudder dál hleděl na omdlelého vojáka. Charity viděla, jak mu to za čelem horečně pracuje. Náhle strhl z ramene pušku a namířil na část zadní stěny, kterou už z poloviny nahlodal energetický paprsek moronské zbraně, a třikrát či čtyřikrát vypálil.

Charity oslněně zavřela oči, když bílé laserové blesky vjely do kovu a rozpálily ho do třešňově červené barvy. Vzduch v centrále se okamžitě naplnil párou.

"Pomoz mi!" Skudder podřepí Fallerovi za hlavou a uchopil nehybného v podpaží, zatímco Charity ho vzala za nohy. Společnými silami ho vlekli přes celou centrálu a pak ho opatrně položili znovu na zem hned vedle rudě žhnoucí stěny.

"Trošku dramatický způsob, jak zapínat topení, nemyslíte?" zeptal se Lesster klidně.

Charity pokrčila rameny. "Ale funguje to." Na radioaktivní záření, kterému jsou všichni tři v tuto chvíli vystaveni, pro jistotu raději ani nemyslela. Nehrálo to žádnou roli. Buď je zabije gama záření, anebo mráz. Běžec zatím pochodoval dál k severu, dál skrze kruh uměle vytvořeného kosmického mrazu, který činil z New Yorku nedobytnou pevnost. Velice brzy se tu uvnitř ochladí ještě víc.

"Hlídej ho," řekla Skudderovi, zatímco sama vstala. Zběžný pohled vrhla na rozžhavenou stěnu. Skudderovy výstřely roztavily nejméně čtvereční metr kovu, ale horko již polevovalo. A omezovalo se pouze na malý prostor těsně u stěny. Pokud se uvnitř ochladí ještě víc, pomyslela si trpce, pak mají na vybranou — buď se ugrilovat, anebo zmrazit. Pravděpodobně obojí současně a ze dvou stran.

Zahnala ty myšlenky a došla znovu k Lessterovi. Její pohled ulpěl automaticky na obrazovce, než se obrátila k vojákovi. "Co máte vlastně v úmyslu?" zeptala se. "Zabít nás?"

Lesster zavrtěl hlavou, aniž by se na Charity podíval. "Jsme tu v bezpečí," řekl. "Tento stroj se dokáže docela dobře o sebe postarat. Museli by poslat celou flotilu, aby ho zastavili."

"Ano," odpověděla Charity. "Nebo jednu jedinou raketu s velkou výbušnou hlavicí. Myslel jste už také na tuto možnost?"

Lesster se usmál, pak ale znovu zavrtěl hlavou. "Samozřejmě," řekl. "Ale to si netroufnou."

"A proč ne?" chtěla vědět Charity.

Lesster ukázal posunkem na obrazovku. "Nacházíme se už necelých dvacet mil od města," řekl. "Tento běžec je velký, kapitáne Lairdová. Zatraceně velký. Aby zastavili takový kolos, potřebovali by vodíkovou bombu. A odpálit takovou zbraň tak blízko svého hlavního stanu, to se neodváží."

Charity doufala, že má pravdu. "I kdyby," řekla. "Do města se nikdy nedostaneme, Lesstere. Budou na nás čekat s celou armádou."

"To zvládnu," řekl Lesster klidně. "Bez obav, kapitáne Lairdová — postarám se, aby měli jiné starosti, než nás hledat."

Na to už neřekla nic — i kdyby jen z toho důvodu, že si nebyla jista, zda by se dokázala ovládnout, kdyby pokračovala v rozhovoru s Lessterem. Beze slova se obrátila a vrátila se nazpět ke Skudderovi a omdlelému Fallerovi.

14

Stoneovi se roztřásly ruce, sotvaže se za ním zavřely dveře výtahu. Spotřeboval všechnu svoji sílu a sebeovládání na to, aby dál hrál nezúčastněného, dokud stál vedle inspektorů a sledoval na radaru přibližujícího se běžce. Nyní mu už z toho sebeovládání nezbylo vůbec nic, spadlo mu z tváře jako maska. Ruce a kolena se mu třásly, dech se zrychloval a byl si jist, že kdyby se mohl podívat do zrcadla, uviděl by svůj obličej bledý jako tvář mrtvoly.

Všechno bylo ztraceno. Jestli se nestane nějaký zázrak, tak je už teď v podstatě mrtev.

Zatímco výtah pomalu klouzal nahoru, třes jeho rukou se trošku uklidnil a stejnou měrou, jak opouštěla paniku jeho vědomí, začínal spřádat zoufalý, bláznivý plán.

Když pak o několik okamžiků později Daniel Stone znovu vystoupil z výtahu a vstoupil do svého podkrovního bytu vysoko nad střechami Manhattanu, nebylo již na jeho tváři z bouře citů, zuřící v jeho nitru, vidět vůbec nic. Ba naopak, působil klidně, skoro lhostejně. Jen v očích mu zůstalo tiché, nervózní jiskření, ale to se nepokoušel potlačit. Právě naopak; patřilo k jeho plánu.

Když vstoupil do pokoje, seděl Gurk na židli u okna, pohupoval nohama a hleděl dolů na město.

"Potřebuji tvoji pomoc," řekl Stone.

15

Charitin obličej byl už samý puchýř, v prstech na rukou i na nohou dávno už ztratila veškerý cit. Digitální teploměr na zápěstí už přestal ukazovat správnou teplotu a vzduch, který vdechovala, střídavě v hrdle řezal ledově a ostře jako drcené sklo, hned zase pálil jako vřelá láva. Zadní stěna centrály se už dávno proměnila v jakousi bizarní skulpturu ze samých velikých zčernalých vypálených děr a oceli, která se jako vosk v pouštním slunci roztékala v nejroztodivnější tvary. Skudder pálil ze své zbraně proti kovové stěně v pravidelných časových intervalech. Stejně tak pokaždé byla místnost vzápětí zaplavena vlnou strašlivého okamžitého horka, které je udeřilo do tváře. Někde za roztrhanou zdí hořely rudooranžové plameny. Vysílaly však do zpustošené místnosti pouze světlo, teplo nikoli. Navíc během poslední minuty běžec několikrát vypadl z rytmu a jednou dokonce zůstal stát. Charity neměla potuchy, jestli je to způsobeno poškozením, které způsobil Skudder svojí opakovanou laserovou palbou do kontrolních přístrojů, anebo vnější teplotou, stále ještě klesající, třebaže jakýkoli představitelný stupeň byl už dávno překročen.

Také nevěděla, jak dlouho tu už dřepí, proti každé logice dosud naživu. Lesster tvrdil, že běžec bude potřebovat maximálně deset minut, aby se dostal na kraj zóny smrti, ovšem pak snad musel i čas v této části světa zmrznout, o tolik pomaleji a nesnesitelněji se vlekl než normálně.

Ještě dvakrát byli napadeni — jednou celou flotilou oněch malých, hrbolatých bojových letounů, kluzáky je zasypaly krupobitím laserových střel, než je automatické obranné zařízení obrovského stroje smetlo z oblohy; podruhé byli napadeni asi dvanácti pásovými vozidly prapodivného tvaru, jež se náhle vynořily ze sněhové bouře před nimi a pokusily se ocelový kolos obklíčit. Běžec dvě nebo tři z nich rozdupal, zbytek se pak zase stáhl.

Charity se ani neodvažovala pohlédnout na obrazovku. Měla k tomu dva důvody: prvním z nich byla šedě zabarvená mléčná stěna zmrzlého vzduchu, jež se tyčila proti běžci a k níž se pomalu přibližovali — Lesster tvrdil, že má sílu pouhých několika desítek metrů a běžec by ji měl prorazit. Stejně neměli jinou volbu než jeho tvrzení věřit a vsadit svůj život na to, že se Lesster nezmýlil. Druhým důvodem byl samotný Lesster. V centrále zavládla teplota, která musela ve zlomku vteřiny znehybnit každou živou bytost.

Lesstera však ne. Jeho postava se proměnila v bizarní sochu z ledu, a kdykoli se pohnul, skřípěl a řinčel, jako by byl marionetou ze skla, avšak stále ještě žil.

"Jak... ještě... dlouho?" vypáčil ze sebe Skudder. Bylo mu stěží rozumět. Zuby mu prudce drkotaly, a když zase zvedl pušku, aby vypálil další ránu do zdi, sotva toho byl schopen, tak měl ztuhlé ruce.

"Ještě pár minut," odpověděl Lesster. "Vydržte."

Charity by se zasmála, kdyby toho byla schopna. Ale neodvažovala se ani promluvit, protože náhle ji napadla absurdní představa, že by se v tomto mrazu i její slova musela proměnit v drobné, ostré ledové střepy, které by jí rozřezaly jazyk a celá ústa. Třesouc se, přitiskla se ještě těsněji ke Skudderovi a Fallerovi. Ten byl stále ještě v bezvědomí, a oni ho posadili a těsně se k němu přimkli, aby ho zahřívali i teplotou vlastních těl. Nebyla si však vůbec jista, jestli Faller vůbec ještě žije. Jeho tvář se změnila v bílou masku a látka jeho bundy byla tak tvrdá, že se lámala, když na ni trošku přitlačili.

Náhle se dusavý rytmus kroků běžce poněkud změnil. Charitiny myšlenky zahalila mlha únavy a slabosti, hluboko v sobě cítila vábivé teplo, stále narůstající touhu zavřít prostě oči a padnout, necítit už žádný mráz, žádnou bolest, žádnou únavu, nýbrž jenom temný, nekonečný spánek. Kdysi slyšela, že prý je zmrznutí lehká smrt, ale stejně jako mnohé z toho, co kdy slyšela, ani toto nebyla vůbec pravda. Bylo to úděsné. Mráz už dávno pronikl jejím oblekem a jako by zapálil každou jednotlivou buňku jejího těla. Vnímala to jako upalování, jenom mnohem, mnohem pomalejší.

Další tupý úder otřásl běžcem, a tentokrát jasně pocítila, jak se celý gigantický stroj naklonil na stranu a teprve v poslední chvíli znovu získal rovnováhu. Vzhlédla, přes závoj slz se podívala na obrazovku a neviděla na ní nic jiného než nekonečnou šedou stěnu; strnulou, bezbarvou mlhu, ve které se jen tu a tam objevil tu světlý, tu zase tmavší puchýř. Tento útvar pokrýval obrazovku od jednoho konce k druhému.

"Pozor!" vykřikl Lesster. "Teď!"

Charity vyskočila a vrhla se k obrazovce a vzápětí se běžec hrozivě zakymácel. Obraz na obrazovce se naklonil na stranu, podlaha pod nimi poklesla a strojem projely vibrace, které Charity takřka bolestivě rozdrkotaly zuby a div ji nesrazily k zemi. Ozval se naříkavý zvuk, potom strašlivé praskání a skřípění drceného kovu — a najednou byla ta šedá mlha tatam a z monitoru se do centrály rozlilo jasné sluneční světlo, takřka bolestivě bodající do očí.

Chvění podlahy a všechno to příšerné tříštění, praskání a rachocení však neustávalo. Hluk byl nyní tak mocný, že se Charity se zoufalým křikem snažila zacpat si uši, aniž by jí to však bylo co platné. Na okamžik to bylo ještě horší než mráz. Běžec se otřásal jako pod údery obrovského kladiva a obraz na monitoru stále ještě tančil jako opilý. Kdesi hluboko pod jejich nohama cosi gigantického prasklo a najednou se podlaha běžce naklonila tak prudce, že všichni tři ztratili rovnováhu.

Jejich pád ukončila až ocelová zeď. Kov byl tak studený, že se naň Charity levou skrání doslova přilepila. Kůže byla mrazem znecitlivělá, ale když se prudce odtrhla, zůstal na kovu krvavý cár a zároveň pocítila, jak jí po tváři stéká krev. Všechno se s ní začalo točit. Pokusila se vzpřímit, ale neměla už dost sil a mráz se na ni v tu ránu vrhl jako dravec, který jen trpělivě čekal na to, až se ocitne v jeho blízkosti. Zasténala, padla na ruce a na kolena a cítila, jak ji začínají opouštět smysly. A nebyla to žádná obyčejná mdloba, co se jí vplížilo do vědomí.

Snad nikdy ve svém životě nebyla smrti blíž než teď. Ale opět jí byla vyrvána, a to v doslovném smyslu. Jakási ruka ji uchopila za rameno a zvedla ji do výšky, cítila, jak je postrčena dopředu a znovu zachycena — a náhle se jí do těla vlil proud svědivého, ba takřka bolestivého tepla!

Vyjeveně otevřela oči a uviděla Lessterův obličej. Byl pokryt vrstvou jinovatky, která na jeho tváři spočívala jako posmrtná maska z ledu, kopírující přesně obrysy tváře. Ale v té se něco ... změnilo. Nevěděla, co. Nebyla to tělesná proměna, ani nic v jeho pohledu, nýbrž přímo přízračná proměna, jako by se zpod povrchu na tvář protlačovalo cosi

naprosto nepojmenovatelného.

"Už je to lepší?"

Charity by zřejmě neodpověděla, ani kdyby ji jazyk poslouchal — a v tuto chvíli ji neposlouchal. Se směsí úděsu a stále se prohlubujícího zmatku zírala upřeně na Lesstera. Proud přízračného tepla byl ještě stále tu, stejně jako pocit, že proudí z Lessterovy ruky do jejího těla.

Vlastně to ani nebylo žádné teplo, nýbrž spíš proud palčivé, tepající síly, která sice Charity mráz z těla nevyhnala, avšak umožnila jí lépe jej snášet. A spolu s tím se jí zdálo, že do ní proudí ještě něco. Cosi přízračného, skrz naskrz cizího, a přece také jaksi důvěrně známého.

Zaslechla vedle sebe zasténání a s námahou obrátila hlavu. Skudder stál vedle ní, napůl opřený o rozbitý pult a stejně jako ona se zkrvavenou tváří. Lesster měl levou ruku položenu na jeho rameni, stejně jako jeho pravačka spočívala na Charitině rameni, a výraz Skudderova obličeje Charity prozrazoval, že stejný proud přízračné síly proudí i do jeho těla a udržuje v něm život.

"Myslíte, že už to zvládnete sami?" zeptal se Lesster. "Musím se postarat o řízení."

Bylo to šílené, ale Charity cítila, že starost v jeho hlase je nefalšovaná. Slabě přikývla, Lesster se obrátil a dvěma rychlými kroky byl zpátky u řídícího pultu běžce.

Zakolísala. Příval posilující energie ustal v témže okamžiku, kdy se jí přestala dotýkat Lessterova ruka a ve zlomku vteřiny pocítila opět strašlivý mráz. Ale teď už byl přece jen snesitelnější. Stále byl ještě mučivý, ale ne smrtící. Vypadalo to, jako by něco z té přízračné síly mladého vojáka zůstalo v ní, aby ji chránilo.

S námahou se napůl pootočila, podívala se nejprve na Skuddera a pak na zkroucenou postavu Fallera u svých nohou. Ani se nemusela shýbat, aby věděla, že je mrtev. Nikdo nemohl tyto strašlivé teploty přežít.

"Faller..." zašeptala. "On je..."

"Pro něho jsem už nemohl nic udělat," řekl Lesster. "Je mi to líto. Stihl jsem zachránit už jen vás dva."

Ani tento lítostivý tón v jeho hlase nebyl předstíraný. V Charity narůstal zmatek. Nebyla prostě schopna ztotožnit tohoto muže s Lessterem, který sotva před hodinou zabil svého kamaráda čistě jen ze strojově prosté kalkulace, jelikož v něm viděl ohrožení cíle akce. Několikrát během posledních hodin srovnávala jeho chování s jednáním robota, nyní ale věděla, že toto srovnání je špatné. Ať už se za Lessterovou podobou skrývalo cokoli, stroj to nebyl.

Odtrhla pohled od vojákovy mrtvoly a malými, namáhavými krůčky se dovlekla k řídícímu pultu. Byl jako vše v místnosti pokryt tlustým ledovým krunýřem. Stálo ji všechnu sílu zvednout hlavu a pohlédnout na šestibokou obrazovku.

Běžec se pohyboval dál. Krajina se před obrovským strojem mírně kolébala sem tam zleva doprava, ale nikde ani památky po sněhové smršti, ani stopa po ledu, pokrývajícím zemi, nýbrž jen mírně zvlněná pahorkatina jižně od New Yorku, zalitá jasným srpnovým sluncem. Přitom to bylo teprve pár minut, co prorazili stěnu zmrzlého vzduchu. Zřejmě mrazivý štít, obklopující New York, působil pouze jedním směrem. Charitina fantazie kapitulovala před úkolem, představit si techniku, která byla schopna vytvořit něco takového.

"Budou vědět o našem příchodu," řekla.

"Samozřejmě." Lesster přikývl a ukázal na bod v horním pravém rohu obrazovky. "Podívejte."

Charity několikrát zamrkala, protože jí oči stále ještě následkem mrazu slzely, ale pak uviděla, co Lesster objevil už předtím: celý roj drobných stříbřitých bodů se vznášel nahoře na obloze. Tu a tam zahlédla oranžovočervený záblesk, když některý z kluzáků změnil polohu, a přece se lodi nepřibližovali. Jejich osádky zřejmě měly zdravý respekt před ochranným mechanismem běžce.

Nebo čekaly na něco jiného...

Odtrhla pohled od flotily na obloze a zapátrala na horizontu.

Po všem, co zažila, ji to, co uviděla, zasáhlo s nečekanou tvrdostí. Očekávala, že najde New York zničený, právě tak zpustošený jako všechna jiná velkoměsta, která viděla od doby, co procitla ze svého půlstoletého spánku. Ale nebylo tomu tak. Věže Manhattanu stály jako dřív, panorama města bylo stejné jako kdykoli předtím. Krajina, kterou běžec kráčel, patřila už k někdejšímu městu New York, avšak bezprostředně před nimi se nenacházelo nic než bující divočina zeleně a jakýchsi zlověstných bledě červených rostlin, které sem okupanti přivezli s sebou. Jen tu a tam se ještě tyčila z džungle část nějakého domu, ruina zarostlá plevelem, nebo pár metrů rozpadávající se ulice. Ale Manhattanu jako by se zkáza vůbec nedotkla. Přesto nad tím nepociťovala Charity žádnou úlevu.

16

Blikající světýlka nad dveřmi výtahu mu prozradila, že výtah minul přízemí mrakodrapu a pohyboval se dál hlouběji do podzemních pater. Tuto cestu si Gurk pamatoval velice přesně už od chvíle, kdy ho sem Stone přivezl. Byly to už tři měsíce, a byl tehdy napůl v bezvědomí, avšak kromě jiných vlastností, které by tomu ošklivému skřetovi někdo sotva přiřkl, měl Abn El Gurk také eidetickou paměť, fungující s přesností počítače a schraňující i nejnepatrnější maličkost tak dokonale, že už nemohla být nikdy zapomenuta.

Několikrát v průběhu těch tří měsíců ho vyvedli z cely a dopravili do jiných částí budovy a on si zapamatoval každý detail, který viděl. Zbytek si pak — jelikož znal pravidla architektury, na jejichž základě si obyvatelé této planety budovali své domy — domyslel s pravděpodobností, hraničící téměř s jistotou. Byl si jist, že cestu z této budovy najde.

Starosti mu působili spíš ti dva mravenci, kteří ho sem doprovázeli ze Stoneova bytu. Gurk nepochyboval o tom, že oba hmyzí válečníky přemůže. Samozřejmě že ne tady uvnitř. Výtah byl příliš stísněný, než aby se v něm pouštěl do souboje s obrovskými, strašlivě silnými tvory. A musel to provést rychle. Kdyby jenom jeden z nich dostal

příležitost vyvolat poplach, všechno by bylo ztraceno.

Výtah zastavil. Dveře se odsunuly a Gurk se vnitřně napjal, chystaje se vrhnout na mravence, jdoucího před ním a vytrhnout mu zbraň, pak se ale v poslední chvíli rozhodl jinak, když uviděl, že chodba před výtahem není prázdná. V betonové chodbě se hemžilo šest Moronů a na konci chodby slyšel vysokofrekvenční syčení a hvízdání dalších hmyzích bojovníků.

Proto poslušně a bez nejmenší známky odporu opustil výtah a zabočil doprava. Oba Moroni šli rychle, což ho nutilo do lehkého klusu, ale to se mu jenom hodilo. Takto se mu alespoň lépe podaří ty dva zaskočit.

Gurkovy myšlenky zabloudily nazpět ke krátkému rozhovoru se Stonem, znovu pocítil ten hluboký, zneklidňující zmatek, který ho přepadl při guvernérových slovech. Během století přebral Abn El Gurk mnohé z nenávistného trpaslíka, kterého tak rád hrál, a tak se stalo, že jen velice zřídka si byl ochoten přiznat chyby a nedostatky, kterých se dopustil.

Ale guvernér Stone ho zmátl. To snad bylo poprvé, kdy se ve svém protějšku tak zmýlil. Dosud považoval Stonea za zrádce, případně za zbabělce, a jeho náhlou ochotu pomáhat Charity a ostatním rebelům jen za další akt jeho zbabělosti, zoufalou výměnu kabátu na poslední chvíli, jak říká lidské rčení. Nyní si tím však už Gurk nebyl vůbec jist. To, co Stone udělal nyní — pokud to není jen další rafinovaný šachový tah, ale něco Gurkovi říkalo, že inteligence tohoto muže by na něco takového už nestačila — neodpovídalo logice zrádce, který má na mysli jen svůj vlastní prospěch. Avšak nedařilo se mu ani vidět ve Stoneovi člověka, který je ochoten nasadit svůj život, aby pomohl vlastnímu lidu. Ne — poprvé ve svém životě byl Gurk nanejvýš zmaten a nedokázal se rozhodnout.

Opustili hlavní chodbu a přiblížili se ke dveřím malé betonové kobky, ve které Gurk strávil poslední tři měsíce, a tu si všiml, že jsou zase sami, kromě ozbrojeného strážce, který stál před otevřenými dveřmi cely a hleděl jim vstříc. Tři ozbrojení, bdělí bojovníci proti němu samotnému — nebyl to zvlášť dobrý poměr, ale řekl by, že je pravděpodobně ten nejlepší, jaký se mu může ještě naskytnout.

Gurk sáhl v běhu jakoby náhodným pohybem pod svoji kápi, vytáhl maličkou zbraň, kterou mu Stone dal, a natáhl se jak dlouhý tak široký. Oba Moroni se museli domnívat, že prostě zakopl, takže nesáhli po zbraních, ale zastavili se a jedna z těch obrovských čtyřrukých bytostí se sehnula, aby ho zvedla.

Gurk vypálil. S prstem stále ještě na spoušti se odvalil stranou a jeho pistole opsala svazkem tenkých blýskavých paprsků rudé barvy půlkruh, přičemž se hlava, ramena a horní pár rukou druhého strážce proměnily v šedý prach. Bleskurychle sebou pak mrštil stranou, aby se vyhnul padajícímu hmyzímu tělu.

Třetí bojovník si uvědomil nebezpečí a reagoval tak rychle a chladnokrevně, jak se dalo od příslušníka jeho rasy čekat. Zatímco dvěma rukama bleskurychle zvedl pušku a namířil na Gurka, třetí ruka mu sklouzla k maličkému komunikátoru, který mu visel na opasku.

Gurk vystřelil bez dlouhého míření. Rudý paprsek energie Morona minul a proměnil v prach část zdi za ním, ale jeho útok alespoň na okamžik rozptýlil mravencovu pozornost. Ve spěchu udělal krok stranou a pokusil se současně zamířit na Gurka a stisknout poplachové tlačítko na přístroji na opasku. Jakkoli byl rychlý, Gurk byl rychlejší.

Mravenec i on vystřelili současně. Oslnivě bílý laserový blesk z Moronovy pušky Gurka minul jen o centimetry, Gurkův výstřel však šel přímo do černého. Komunikátor, po kterém se natahovala Moronova ruka, a část rohovinových kyčlí se proměnily v šedý prach a Gurk vyskočil na nohy a vypálil podruhé, aniž by dal mravenci sebemenší možnost uvědomit si bolest anebo vykřiknout. Paprsek energie mu vypálil v hrudi a zádech díru velikou jako pěst a sežehl ještě kus zdi za ním.

Gurk se bleskurychle obrátil a namířil zbraň do chodby za sebou, ale nebylo nač mířit. Všechno se událo tak rychle a takřka bez hluku, že snad ani žádný z hmyzích tvorů, kteří stáli za ohybem chodby, nic z toho boje neslyšel ani neviděl.

Gurk asi půl vteřiny s hrůzou pozoroval doutnající spálenou stopu, kterou na stěně způsobil Moronův výstřel. Kdyby ten mravenec mířil trošku víc doprava, byl by laserový blesk zasáhl stěnu za zatáčkou a pak by se to tu bojovníky jen hemžilo. Neměl by nejmenší šanci vyváznout živý, natož pak odtud uniknout.

Zahnal takové myšlenky. Nějaké kdyby ho nedostane dál. A dost možná mu štěstí ještě chvilku vydrží. V této budově, snad dokonce v celém tomto městě, se něco děje. Po celé ty týdny, které tu Gurk strávil, ještě nikdy tady dole neviděl tolik bojovníků a taky pohled z okna Stoneova podkrovního bytu mu prozradil zneklidňující, nervózní aktivitu, která se zmocnila celého města.

Napřáhl zbraň před sebe, jediným opatrným krokem překročil hlavu mrtvého mravence a rozběhl se dál do chodby. Za dveřmi své cely narazil na další křižovatku, zabočil doprava a po pár krocích objevil zavřené železné dveře se zelenými pruhy, přesně jak mu Stone řekl. Gurk se s namáhavým oddechováním zastavil, ve spěchu se rozhlédl na obě strany a vytáhl zpod své kutny malý elektronický klíč, který dostal od Stonea. Trošku se mu třásly ruce, když jej tiskl k zámku. Asi půl vteřiny se nedělo nic, až mu blesklo hlavou, jestli jeho nedůvěra vůči Stoneovi nebyla přece jen oprávněná, potom však zaslechl zřetelné cvaknutí a dveře se pootevřely.

Gurk se rychle protáhl škvírou, dveře znovu za sebou zavřel a jako slepý počal ohmatávat stěnu vedle sebe. Cítil drsný beton, potom hladký plastik, krátce a silně jej stiskl a vzápětí se rozsvítilo množství blikajících neonových zářivek pod stropem.

Gurk se rozhlédl. Přesně tak, jak mu to Stone popsal, před ním dolů klesalo úzké schodiště z holého betonu, jen asi šest schodů, na jejichž konci byly druhé dveře, podobné těm předcházejícím.

Za nimi se nacházela obrovská hala z betonu, jejíž strop byl nesen spoustou kulatých, asi metr v průměru měřících sloupů. Osvětlení, bílé, metr dlouhé neonové trubice, bylo z větší části nefunkční, takže to, co se rozprostíralo před Gurkem, vypadalo spíš jako bizarní, ponurá krápníková jeskyně, ve které jen tu a tam nějaká tůňka odrážela trochu bílého světla. Ale bylo to to, co mu řekl Stone: podzemní garáž. Ušel jenom několik kroků a spatřil mezi zrezivělými

autovraky, zapomenutými tu už víc než půl století, stříbřité vznášedlo s guvernérovým emblémem.

Gurk se opět zastavil. Srdce mu počalo těžce a hlasitě bít a všechno v něm řvalo, aby se na místě obrátil a hledal útočiště ve tmě. Past byla tak zjevná, že by ji poznalo každé dítě. Levou rukou vytáhl zbraň, otočil se jednou dokola a pozorně se rozhlédl. Nic se nehýbalo. Všude okolo ležely ve tmě zrezivělé autovraky jako zkamenělé skelety bizarních obrovských zvířat a on náhle pocítil, jak špatný a shnilý je vzduch tady dole. Absolutně soustředěný zíral do tmy a se stejnou koncentrací se do ní i zaposlouchal, ale nespatřil žádného moronského válečníka, ani nijak necítil jejich přítomnost.

Nakonec se přece jen počal přibližovat k vozidlu. Byl to obrovský šestisedadlový vůz, těžce ozbrojený a opancéřovaný tak, že byl schopen odolat i útoku bojového kluzáku. Gurk jej skoro minutu nedůvěřivě pozoroval, jednou ho obešel a ještě jednou se zastavil, než nejistě zvedl ruku a přitiskl elektronický klíč na dveře.

Bezhlučně se odsunuly. Gurk se napjal a zvedl zbraň, připraven, že vzápětí pohlédne do bezvýrazných hmyzích očí a hlavně laserové pušky, ale před ním bylo pouze rudým sametem potažené sedadlo pro řidiče. Vypadalo to, že Stone skutečně mluvil pravdu.

Stále ještě celý roztřesený nervozitou vyšplhal se Gurk do vozu, zavřel dveře za sebou a vložil klíč do určeného otvoru pod volantem. Ozvalo se jasné vrnění a náhle se probudil celý komplikovaný systém indikátorů a měřících přístrojů na přístrojové desce zeleně blikajícími světýlky. Sedadlo pod ním se rozechvělo, když naskočily motory a vznášedlo se zvedlo asi na dlaň od země.

Opatrně a stále připraven na to, že ho něco kousne nebo se mu přihodí něco jiného, co nelze předpokládat, natáhl Gurk ruku po volantu. Nic se nestalo. Vozidlo se poslušně začalo otáčet na místě, když Gurk otočil volantem trochu doprava, stočilo se požadovaným směrem a namířilo tupý čumák proti zavřeným vratům garáže.

To musí být past. Daniel Stone přece nemohl věřit, že s tímto projede. Bylo to osobní vozidlo guvernéra, které mohl řídit jedině on sám — nebo někdo, komu by svěřil do ruky svůj osobní dekodér. Při vší moronské naivitě, která Stoneovi dosud umožňovala splétat sítě ze zrady a lží, si musejí nejpozději v tomto bodě začít klást jisté otázky.

Ale snad se ve Stoneovi přece jen zmýlil. Gurk odhodlaně přidal plyn. Zamřížovaná vrata garáže se s rachotem vysunula před vozidlem vzhůru a asi půl minuty nato se vznášedlo vyřítilo na ulici před mrakodrapem a rostoucí rychlostí vystřelilo směrem k jihu.

17

Nakonec kluzáky přece jen zahájily na běžce palbu. Třebaže ochranná clona letouny odrážela, odpor, s jakým se mu stavěly do cesty, byl stále urputnější. Navíc se dostavila celá armáda menších pozemních ozbrojených vozidel. A doslova tisíce mravenců, kteří se vynořovali z džungle a zřícenin a pokoušeli se o dobytí obrovského dusajícího stroje. Lesster veškeré vchody i východy — s výjimkou ocelových krovek, tvořících strop haly — zablokoval, avšak Charity přece jen na některých vnějších kamerách viděla, že mravenci obratně a zdánlivě snadno šplhají po obrovských ocelových nohách nestvůry. Nemálo z nich bylo zasaženo paprskovými střelami z vlastních kluzáků, které obrovského robota nadále ostřelovaly, avšak jejich počet, jak se zdálo, stále narůstal. Charity odhadovala, že bude trvat jen několik minut, než první z nich otevřeným stropem tovární haly pronikne dovnitř.

Běžec se otřásal stále víc. Tu a tam jím zacloumala těžká exploze a také jeho vlastní odvetná palba počínala slábnout, neboť útočící kluzáky se zaměřovaly především na střílny běžce. A také z pozemních bojových vozidel znovu a znovu vyšlehávaly do výše oslnivě bílé blesky a vypalovaly doutnající díry do boků dusajícího obra. Zřejmě se Moroni rozhodli raději běžce na kusy rozstřílet než dopustit, aby stroj pronikl do města.

"Pomalu bychom měli odtud zmizet," řekl Skudder. Pohybem hlavy ukázal na obrazovky, na kterých byla vidět spousta drobných černých postaviček, jež s čile kmitajícíma nohama a rukama šplhaly po boku běžce a přibližovaly se k jeho zádi. "Ti sem zaručeně dorazí jako první."

"Máte pravdu," řekl Lesster. "Ale předtím ještě našim přátelům připravím malé překvapení." Jeho prsty se opět rozběhly po přepínačích, stiskly několik tlačítek, zmáčkly páky a vyťukaly nějaké číselné kombinace na klávesnici počítače. Poté ustoupil krok nazpět, dlouhým zkoumavým pohledem se přesvědčil, že udělal všechno správně, a náhle vytáhl z pouzdra laserovou pistoli a dvakrát rychle po sobě vypálil do pultu. Většina přístrojů na něm explodovala v oslňující sprškujisker. Roztavený kov se syčením stékal dolů na podlahu a malé oranžovorudé plamínky počaly olizovat pult. Šestiboká obrazovka na stěně zablikala, zešedla a zhasla úplně.

"Co jste to udělal?" vykřikl Skudder zděšeně.

Lesster se obrátil a ušklíbl se. "Teď si budou muset pěkně dlouho lámat hlavu, jak to monstrum zastavit," řekl. "Technik by to možná dokázal — ale tam venku jsou vojáci a ti stěží dovedou zastrčit klíč do zámku." Ukázal na dveře. "Odřežte to."

Skudder na něho ještě jednou pochybovačně pohlédl, pak ale pozvedl zbraň a vyslal bílý paprsek energie o síle tužky do míst, kde byla ocelová deska přivařena ke dveřím. Už tak narušený kov povolil již po několika vteřinách a deska s rachotem vypadla na chodbu.

Jeden za druhým vyšli z řídící centrály. Vzhled chodby se nijak nezměnil. Bylo sice již tepleji, ale šedohnědý kov byl stále ještě ukryt pod tlustým ledovým krunýřem. To bude trvat ještě celé hodiny, ne-li dokonce dny, než ustoupí onen strašlivý chlad, který s sebou dovezli ze zajišťovacího pásma.

Charity se chtěla obrátit doprava, tedy směrem, odkud přišli, ale Lesster ve spěchu zavrtěl hlavou a ukázal na druhou stranu. Beze slova ho následovali.

Tupé údery a rachot výbuchů neustávaly, obrovský stroj se potácel víc a víc, zatímco je Lesster vedl dál labyrintem chodeb, až se konečně ocitli u úzkého točitého železného schodiště. Jedenkrát se Charity zdálo, jako by

zahlédla jakýsi pohyb, ale prošli kolem příliš rychle, než aby si mohla být jistá. Krátce předtím, než konečně dosáhli cíle, otřásla běžcem obrovská exploze a skoro ho převrátila. Trhnutí, se kterým se znovu vrátil do rovnováhy, jim všem podrazilo nohy a srazilo je na jednu hromadu.

"Myslím, že to začínají brát vážně," řekl Skudder, zatímco se pomalu znovu hrabal na nohy.

"Ještě pár takových zásahů a celá ta zatracená věc se rozpadne."

"Už to není daleko," řekl Lesster. Ukázal na dveře na konci chodby, kde dřepělo cosi beztvarého, částečně z kovu, částečně z ledového příkrovu, jenž zdusil jeho mechanický život. "Rychle!"

Šli za ním. Dveře se nepohnuly. Jejich mechanismus byl zamrzlý, takže si Skudder musel pomoci krátkou dávkou ze své zbraně, přičemž se ovšem zase kov pokřivil, takže se dveře otevřely sotva dost na to, aby se škvírou byli schopni protáhnout.

Za dveřmi objevili půlkulatý plochý hangár, ve kterém se nacházelo dobrých dvanáct letadel prapodivného tvaru. Většina z nich byla příliš malá, stavěná pro jednu osobu, a stejně jako vše uvnitř běžce i ona byla uvězněna v mléčně zbarveném ledovém krunýři. Lesster však ukázal na jiný, poněkud větší stroj, a rozběhl se k němu, aniž by na ně čekal. Teprve když se přiblížili na pár kroků, poznala Charity tvar pod horou ledu. Podobalo se to velkému, dopředu se zužujícímu klínu, mělo to tři jakoby zakrslá křidélka připojená k trupu v naprosto nesmyslném úhlu. Podle polohy jediného okna se dalo usuzovat, že je takřka nemožné v něčem takovém sedět.

Lesster marně lomcoval dveřmi. Byly přimrzlé a nepovolily, ani když Skudder rozptýleným plamenem ze své pušky ledový příkrov proměnil v jediný oblak páry. Lesster zaklel, strhl si z rukou rukavice a zaklel znovu, když si spálil prsty o náhle rozžhavený kov. Avšak po několika okamžicích se ozval zevnitř naříkavý zvuk a dveře se počaly skřípavě a jakoby proti své vůli otvírat.

Prostor uvnitř byl dostatečně velký pro čtyři až pět osob, ale byl tak nízký, že museli vedle sebe ležet. Lehátka nebyla uzpůsobena pro člověka, nýbrž pro obrovského mravenčího bojovníka. Charity se bázlivě rozhlédla po propletenci neznámých kontrolních přístrojů a ukazatelů.

Avšak Lesster jí vůbec neposkytl příležitost na něco se zeptat, natlačil nízkými dveřmi Skuddera a ji před sebou a nakonec sám vlezl dovnitř po rukou a po kolenou. A ještě dřív, než se dveře samy začaly zavírat, rozběhly se jeho prsty po tlačítkách a přepínačích a na řídícím pultu letounu se počala rozsvěcet světýlka. Současně dovnitř počal proudit škvírkami klimatizačního zařízení proud teplého vzduchu.

"Budete nám muset odpovědět na spoustu otázek, Lesstere, jestli se odtud dostaneme," zavrčel Skudder výhružně.

"To jistě," odpověděl Lesster. "Jestli se odtud dostaneme."

Pod nimi se rozběhl motor, připomínající svým zvukem bušení mechanického srdce. Současně zmizel i poslední zbytek ledu z okna před nimi. Náhle se rozsvítila spousta silných reflektorů a neuvěřitelně ostré světlo se zařízlo do přítmí hangáru. Charity zamrkala, když vtom už Lesster stiskl další tlačítko na pultu a veliká vrata na opačném konci místnosti se počala se skřípěním otvírat.

Motor několikrát škytl, pak ale naskočil a pravidelně se rozběhl. Vrata se dál zasouvala a v tu chvíli uviděli, že obloha je stále ještě plná kluzáků. Tu a tam se mezi nimi pronikavě zablýsklo a běžec se otřásl pod dalším zásahem. Charity nechápala, jak se ten stroj vůbec ještě může pohybovat. Běžec byl sice neuvěřitelný kolos, ale Moroni ho také zasypávali neuvěřitelnou palbou. Energie, kterou už do tohoto obřího stroje napumpovali, by dokázala udělat z letadlové lodi obláček páry.

"Na co čekáte?" zeptala se nervózně.

Lesster po ní letmo šlehl pohledem, avšak nikterak se nepokusil letoun odstartovat. "Chcete být na místě sestřelena?" odpověděl otázkou.

Opět kutil na přístrojích cosi, čemu Charity nerozuměla, avšak vzápětí uviděla, jak se rozsvítila světla všech ostatních letounů v hangáru. Do zvuku jejich vlastních motorů vpadl hluk motorů dalších strojů.

Náhle uviděla Charity stát u otevřených vrat černou postavu. A pak se vedle prvního mravence objevil druhý stín s tenkýma pavoučíma nohama a třetí, čtvrtý, až nakonec dovnitř počalo proudit víc a víc dvoumetrových hmyzích bojovníků.

"Odstartujte!" vykřikl Skudder vyděšeně.

Lesster přikývl, avšak dál nechával letoun sedět na podlaze a zběsile bušil do přístrojů před sebou. Náhle se rozeřvaly motory jednoho z letounů před nimi. Jediným skokem stříbřitý trojúhelník vystartoval, setřásl zbytek ledového krunýře a vyřítil se ze vrat, zanechávaje za sebou stopu umírajících a zraněných Moronů. Zbývající mravenci hledali ve spěchu úkryt za dalšími zaparkovanými letouny, ale to asi nebylo příliš chytré, neboť letouny se jeden po druhém vyprošťovaly z ledových pout a s vyjícími motory se řítily ven z hangáru. Charity viděla, jak se venku na obloze opět jasně zablýsklo a jeden z šípovitých letounů explodoval v oslňující ohnivý oblak, sotvaže opustil hangár.

"Teď," vykřikl Lesster. "Držte se!"

Nenásledovalo žádné postupné zrychlování, nýbrž jediné, příšerně tvrdé trhnutí, jímž stíhačka vystřelila z hangáru, jakoby vymrštěna katapultem, a ve zlomku vteřiny dosáhla rychlostí dvou nebo tří set mil za hodinu.

Charity vykřikla a pokusila se něčeho se chytit, ale zrychlení ji vtisklo do čalounění takovou silou, až jí to málem vyrazilo dech. V mžiku po nich švihl pronikavý laserový paprsek, avšak minul je a zasáhl jiný z vylétajících letounů přímo vedle nich. Lesster strhl stíhačku prudce stranou, vzápětí další letoun explodoval, neboť kluzáky nad nimi soustředily svoji palbu na malou skupinku, která vyrazila z běžce. Náhle Lesster sklonil nos stíhačky k zemi a ještě víc zrychlil. Země doslova skočila proti nim. Charity vykřikla, ale mladý voják v poslední chvíli strhl letoun opět nahoru, chvíli s ním šíleně kličkoval vlevo, vpravo, zatímco nabíral výšku, pak obrátil letoun takřka kolmo vzhůru a vzápětí zase přešel takřka do volného pádu. Nějakou dobu tak unikal zuřivé palbě kluzáků.

Od chvíle, kdy opustili centrálu běžce, se přiblížily věže Manhattanu zdánlivě na dosah. Před nimi se rozkládaly už sotva dvě nebo tři míle území zřícenin, zarostlých džunglí a plevelem, pak následovala jako viditelná hranice řeka Hudson. Město za ní se zdálo být zcela nepoškozené.

Dostali zásah, když se přiblížili k řece. Lesster prudce zpomalil a zřejmě hledal na břehu nějaké místo vhodné k přistání. Letoun stále ještě tancoval bláznivými, naprosto nepředvídatelnými skoky sem a tam, ale zřejmě ani tyto pohyby nedokázaly zmást zaměřovací počítač moronského kluzáku. Charity se zasténáním zavřela oči, když oknem pronikl dovnitř proud oslnivého světla. Ve stejné chvíli pocítila dech vražedného vedra a cosi na zádi letounu explodovalo. Stíhačka se vzepjala, v neustálých obratech a kotrmelcích ještě kus letěla a pak začala padat.

Všechno se odehrálo tak rychle, že nikdo z nich si skutečně neuvědomil, co se děje, ani si neuvědomovali, v jakém pořadí vlastně za sebou události následovaly. Krvavě rudé, příšerně horké světlo zalilo celý vnitřek stíhačky. Lessterova pěst dopadla na trojúhelníkové žluté tlačítko na pultě před ním a náhle se celá horní část stíhačky rozletěla na kusy do všech stran a Charity, Skudder a Lesster byli katapultováni ven.

Charity cítila, jak padá do hloubky jako kámen, se zatajeným dechem čekala, až přijde smrtící dopad. Ten však kupodivu nepřicházel. Jako by ji v poslední chvíli zachytila jakási neviditelná ruka a pád se změnil v takřka mírný klouzavý let. Pak padla do vody nedaleko severního břehu Hudsonu, na chvíli se ponořila a mohutnými pohyby rukou a nohou se vyhrabala znovu na hladinu. Lesster a Skudder spadli jen kousek od ní, stejně jemně jako ona, jakoby zadržováni stejnou neviditelnou silou, jež nebyla zřejmě ničím jiným, nežli jakýmsi moronským ekvivalentem katapultového sedadla.

Po tom smrtícím mrazu, který si s sebou ještě nesla v těle z běžce, jí voda připadala téměř horká. Několik vteřin nedělala nic jiného, než že se vyžívala v příjemném pocitu tepla, ale pak si vzpomněla, že ještě rozhodně nejsou mimo nebezpečí. Jejich letoun se zřítil do řeky kdesi daleko od nich a explodoval. Museli však počítat s tím, že Moroni zahlédli jejich únik a přijdou, aby napravili, co se jim napoprvé nepodařilo.

Krátkým gestem se dorozuměla se Skudderem a začala mocnými kraulovými tempy plavat ke břehu.

Vzdálenost byla větší, než se jí na první pohled zdálo. Bylo to sice jen pár set metrů, ale ona už byla naprosto vyčerpaná a její zmučené tělo již nemělo žádné další rezervy, které by mohla použít. Snad by to ani sama nedokázala, kdyby se náhle (jak jinak?) vedle ní neobjevil Lesster a nezachytil jí. Přesto byla tak unavená, že se až pohybovala na samé hranici bezvědomí, i když pak konečně dosáhli břehu a ucítila pod nohama pevnou zem. S těžkým supěním se narovnala, přebrodila posledních pár metrů ke břehu a pak padla, dřív než byla zcela na suchu. Lesster ji uchopil pod pažemi a vyvlekl ji na obezděný břeh. Pak ještě přes stále houstnoucí šedou mlhu registrovala, jak se vedle ní po rukou a po kolenou na břeh vydrápal i Skudder a rovněž se zhroutil.

Nějaké bezvědomí si však nemohli dovolit, ba ani tu nejmenší pauzu na vydechnutí.

"Musíme pryč odtud," řekl Lesster. Jeho hlas zněl uštvaně a snad vůbec poprvé se Charity zdálo, jako by v něm zaslechla něco jako strach. "Viděli nás. Zaručeně po nás budou pátrat!"

S námahou se převalila a pokusila se postavit, ale neměla dost sil. Znovu upadla a obličejem udeřila do dlažby.

Tu se jejího ramene dotkla jakási ruka a ona ucítila opět onen proud svědící, neviditelné energie, která proudila do jejího těla a dávala mu novou sílu. Zdaleka nebyla tak silná jako předtím v centrále běžce, ale stačilo to k prolomení závoje mdloby a k tomu, aby se dokázala postavit na nohy a zůstala stát.

Když se obrátila k Lessterovi, uviděla, jak se shýbá nad Skudderem a dělá s ním totéž, co předtím s ní. Ale třásl se a jeho tvář byla šedá vyčerpáním.

Bylo to absurdní — ale myšlenka, že se dokonce i síly tohoto neskutečného člověka pomalu blíží ke konci, ji na okamžik působila takřka úlevu. A náhle již taky věděla, koho jí Lesster připomíná — nebo se alespoň domnívala, že to ví. Ale ta myšlenka jí připadala natolik nesmyslná, že ji ani nehodlala dál rozvíjet. Zahnala ji proto, pátravě se rozhlédla na všechny strany a pak se obrátila na jih, aby se podívala po běžci.

Avšak při pohledu, který se jí naskytl, ji zamrazilo. Obrovský stroj hořel. Z desítek velikých, vyrvaných děr šlehaly plameny a valily se proudy roztaveného kovu jako láva. Z otevřeného hřbetního krunýře vycházela ohromná mračna dýmu. Kudy procházel, zůstávala za ním stopa doruda rozpálených trosek. Jedna z jeho obrovských nohou byla zlomená, takže výrazně kulhal. Přesto jej však kluzáky a pozemní bojové stroje neustále zasypávaly celým rojem malých raketových střel, které při dopadu explodovaly a rvaly další díry do jeho obrněné kůže.

Ale kráčel dál: každým krokem se přibližoval o dalších sto metrů blíž k Hudsonu, každým svým kulhavým krokem se přibližoval k městu a jeho zranitelným mrakodrapům. Charity si ani nechtěla představit, co by se stalo, kdyby tento strojový kolos vběhl až do ulic.

Moroni zřejmě uvažovali podobně, neboť nyní palbu zcela soustředili na obrovské ocelové nohy běžce. Vtom vzplanula druhá noha a zhroutila se pod vahou sta tisíc tun oceli. Další řada těžkých explozí otřásla pohybující se továrnou. Plameny a dým zahalily kolos, rudě žhnoucí kov se mu řinul z těla jako žhavá krev. A přece dusal dál, jako bizarní karikatura apokalyptického jezdce, jenž, třebaže je již sám mrtev, nadále a nezastavitelně rozsévá kolem sebe smrt a zkázu. Ještě dva nebo tři kroky a musí dosáhnout mostu a řeky, která pro něj nemůže být žádnou skutečnou překážkou.

Dotek na rameni navrátil Charity zpátky k jejich aktuálním problémům. Byl to Lesster. S prudkou gestikulací ukázal na nějaké místo za jejími zády. "Už jsou tady!" křičel.

Charity se obrátila a skutečně zahlédla spoustu černých postav s pavoučími nohama a prkenými pohyby, které se k nim rychle přibližovaly. Chtěla okamžitě sáhnout po zbrani, avšak Lesster zavrtěl hlavou a lehkým šťouchnutím ji postrčil dopředu.

Za nimi se rozlehl ostrý hvizd, potom vyrazil jejich směrem světelný blesk, avšak minul je a neškodně

explodoval daleko od nich. Druhý vystřelený paprsek je minul ještě víc, a než mohli Moroni přesněji zamířit, doběhla trojice rebelů k budově, svažující se až k samotnému břehu, a na několik vteřin byla v bezpečí.

Charity se zběsile rozhlížela kolem sebe. Nacházeli se v jakémsi starém skladišti, jehož střecha se částečně zbortila, takže bylo vidět rezavé železné žebroví a mezi ním zářivě modrou letní oblohu. Levá strana haly byla prázdná a pokrytá centimetrovou vrstvou prachu, v pravé se válely už padesát let zapomenuté bedny a balíky. Páchlo to tu hnilobou a stařinou.

Instinktivně se chtěla rozběhnout do pravé části, aby si v bludišti beden a balíků našla nějaký kryt, avšak Lesster ji opět strhl nazpět. Dlouhými kroky se rozběhli právě na opačnou stranu.

Sotvaže se ocitli u stěny, vřítili se první Moroni do vrat a zahájili palbu. V tu chvíli byla Charity ráda, že neuskutečnila svůj první nápad, neboť prastaré dřevěné bedny v jediném okamžiku prudce vzplanuly; během pár vteřin se změnila pravá strana haly v jediné požářiště. Plameny hladově pohlcovaly vše, co měly na dosah.

Charity a oba muži proběhli malými dvířky v zadní stěně budovy a opět se na chvíli ocitli pod volným nebem, než vběhli do dalšího skladiště. Také ono bylo staré, zčásti zničené, avšak docela prázdné. Zřejmě zboží, které původně obsahovalo, vzbudilo zájem okupantů.

Za nimi se ozval sbor vysokého hvízdání a cvakání a náhle se část stěny za Skudderem rozpálila do ruda a intenzivní vlna horka se jim otřela o tváře, když mravenci zahájili palbu proti budově.

Běželi dál, a objevili další dveře, kterými mohli halu opět opustit, avšak Moroni prostě dokázali běžet rychleji než člověk. První se vřítili do haly, když jim ke dveřím zbývalo takových dvacet až třicet metrů, a náhle napravo i nalevo vytryskly do výšky bíle žhnoucí gejzíry roztaveného betonu, jak na ně Moroni zahájili palbu.

Charity se zoufalým pohybem vrhla stranou, převalila se přes rameno a vystřelila bez dlouhého míření. Laserový paprsek mravence, který zahájil palbu, minul, ale zasáhl dveře za ním a hmyzí kreatura šla k zemi s bolestným výkřikem, neboť ji zasypaly kapičky roztaveného železa. Také Skudder a Lesster opětovali palbu útočníků, a nejméně jeden z nich střílel s přesností stroje — jasné světelné blesky vystřelovaly v intervalech po půlvteřině a každý bezpečně nalezl svůj cíl. Z šesti Moronů, kteří je pronásledovali, nepřežil ani jeden.

Charity se vzpřímila a ani ji nikterak nepřekvapilo, když poznala, že to byl právě Lesster, kdo Morony takřka sám vyřídil. Také Skudder zíral na vojáka a výraz jeho obličeje kolísal mezi údivem a hrůzou. Ale ani teď nedostal nikdo z nich příležitost zeptat se byť jedinou otázkou, neboť Lesster udělal prázdnou rukou netrpělivý posunek a řekl: "Rychle! Jsem si jist, že jich přijde ještě víc."

Což byla jedině pravda. Podařilo se jim bez problémů opustit halu a také velkou část přístavní čtvrti, ale to byla jen zcela nepatrná pauza na vydechnutí, která jim byla dopřána. Na druhé straně Hudsonu stále ještě šlehaly k nebi plameny jak oranžové věže, hustý černý dým zakrýval třetinu horizontu. Nepřetržitá řada těžkých rachotících explozí doléhala k městu, celé roje kluzáků brázdily oblohu a dštily oslnivě bílý oheň na cíl, který už Charity ani neviděla. Ale věděla, že se jim nějak podařilo běžce zastavit. Cíl, na který kluzáky střílely, se již nepohyboval.

Z nějakého důvodu, který v první chvíli sama nechápala, pocítila úlevu. Sice by si v podstatě nemohli přát nic lepšího, než aby se gigantickému stroji podařilo překonat řeku a proniknout do města, neboť to by od nich odpoutalo pozornost hmyzích válečníků, aby na ně nemohli pořádat štvanici. A přece pro ni byla představa zničení města nesnesitelná.

Co na tom, že bylo toto město nyní pevností mimozemšťanů. Ti jej dobyli až do posledního koutu a vyhnali z něj bezpochyby všechny lidské bytosti. Avšak i nadále to bylo lidské město. New York — a Manhattan především — byl vždycky něco víc než pouhé město. Bývaly časy, kdy samo toto jméno představovalo vše, za co kdy lidé bojovali: volnost, svornost, rovnost.

A třebaže zde byly tyto ideály uskutečňovány snad ještě méně, než na mnoha jiných místech na zemi, bylo by pro Charity nesnesitelné vidět panoráma Manhattanu ničené pět set metrů vysokým železným broukem.

Odvrácenou stranou mince však bylo, že se začalo čím dál víc kluzáků objevovat nad přístavní čtvrtí. Nalétávaly velice nízko, letěly pomalu, než aby si mohla Charity sama namluvit, že hledají něco jiného, než právě je.

A v nepřetržitém dunění a vytí motorů kluzáků teď stále častěji slyšela charakteristické hvízdání a ostré výkřiky, sloužící hmyzím válečníkům k dorozumívání. Žádné mravence sice nikde neviděli, ale Charity prostě cítila, jak se kruh kolem nich stahuje víc a víc.

Lesster náhle zastavil a zvedl ruku. "Tady něco je!" řekl.

Také Charity a Skudder strnuli uprostřed kroku, naslouchali, ale nic neslyšeli. Ale Lesster nešel dál, náhle začal prudce gestikulovat rukou a ukazoval na dveře napůl rozpadlé budovy na pravé straně. "Tam! Rychle!"

Poslechli. Nehledě na to. že skutečně nebyl čas na nějaké diskuse, Lesster od jejich útěku z běžce převzal velení s takovou samozřejmostí, že Charity zatím ani nepřišla na myšlenku, že by mu mohla odporovat. A ještě že tak, neboť jakmile jako poslední doběhla k budově a vrhla se do dveří, objevil se na konci ulice celý oddíl těžce ozbrojených Moronů. Skudder zvedl pušku, opřel si loket o koleno a pečlivě zamířil, ale nestřílel. Také Charity zaváhala se zahájením palby, třebaže je Moroni zjevně dosud neviděli, a výhoda překvapení by tudíž byla na jejich straně.

Avšak mravenčí bojovníci se ani nesnažili přiblížit. Něco přes deset jich napochodovalo k dlouhému řetězu, uzavírajícímu ulici po celé její šířce a zhruba stejně tolik jich vběhlo do domů na pravé i levé straně křižovatky.

"Co se to tu děje?" šeptal Skudder užasle.

Charity pokrčila rameny, ale přesto neodpověděla. "Obávám se, že celou čtvrť uzavřou. Hledají nás."

"S tím se dalo počítat," řekl Lesster, avšak Charity mu okamžitě vpadla do řeči.

"Vy mi nerozumíte, Lesstere. Hledají nás. Mě a Skuddera a všechny, kdo jsou s námi."

Lesster se na ni pochybovačně zadíval. "Přece nemohou vědět, kdo jsme."

"Já už jsem si odvykla používat slovíčko nemožné, jestliže je řeč o Moronech," řekla Charity vážně. "Kromě

toho je v tomto městě minimálně jeden člověk, který přesně ví, koho může očekávat."

"Stone?" Pochyby ve Skudderově hlase se nedaly přeslechnout.

Charity jen pokrčila rameny, opatrně ustoupila o pár kroků do zaprášeného domovního průjezdu a pušku si opřela na dosah o zeď. Pak sáhla do kapsy, vytáhla komunikátor a zapnula ho.

Na maličké obrazovce se objevil obličej Daniela Stonea a sotvaže se trochu ustálil, rozhostil se na něm vyčítavý výraz. "Kapitáne Lairdová!" řekl. "Vidím, že jste neposlechla mé rady a že jste..."

"Buďte zticha, Stone," přerušila ho Charity příkře. Hloupé, nehloupé, tato holografie ji dokázala naštvat úplně stejně jako opravdový Daniel Stone. "Jsme v pasti. Vaši přátelé vědí zcela přesně, kdo jsme. A právě na nás zahájili hon."

Stone vypadal ohromeně. "Co se stalo?" zeptal se stručně.

Charity mu několika strohými slovy všechno vysvětlila a Stoneův obličej nabýval stále vážnějšího výrazu. "A co teď očekáváte ode mě?" zeptal se, když Charity byla se svou zprávou u konce. "Pokud si vzpomínám, snažil jsem se vás odradit od toho, abyste přepadli běžce. Že se vám to podařilo a že jste ještě stále naživu, to už je skutečný zázrak. Ale nechme toho. Říkala jste, že začali zatahovat ulice?"

Charity přikývla.

"To může znamenat dvě věci," pokračoval Stone zamyšleně. "Buď chtějí celou čtvrť srovnat se zemí — tomu nevěřím — nebo nasadí pátrače."

Charity se zdálo, jako by koutkem oka zahlédla, jak sebou Lesster polekaně trhnul, nebyla si však jistá. "Pátrače?" opakovala. "Co je to?"

"Poznáte ho, hned jak ho uvidíte," odpověděl Stone tajuplně. "Jakmile se to stane, kapitáne Lairdová, zapněte tento přístroj, nechte ho ležet, kde je, a utíkejte, co vám budou nohy stačit."

"To zní zatraceně znepokojivě," zavrčel Skudder. "Máte skutečně milý způsob, jak dodat odvahy. Co to je k čertu ten pátrač?"

Stone si vzdychl. "Tak dobrá," řekl. "Vzpomínáte si na toho tvora, na kterého jste narazili v ruinách Kolína?"

Skudder přikývl. Poněkud zbledl.

"A teď si představte jiné stvoření, které takovéto tvorečky loví," řekl Stone naprosto klidně.

Skudder zbledl ještě víc a raději se už dál nevyptával.

"Kde se teď momentálně nacházíte?" otázal se Stone, když se obrátil zpátky k Charity.

Nechtělo se jí odpovídat. Její nedůvěra vůči Danielu Stoneovi stále ještě nebyla úplně zažehnána. Ale pak logickou úvahou dospěla k tomu, že pokud je Stone skutečně zradí, jsou tak jako tak ztraceni. A tak mu odpověděla.

"To znamená, že jste jenom několik ulic od World Trade Centra," řekl Stone. "Pokud by se vám podařilo uprchnout pátrací skupině, měli byste skutečně reálnou šanci."

"World Trade Center?"

Stone se usmál. "Centrální počítač, o kterém jsem vám vyprávěl, se nachází v osmi spodních patrech. A můj vlastní skromný příbytek v podkroví."

"To se k vám hodí," zamumlala Charity.

"Vždycky jsem měl vybraný vkus," řek! Stone s úsměvem.

"Taky by se to dalo nazvat velikášství," odpověděla Charity ale pak rukou udělala rychle odmítavé gesto, když chtěl Stone odpovědět. "Je tu ještě jeden problém," řekla.

Stone se na ni tázavě zadíval.

"Nedokážeme počítač zničit," pokračovala. "Veškerá naše výzbroj byla zničena, když jsme přišli o letadlo."

"To je sice politováníhodné," odpověděl Stone ledabyle, "ale na věci to nic nemění. Nějakou bombou byste stejně nemohli počítači přivodit vážnější poškození. Moroni jsou sice často strašlivě naivní, ale nejsou pitomí. Museli byste do vzduchu vyhodit celou budovu, abyste zničili celý počítač."

"Ale potom..."

"Úplně stačí, když zničíte jistou databanku," pokračoval Stone. "Najdete ji v jedné místnosti ve třetím patře. Naštěstí byli Moroni tak laskaví a nechali na dveřích stará čísla. A ta místnost má číslo 3211."

"A vy věříte, že tam jen tak můžeme přijít jako na procházku a začít kolem sebe divoce střílet?"

"Nikdo netvrdil, že to bude jednoduché," odpověděl Stone nevrle. "Ale není to ani nemožné. Nejsem jediná lidská bytost v New Yorku, kapitáne Lairdová. Jestli se budete chovat nenápadně a použijete elektronický klíč, který jsem vám dal, nikdo nezpochybní vaše právo ke vstupu do budovy. To je jedna z předností vojenské diktatury."

"A potom?" vmísil se Skudder. "Co potom, Stone? Nechtějte mi namluvit, že veškerý vojenský aparát vašich přátel se zhroutí jen proto, že my zničíme část nějakého počítače."

"Ovšemže ne," odpověděl Stone trošku nervózně. "Stejná data jsou uložena ještě na třech nebo čtyřech dalších místech, o kterých vím, a pravděpodobně na desíti dalších, o kterých nevím. Ale s trochou štěstí ztratí na několik hodin kontrolu nad velkou částí své letecké flotily, možná že dokonce na několik dní. Jestliže vaši přátelé v Kolíně rozumějí řemeslu, pak by jim měl tento čas stačit na to, aby vyhodili do vzduchu transmitérovou stanici na severním pólu."

Něco Charity napovídalo, že tak snadné to nebude. Víc než desetkrát s Hartmannem ten plán projednávala a nový velitel bunkru v Eiffelské vrchovině ji ujišťoval, že není žádný problém namířit jednu z jeho nukleárních raket na severní pól tak přesně, aby po zde usazené obrovské kosmické lodi Moronů, jakož i po transmitéru hmoty nezbylo nic než radioaktivní kráter. Ale to byla teorie.

V praxi měl tento plán tolik kdyby a ale, že by to rovnou mohla vzdát, kdyby měla přemýšlet, co všechno se může pokazit. Nehledě na to, že to je teprve druhý krok jejich bláznivého podniku. První spočíval v maličkosti — dojít

na místo, o kterém nevěděli, kde je, tam najít něco, o čem neměli potuchy, jak to vypadá a nakonec tu pak udělat něco, o čem jim ani Stone nedokázal říct, co by to mělo být. Vůbec pak už nehledě na ten detail, že by také tento šílený podnik nemuseli přežít.

"Něco se tam děje," řekl Skudder ode dveří.

Charity se po něm ve spěchu ohlédla a znovu se obrátila ke Stoneovi.

"Jděte teď, kapitáne Lairdová," řekl Stone. "Udělejte to přesně tak, jak jsem vám řekl. Tady v Trade Centru je transmitér na každém patře. Naprogramuji veškeré přístroje tak, aby vás dopravily ke stanici na severním pólu a odtud hned dál na sluneční družici, a to přesně na jednu minutu."

"Od kdy?"

"Od chvíle, kdy zničíte počítač."

"A když se nám to nepodaří?"

"Pak nebude ani volná jízdenka ke Slunci," řekl Stone vesele.

"Jednou si o tomto rozhovoru popovídáme," pohrozila mu Charity, avšak škleb na elektronické Stoneově podobě byl v tu chvíli ještě širší.

"To by nemělo smysl, kapitáne Lairdová," řekl. "Zřejmě pořád zapomínáte, že mluvíte s počítačovou simulací. Skutečný Daniel Stone nemá nejmenší tušení o tom, co si tu povídáme."

"Snad by ses už konečně mohla přestat hádat s tím tranzistorákem a jít sem!" řekl Skudder nakvašeně. Charity na něho pohlédla takřka polekaně, pak ale poslušně k němu zamířila a vyhlédla ven na ulici.

Počet Moronů, uzavírajících ulici, narostl alespoň trojnásobně. Už tu nestáli jen na místě bez hnutí, nervózně se pohybovali; mnozí zvedali oči k obloze, jako by na ní po něčem pátrali.

To slovo vzbudilo v Charity nepříjemnou asociaci, takže se rozhodla dál tuto myšlenku nerozvíjet a prudce se obrátila. "Vypadněme odtud," řekla.

Zamířili dál do průjezdu a po chvíli prošli zadními dveřmi na malý dvorek, ze všech stran obklopený zdmi. Charity na chvíli zaváhala. Pohledem pátrala v prázdných, temných oknech, nikde však nezahlédla ani třpyt rohoviny, ani záblesky bezvýrazných hmyzích očí, takže nakonec rychlým klusem přeběhli malý obezděný čtverec a vstoupili do dalšího domu.

Tímto způsobem urazili vzdálenost dvou nebo tří mil; sedm nebo osm domovních bloků, na jejichž konci se jim však naskytl stejný pohled — řetěz nehybně stojících ozbrojených Moronů, uzavírajících ulici. Bylo to právě tak, jak se Charity obávala. Moroni obklíčili celou čtvrť.

"Tam!" řekl náhle Skudder a ukázal nahoru na oblohu. Charity pohledem sledovala směr jeho natažené paže. Očekávala, že uvidí další kluzák, nebo nějaký jiný letoun, ale namísto toho objevila něco, co na první pohled vypadalo jako obrovský kus černé kůže, třepetající se hadr s roztřepenými okraji, zdánlivě lehce unášený větrem.

"Co to je?" zašeptal Skudder.

"Pátrač," řekl Lesster.

Charity si ho změřila tázavým pohledem, pak se však znovu soustředila na ono podivné cosi na obloze. Připadalo jí to jaksi povědomé a po nějaké chvíli si také vzpomněla: bylo to už dávno, nekonečně dávno, jak se jí zdálo. Už jednou před padesáti lety podobnou bytost viděla. Také tenkrát to vypadalo na první pohled neškodně a nanejvýš poněkud bizarně, jako kus ztuhlé temnoty, snášející se z nebe. Ale také tenkrát viděla, jak toto cosi zdánlivě neškodné pohltilo těžce ozbrojený bojový vrtulník a prostě ho rozmačkalo.

Myslela na to, co jí Stone řekl, a znovu vytáhla komunikátor z kapsy, ale pak se přece jen rozmyslela. Zatím jim ta věc ještě na stopu nepřišla.

Znovu se vnořili do prázdné budovy a zamířili na druhou stranu domovního bloku, než se opět odvážili vyjít na ulici. Ale uběhli jen pár kroků, když tu se náhle Lesster znovu zastavil a ukázal nahoru.

Beztvaré černé cosi klouzalo — na první pohled níž než předtím — nad střechami domů, zdánlivě bez cíle kroužilo sem a tam a přitom stále víc a víc klesalo. Rychle se stáhli nazpět do krytu a zůstali stát.

Charity pátrače sledovala pozorně, ukrytá za vraty, za nimiž se schovali všichni. Ono beztvaré cosi pořád ještě na ni nepůsobilo nikterak nebezpečným dojmem, stále ještě měla pocit, že to ani přesně neví, po čem vlastně pátrá. Ale přibližovalo se to, a právě ta jeho strojová neúnavnost Charity děsila.

"Jestli zůstaneme uvnitř, nemůže nás to ohrozit," řekl Skudder. Charity na něho pohlédla s pochybami a on dodal tónem, kterým jako by hodlal uklidnit sama sebe: "Je to příliš velké."

Lessterova tvář prozrazovala, že chce něco říci, ale nakonec si to rozmyslel a jen mlčky zavrtěl hlavou.

Pátrač klouzal ve stále se zmenšujících kruzích nad bloky domů, občas jim zmizel z dohledu, ale pokaždé se znovu objevil a přitom neustále klesal níž a níž. A třebaže byl nyní již velice blízko, nedokázala Charity stále ještě jeho strukturu přesně rozeznat. Zdálo se, že to je jen obrovská beztvará hmota s povrchem pohlcujícím světlo; hmota stále se převalující a kypící.

Stáhli se hlouběji do domu a sledovali, jak se to bizarní stvoření necelých sto metrů od nich na druhé straně ulice dotklo země. Charity byla trošku zmatená. Náhle jí ta bytost připadala menší — předtím, když ji poprvé uviděla na obloze, odhadovala její velikost na takových sto, ne-li více metrů v průměru, nyní však měla rozměry menšího náklaďáku; stále to ještě bylo obrovské, ale ne už tak monstrózní jako dosud.

Pak se to rozpadlo na dvě části. Stalo se tak bez hluku a velice rychle. Obrovská, beztvará masa se ve svém středu zaškrtila jako nějaká absurdně veliká buňka, když se dělí, rozdělila se do dvou kypících chuchvalců, mezi kterými se ještě chvíli napínaly tenké lesklé nitky, než se potichu přetrhly a jako šlehající chapadla se zatáhly do oddělených dvou těl. Jedna část tohoto obrovského čehosi se klouzavým pohybem vydala dolů ulicí, druhá část zůstala nehybně na místě.

Na několik vteřin. Pak se zase rozdělila. A zase. A zase.

Po necelé minutě pokryl ulici celý koberec dvaceti nebo třiceti velikých, třaslavých chuchvalců beztvaré černi, z nichž některé pokračovaly dál v dělení, jiné se pulzujícími, těžkopádnými pohyby odplazily. Některé dál ulicí, jiné pronikly do domů po levé i pravé straně.

"Myslím, že už začínám chápat, co měl Stone na mysli," zašeptala Charity.

Skudder sundal pušku z ramene, ale Lesster udělal rukou odmítavé gesto. "To je úplně zbytečné," řekl. "Jednotlivé částí jsou navzájem v telepatickém spojení. Jestliže nás jedna z těch věcí objeví, zbytek bude hned vědět, kde jsme."

Skudderův obličej zbledl ještě o poznání víc a také Charity sebou trochu trhla. Jako uhranutá sledovala invazi stále menších — ale také stále početnějších — chuchvalců plazmatu, které pokrývaly ulici a čím dál víc se po ní roztahovaly. Jestli se toto prapodivné cosi bude dál dělit stejným tempem — pak z něho bude za chvíli na milion drobných jednotek, které zaplaví celou čtvrť. Okamžik, kdy některé z nich vběhnou do cesty, nemohl být daleko.

"Jestliže o tom tolik víte, pak snad vás už taky napadlo, jak by se to dalo obelstít."

Lesster beze slova zavrtěl hlavou.

Charity ještě několik vteřin váhala, pak konečně vytáhla z kapsy komunikátor, zapnula ho a položila na zem obrazovkou dolů. Cekala, že se něco stane, nakonec pokrčila rameny a ustoupila pár kroků vzad.

Teprve pak pochopila, že se skutečně něco stalo. Cosi se změnilo na plazivých, klouzavých pohybech tam venku na ulici — nedalo se to vědomě vnímat, neboť počet jednotlivých částí těla pátrače byl prostě už tak velký, že se nedal obsáhnout jediným pohledem, ale najednou jako by pohyb těch chuchvalců venku už nebyl tak zcela bezcílný jako ještě před okamžikem.

"Jdou sem," řekl Skudder tiše.

Skutečně, první drobné dílky toho rozpadlého kolosu se vydaly, ne sice docela cílevědomě, ale přece jen jistě k budově a průjezdu, kde se ukrývali. A také v oknech a dveřích protějších domů se náhle znovu objevila černá beztvará těla, která se plížila zpět stejnou cestou, kterou zamířila předtím dovnitř. Zdálo se, že komunikátor jaksi láká tu bytost k sobě.

Déle už nečekali, nýbrž se rozběhli a přelezli přes nízkou zídku, uzavírající zadní dvorek. Za ní se nacházel další volný prostor, plný trosek a odpadků, ze tří stran uzavřený ohořelými zdmi zničené budovy. Charity se dlouhými kroky rozběhla k jedinému viditelnému východu — a zůstala stát jako zkamenělá.

Na prahu se objevil třesoucí se černý plazmatický chuchvalec. Dokonce i z bezprostřední blízkosti vypadalo jeho tělo stejně beztvaré, bez jakýchkoli viditelných orgánů nebo končetin, a bylo sotva větší než kotě. Přesto Charity cítila strašlivé nebezpečí, které z té věci vyzařovalo.

"Nehýbat se!" zvolal Lesster zděšeně.

Charity poslechla, ale Skudder zvedl zbraň a namířil na to beztvaré cosi. Lesster polohlasně zaklel a srazil mu hlaveň dolů. "Zbláznil jste se?!" vyštěkl. "Stačí jeden výstřel a je po nás."

Na chvíli se Skudderův obličej stáhl ve vzteklou grimasu, avšak neřekl nic a taky se ani nehnul, přičemž zíral střídavě na Lesstera a pátrače. Několik nekonečných vteřin setrvalo beztvaré cosi na prahu, celé se třáslo, pak se to pomalými, unaveně vypadajícími pohyby jako veliký černý hlemýžď dalo do pohybu a klouzalo to ze schodů dolů.

Charity se srdce rozbušilo tak, jako by se mělo každým okamžikem rozskočit, cosi se v ní kroutilo strachem i hnusem, když ta věc prolezla sotva na šířku dlaně od ní. Neodvažovala se ani pohnout, sledovala pohyb toho stvoření jen koutkem oka, dokud nebylo alespoň metr od ní. Teprve potom se obrátila a hleděla za tím.

Ta věc se plazila dál, dorazila až k zídce, kterou právě před chvílí přelezli a počala se po ní plazit nahoru.

"Stone!" zašeptala. "Nějak je k sobě přitahuje."

Lesster přikývl, pak jim ale rukou pokynul, aby zůstali dál klidně stát. Teprve když ta ohavnost dosáhla vršku zdi a počala se po druhé straně sunout dolů, procitl ze své nehybnosti a rychle ukázal na dveře, ze kterých pátrač vylezl. "Rychle!" vykřikl. "Nemáme mnoho času!"

Rozběhli se. Vnitřek budovy byl právě tak zničený a zpustlý jako všechny ostatní, kterými dosud prošli. Asi třikrát ještě narazili na části obrovské rozdělené bytosti, které pomalu, nyní však velmi cílevědomě, prolezly kolem nich jako můry, magicky přitahované neviditelným světlem.

Nakonec se dostali až k další hlídce, uzavírající ulici. Byla to jen uzoučká ulička mezi dvěma domy, asi čtyři nebo pět metrů široký pás nezastavěné plochy, na jejímž konci nebyly celé desítky mravenců, nýbrž jen tři. Jestliže měli šanci prolomit obklíčení, pak právě tady.

Skudder už zvedal zbraň, ale Lesster ho opět zadržel. "Ještě ne," řekl. "Počkej."

"Na co?" zeptal se Skudder rozladěně. "Až nás objeví?"

"Počkej," řekl Lesster jednoduše.

Čekali. Uplynula minuta, dvě, tři, pět — a náhle se celá městská čtvrť otřásla příšernou explozí. Budovy kolem dokola se rozhoupaly. Oslnivě rudé světlo na okamžik zhaslo slunce a do rachotu exploze, který stále ještě nedozněl, se vmísilo borcení a praskání řítících se domů.

Ze stropu počaly padat úlomky suti a prach a venku na ulici se o dlažbu rozbíjely tašky a kusy zdiva, uvolněné z rozrušených stěn. Tři Moroni se ve spěchu stáhli o kus zpátky, aby nebyli zasaženi padajícím zdivem.

"Teď!" poručil Lesster a jako první skočil do ulice. Charity a Skudder ho následovali skoro v témže zlomku vteřiny, avšak stejně jako předtím ve skladištní hale i tentokrát byl Lesster mnohem rychlejší než oni. Z jeho pušky se třikrát krátce zablýsklo a všichni tři mravenci padli jeden přes druhého k zemi, aniž stačili vykřiknout varování.

"Co to bylo?" vykřikla Charity, zatímco utíkala vedle Lesstera ulicí.

"Pátrač," odpověděl Lesster. "Ten přístroj ho přilákal a pak se samočinně odpálil. Podle všeho váš přítel říkal

pravdu."

"Není to můj přítel," odpověděla Charity automaticky.

Ale to už Lesster pravděpodobně vůbec neslyšel, neboť náhle se rozběhl ještě o něco rychleji a předběhl je natolik, že Charity ani Skudder naprosto neměli šanci ho dohonit.

Chvíli nato se vyřítil na ulici, na které stála tříčlenná hlídka mravenců, přímo v běhu se vrhl doleva, převalil se přes rameno a začal střílet, ještě než stál znovu na nohou. Charity ani neviděla, na co pálí, avšak zaslechla ostrý hvizd a takřka vzápětí zahlédla i laserové paprsky, opětující Lessterovu střelbu: před ním i vedle něho explodovaly oslnivě na dlažbě. To už však i Skudder a ona dosáhli ústí uličky a vyřítili se na ulici. Bylo zde přibližně deset Moronů. Náhlým útokem byli zjevně tak překvapeni, že už tři nebo čtyři z nich leželi bez hnutí na zemi v pozicích, které svědčily o tom, že nestačili ani sáhnout po zbrani.

Avšak překvapení překonali velice rychle. Lesster s pečlivostí stroje zabíjel jednoho bojovníka po druhém a také Charity a Skudder začali na Morony střílet, ne-li se stejnou přesností, jistě se zarputilejší zuřivostí. Jejich počet se kvapem zmenšoval, avšak bránili se ze všech sil. Skudder s bolestným výkřikem klesl na koleno, když mu jeden z tenkých bílých paprsků ožehl stehno a zanechal na látce kalhot doutnající stopu. Náhle však vykřikl i Lesster a svalil se na záda. Drobné plamínky mu vzplály na prsou a na zádech, ale vzápětí zase zhasly.

Charity s kletbou přepnula zbraň na nepřetržitou palbu a pomalu pohnula hlavní zleva doprava. Jasně bílé světlo se jako ohnivá kosa rozehnalo ulicí a rázem srazilo k zemi poslední zbývající mravence. Avšak zároveň se jí zbraň rozpálila v ruce takřka nesnesitelně a na její svrchní straně se varovně rozblikalo maličké červené světlo.

Byl to závod o čas a vyhrála ho jen tak tak. Puška vypověděla službu právě v tom zlomku vteřiny, kdy zabila posledního Morona. Kov byl tak horký, že i přes tlusté rukavice cítila prudkou bolest.

Rychle odhodila zbraň na zem, pohledem se přesvědčila, jestli není Skudder vážně zraněný, a pak se rozběhla k Lessterovi. Na hrudi byla skvrnitá bunda jeho uniformy propálena jen malý kousek pod srdcem malou doutnající dírkou. Avšak k Charitině úžasu otevřel Lesster oči, když zaslechl její kroky a s tváří staženou bolestí se usmál.

"Vypadá to, že jsem si ukousl trochu moc velké sousto," řekl stísněně.

Charity poklekla vedle něho. "Nemluvte," řekla. "Nehýbejte se. Dostaneme vás odtud."

"Věřte nebo ne, kapitáne Lairdová," zasténal Lesster se stisknutými zuby. "Neměl jsem v úmyslu utéct."

Charity mu roztřesenými prsty rozepnula bundu, roztrhla tenkou košili pod ní a vyděšeně usykla, když uviděla tu strašlivou ránu, kterou laserový paprsek vypálil do jeho těla. Byl takřka zázrak, že byl Lesster vůbec ještě naživu.

"Jak to vypadá?" zasténal Lesster.

Pokoušela se alespoň se přinutit k úsměvu. "Viděla jsem už horší," řekla.

Lesster přikývl. "Ano. Zřejmě v kině."

"Buďte zticha," řekla Charity příkře. "Nějak vás odtud odtáhneme. Žádný strach."

Skudder se pomalu dobelhal k nim, jenom zběžně se podíval Lessterovi na hruď a takřka nenápadně zavrtěl hlavou. Jakkoli bylo to gesto nepatrné, Lesster ho zahlédl. "Netěš se předčasně, rudochu," řekl. "Tak snadno se zase nepoložím."

A jako by chtěl podat důkaz, pokusil se posadit. Avšak nedostávalo se mu sil. S polohlasným bolestným výkřikem padl naznak a zavřel oči.

"Pomoz mi!" obrátila se Charity na Skuddera. "Musíme ho odtud dostat."

Chtěla Lesstera uchopit v podpaždí, ale Skudder ji prostě odstrčil stranou, zvedl zraněného a přehodil si ho přes rameno. Lesster zasténal, avšak oči neotevřel. Skudder se obrátil a mohutnými skoky se rozběhl přes ulici.

Nedostali se však ani k nejbližší křižovatce. Náhle prořízl vzduch sotva metr od Skuddera jasný blesk, a když se Charity obrátila, zahlédla dalších šest dvoumetrových hmyzích bojovníků, kteří se náhle objevili na konci ulice. Automaticky zvedla zbraň, ale červené světlo stále ještě nezhaslo. Laser byl přehřátý. A ani ten by jim zřejmě příliš nepomohl. Náhle totiž Skudder překvapeně vykřikl. Charity se obrátila a pohlédla stejným směrem jako on.

Na druhém konci ulice se objevilo hrbolaté, stříbřité vozidlo s moronským rudým, plamenným M na předku. Napravo a nalevo z trupu trčely pod asymetricky tvarovanými okny hlavně těžkých laserových kanónů.

Skudder znovu vykřikl, klesl na koleno a chystal se zvednout pušku, když právě v tom zlomku vteřiny zahájilo vozidlo palbu ...

"Vězeň uprchl."

Stoneova logika, jakož i jeho tříletá zkušenost v jednání s mravenci mu velice jasně říkaly, že je to nemožné, ale přesto si byl na chvíli jist, že v inspektorových studených křišťálových očích zaplanulo cosi jako vztek.

Odpověděl tak klidně, jak jen to šlo: "Já vím."

Inspektor asi vteřinu mlčel. Také oba druzí obrovští albínští mravenci se otočili a hleděli upřeně na Stonea, až se počínal pod pohledy jejich studených, třpytících se fasetovaných očí cítit čím dál tím víc nepříjemně.

"Vysvětlete to, guvernére Stone," pokračoval inspektor. "Analyzovali jsme situaci. Z vyhodnocení dat vyplývá, že vězňův útěk byl možný jedině s cizí pomocí. Ten trpaslík používal elektronický klíč, odpovídající vašemu osobnímu bezpečnostnímu kódu."

"Není divu," odpověděl Stone s úsměvem. "Taky to byl můj vlastní klíč."

"Vy jste tomu trpaslíkovi umožnil útěk? Proč?"

Mýlil se, anebo bylo skutečně v jinak tak bezvýrazném počítačovém hlasu inspektorově náhle cosi výhružného?

Místo aby odpověděl přímo, ustoupil Stone krok stranou a širokým gestem ukázal směrem k jihu. Nad panoramatem města se zvedaly těžké mraky dýmu, občas prokmitly dýmem plameny, dokonce tu a tam bylo slyšet

exploze. "Také já jsem analyzoval situaci," řekl, přičemž se snažil ironicky napodobit inspektorův tón. "A dospěl jsem k závěru, že onoho běžce se nezmocnil nikdo jiný, než kapitán Lairdová a její lidé."

"To je pravda," odpověděl inspektor. "Její stopa již byla zachycena. Oblast, ve které předpokládáme její pobyt, byla uzavřena. Její zatčení je teď už pouze otázkou času."

"Nebo její únik," dodal Stone. Žádný z inspektorů to sice přímo neřekl, ale on tu už byl dost dlouho na to, aby slyšel i to, co nebylo doslovně vyřčeno. Věděl, že Charity a její přátelé zřejmě nějak dokázali zneškodnit pátrače. "Je mi líto," pokračoval perfektně nacvičeným, mírně agresivním tónem, "ale kapitána Lairdovou znám příliš dobře. Nebylo by to poprvé, kdyby unikla vašim bojovníkům — a je docela jedno, jestli se vám to nezdá."

Inspektor několik vteřin mlčel. Pak řekl: "Nevidím žádnou souvislost mezi honem na rebely a skutečností, že jste nechal utéct toho vězně."

Stone si vzdychl. "Říkal jsem, že nevěřím, že vaši bojovníci kapitána Lairdovou zastaví. Proto jsem podnikl vlastní opatření."

"Vysvětlete mi to," dožadoval se inspektor. A Stone mu vyhověl.

... na mravenčí bojovníky. Seběhlo se to příliš rychle, než aby Charity skutečně pochopila, co se stalo: šest jasně bílých laserových blesků, silných jako ruka, vyletělo ze všech hlavní vozidla, minuly Charity a Skuddera, avšak ulici za nimi proměnily v pravé peklo z plamenů a horka. Mravenci byli v pekelném žáru spáleni na popel, aniž by stačili pochopit, co je zabilo.

Tlaková vlna podrazila Charity i Skudderovi nohy. Charity upadla a rukama si rychle zakryla obličej, když ji zasáhl pekelně žhavý dech. Skrz slzy ještě viděla, jak se Skudder vrhl přes zraněného Lesstera, aby ho kryl svým tělem. Na půl vteřiny měla pocit, že dýchá oheň. Vykřikla bolestí, schoulila se a ucítila zápach vlastních spálených vlasů, vzápětí se však tlaková vlna přehnala přes ně a po obou stranách ulice rozbila několik okenních tabulek, které ještě ve zpustlých domech zůstaly.

Charity se namáhavě vztyčila, zvedla hlavu a s vytřeštěnýma očima hleděla nevěřícně na vozidlo, jež pomalu a bezhlučně začalo klouzat k nim.

Hlavně děl se opět pohnuly, na okamžik strnuly namířeny přímo na Charity a Skuddera, ale pak namířily znovu na druhý konec ulice, třebaže tam nebylo nic, na co by se dalo střílet.

"Co..." zamumlal Skudder a vyjeveně zmlkl uprostřed slova, když se náhle na pravé straně vozidla otevřely dveře. Objevila se v nich vyschlá ruka v roztrhaném hnědém hábitu a pokynula jim, vzápětí se pak objevila i obrovská holá hlava a šklebící se trpasličí obličej.

"Gurk!" zvolala Charity překvapeně.

"V celé své velikosti," odpověděl Gurk a seskočil na ulici. Drobnými cupitavými krůčky došel blíž k nim, vysekl ironickou poklonu a napřáhl ruku, aby Charity pomohl vstát.

Ignorovala nabízenou pomoc a vztyčila se vlastními silami. Gurk udělal grimasu a pak se obrátil ke Skudderovi, jenž se rovněž právě zvedl na kolena a teď se snažil postarat se o Lesstera.

"Co je s ním?" zeptal se Gurk. "Je mrtev?"

Skudder zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Ale obávám se, že nemá moc velké šance."

"Kde ses tu vzal?" zeptala se Charity nechápavě.

Gurk naklonil hlavu trochu na bok a vzhlédl k ní nahoru. Potom zvedl ruku a palcem ukázal přes rameno dozadu. "Odtamtud," řekl. "A jak to vypadá, zase jednou právě včas, když vám nejvíc hořela koudel u zadku."

Charity zmateně hleděla na vozidlo s ohnivě rudým emblémem okupantů, které se bez hnutí vznášelo půl metru nad zemí. Zaslechla tichounké syčení vzduchového polštáře, udržujícího vozidlo nad zemí. "Změnil jsi stranu, nebo je to zase další z těch tvých taškářských kousků?" zeptala se. Pokusila se přitom o úsměv, ale reakce Gurkova obličeje jí vzápětí prozradila, že z jejího hlasu nikterak nezmizel podtón nedůvěry.

"Ani tak, ani onak," odpověděl náhle naprosto vážně. "Ale je to hrozně zamotaná historie, takže navrhuji, abychom si ji nepovídali ani tady, ani teď. Pokud jste si nevšimli, hemží se to tu mravenci, kteří všichni strašně touží vám popřát dobrý den."

"Kdo je vevnitř?" zeptal se Skudder a ukázal na vznášedlo.

"Nikdo," odpověděl Gurk. "Já jsem byl vždycky blázen do autíček, tos nevěděl?"

Charity ukončila tento neplodný rozhovor, přičemž Skudderovi pokynula. "Nalož ho do vozu," ukázala posunkem na Lesstera. "Ale buď opatrný."

"A dávej pozor, ať mi neumažeš čalounění," dodal Gurk. "Ten bourák je totiž fungl nový. Ještě nemá ani prošlou záruční lhůtu."

Proti své vůli se Charity musela usmát. Avšak hned zase zvážněla a netrpělivě hlídala ulici, zatímco Skudder opatrně nakládal zraněného vojáka do vozidla a ukládal ho na zadní sedadla.

Potom sama ve spěchu vlezla do vozidla, chvilku s rostoucím zmatkem hleděla na komplikovanou změť řídících a kontrolních přístrojů a nakonec se rozhodla, že chytřejší bude i nadále ponechat řízení trpaslíkovi.

Gurk zavřel dveře, nastartoval a klouzavým pohybem se rozjel zpátky na konec ulice. Zabočil, předek vozidla namířil k centru města a zrychlil. Charitino srdce polekaně poskočilo, když na příští křižovatce zahlédla celý oddíl ozbrojených mravenců, kteří nedůvěřivě pohlíželi vstříc jejich vozu, ale Gurk se jenom zašklebil, zrychlil ještě víc a hmyzí kreatury k Charitinu údivu vozidlu s respektem uvolnily cestu.

"Nemějte obavy," řekl Gurk, který jak se zdálo, odhadl její myšlenky — pravděpodobně nebylo nijak těžké číst jí je ve tváři. "Pokud neviděli, jak jsem vaše přátele právě ugriloval, nemůže se nám nic stát." S úšklebkem udeřil dlaní do volantu. "Tohle je Stoneův soukromý vůz. Nikdo se neodváží ho zastavit."

"Jak jsi k němu přišel?" zeptala se Charity nedůvěřivě.

Gurk si zhluboka vzdychl. "Ukradl," řekl. "Ještě jsem vám nevyprávěl, že jsem hledán na čtyřiatřiceti planetách v Mléčné dráze jako známý zloděj aut?"

"Přestaň už s tím blbnutím," řekla Charity naštvaně. "Co se to tu, u všech ďáblů, vlastně děje?"

Gurk odbočil s vozem do boční ulice a zrychlil ještě víc. Fasády napůl zborcených domů se kolem nich míhaly tak rychle, že je Charity stačila vnímat jen jako změť rozmazaných barev. "Navrhuji, abychom si někde našli klidné místečko a počkali, až všechen ten rozruch opadne," řekl. "Musíme si toho spoustu říct."

18

French ve svém úkrytu dřepěl už tři nebo čtyři hodiny a věděl, že odtud už nevyjde.

Očekával, že ten obrovský bílý pavouk zase odejde a ostatní kreatury se vrátí znovu ke své normální práci, ale nic z toho se nezdálo být pravdou. Namísto toho narůstala i nadále ve velké hale atmosféra hektické, napjaté nervozity.

Během posledních minut pak přicházelo do místnosti stále víc a víc pavouků — celá armáda velkých šestinohých stvoření, kteří se od těch, které dosud French poznal, odlišovali v důležitém detailu. Byli ozbrojeni.

Nepochyboval o tom, že důvodem tohoto rozruchu je právě on sám. Ve výklenku, do kterého se schoval, byl v bezpečí — dokonce ani při náhodném pohledu jeho směrem nemohli pavouci zahlédnout nic víc, než černý stín — a dokud držel nervy na uzdě a nepokoušel se vyjít z úkrytu, nemohlo se mu nic stát. Věčně tady ale zůstat taky nemohl.

Musel si položit otázku, co se to vlastně děje. Celé hodiny běhal tímto pavoučím světem a potkal nejednu z těchto strašných kreatur, aniž by ho vůbec poznaly. A náhle nastoupí celá armáda, bezpochyby jedině proto, aby ho vypátrala a zabila.

Dost možná to má něco společného s tím novým, bílým příchozím, který vystoupil z kovového kruhu. Krátký pohled jeho očí, který French zachytil, ho přesvědčil, že musí být podstatně inteligentnější, a tím také nebezpečnější než ty ostatní bestie. Přemýšlel také o tom, že by albína zabil — během poslední hodiny nejednou prošel kolem jeho úkrytu dostatečně blízko, aby ho mohl dostat harpunou. Ale nebyl si jistý, jestli na to už není pozdě.

French se neklidně pohnul. Nohy a záda ho nesnesitelně bolely od strnulého, skrčeného držení těla, ke kterému ho nutila stísněnost místa, v němž našel útočiště. Pohledem bloudil obrovskou halou, o chvíli déle spočinul na zářivě bílé postavě té stvůry, která naprosto zjevně velela všem těm ozbrojeným pavoukům, až nakonec znovu očima vyhledal vznášející se železný prstenec.

Už zase se něco dělo. French to vycítil půl vteřiny předtím, než obraz zadní stěny haly počal v prstenci náhle blednout a byl vystřídán onou nehmotnou, vzdouvající se černí, kterou viděl už jednou.

19

"Takže," začal Gurk poté, co s vozem zabočil do úzké boční uličky a s úžasnou obratností jej zaparkoval v jednom průjezdu, "co tu pro všechno na světě děláte? A jak jste přišli tady k tomuto?" Hlavou pokynul směrem k Lessterovi, který v horečkách ležel natažen na zadních sedadlech. Charity se pokusila dát mu tabletku na utišení bolesti z balíčku první pomoci, který měla ve svém obleku, ale žádného kladného účinku se nedočkala. Nyní si už byla takřka jistá, že Lesster zemře. Jeho stav se zhoršoval od minuty k minutě. Bylo udivující, že vůbec ještě žije.

"Tuto otázku bychom mohli dát právě tak i my tobě," řekl Skudder. Se zachmuřenou tváří pak dodal: "Když se vezme v úvahu, žes vůbec nevěděl, proč tu jsme, tak to jsi nám nějak příliš rychle a příliš v pravý čas pomohl."

Gurk se zašklebil a vyplázl na indiána z kmene Hopi jazyk. "Velký rudý medicinman si myslí, že ho malý bílý muž zradil, co?" otázal se ironicky.

Skudder zůstal naprosto vážný. Neřekl nic, ale jeho pohled vypovídal o mnohém. A po chvíli se od něho Gurk s povzdechem obrátil a vzhlédl k Charity. "Stone mi vykládal pěkně bláznivou historku. Musím přiznat, že jsem mu až do poslední chvíle moc nevěřil. Ale teď jste tu vy."

Charity nervózně vyhlédla oknem na ulici. Přiblížili se už ke gigantické dvojvěži World Trade Centra na vzdálenost dvou bloků a potkávali stále větší množství Moronů, ale i lidí, o kterých mluvil Stone. Nikdo je nezadržel. Jediná pozornost, kterou vznášedlu věnovali, spočívala v tom, že mu jak lidé, tak i hmyzí kreatury uctivě ustupovali z cesty.

"Jak jsi přišel k tomuto vozu?" zeptala se Charity.

"To je dlouhá historie," řekl Gurk.

"Tak ji vyklop," vyzval ho Skudder.

Gurk energicky zavrtěl hlavou. "Napřed vy," řekl. "Snad potom budu vědět, jestli mám Stoneovi věřit, nebo ne."

Charity se uvelebila v měkkém čalounění sedadla a několik vteřin si užívala pocitu, být zase jednou na chvíli mimo nebezpečí a nemuset před nikým utíkat. Bylo to ale stísňující bezpečí, které nemohlo dlouho trvat, to jí bylo jasné — ačkoli se už několik hodin nacházeli v situaci, která skutečně nemohla být horší, tu skutečně obtížnou část úkolu měli teprve před sebou.

"Přihodilo se toho mnoho od chvíle, co jsme se viděli naposledy," začala unaveným, tichým hlasem.

"To vím," odpověděl Gurk. "Co je s Kylem a tím děvčetem? Přežili to?"

"Jestli přežili...?" Charity pokrčila rameny. Potom skoro proti své vůli přikývla. Vlastně o Kylovi a té dívce neslyšela od chvíle, kdy se s megamanem naposledy setkala v troskách kolínského dómu. Ale něco jí říkalo, že ještě žije. Častokrát měla dokonce takový absurdní pocit, jako by jí byl nablízku.

"Myslím, že ano," odpověděla. "Víš, že Stone se mnou mluvil poté, co tě zajal?"

Gurk přikývl a mlčel.

"Jsem na tom podobně jako ty," pokračovala Charity. "Dosud si nejsem jistá, jestli mu mohu skutečně věřit. Ale dosud všechno, co říkal, bylo pravda."

"Já vím," zavrčel Gurk. Náhle mluvil způsobem, jako by sám z toho, co říká, neměl dobrý pocit. "Vypadá to, jako by tvůj starý přítel v sobě najednou objevil svědomí."

"To těžko," odpověděla Charity přesvědčeně. "Prostě a jednoduše má strach. Muselo se přihodit něco, co ho přesvědčilo, že přece jen stojí na špatné straně."

"Myslím, že ti mohu říci, co," řekl Gurk. Pak ale mávl rukou. "Ale napřed ty."

"Řekl mi, jak bychom mohli zničit tu zatracenou sluneční bombu," řekla Charity.

Gurk se nezdál být ani trochu překvapený. Jenom se na ni velice pozorně zadíval.

"Nevím proč," pokračovala Charity. Byla trošku zklamaná, že se Gurk nadále halí do mlčení, protože cítila naprosto bezpečně, že skřet musí něco vědět. Něco velice důležitého. Trpce se zasmála. "Bylo by to skoro komické, kdyby to nebylo tak děsivé — skoro jsme to vzdali."

"Ty a vzdát se?" Gurk se ušklíbl. "Promiň, ale tato dvě slova mi vůbec nejdou k sobě."

"Je hloupé pouštět se do boje, který se nedá vyhrát," odpověděla Charity vážně. "Nejsou to snad tvoje vlastní slova? Nejsem si jista, jestli je můžeme porazit, ale aspoň máme dobrou šanci to zkusit. Ale co s tím, když jediným možným výsledkem je zničení celé Sluneční soustavy?"

"To ti řekl?" zeptal se Gurk číhavě.

"Tos mi řekl ty," řekla Charity důrazně. "Dost možná jsi mi však lhal, když jsi mi vyprávěl příběh svého lidu."

"To ne," odpověděl Gurk. "Ale vyskytlo se pár věcí, které jsem tenkrát ještě nevěděl."

"Ta bomba existuje," pokračovala Charity. "A existuje moronský železný zákon, že co nemohou mít, to zničí. Ale Stone nám prozradil, jak bychom je mohli odzbrojit."

"A současně vyřadit transmitér na severním pólu, aby nemohli dostat žádné další posily," tipnul si Gurk.

"Ano. To je ten nejmenší problém. V Hartmannově základně se nachází ještě pár hraček z naší veliké minulosti, víš?" dodala sarkasticky. "Ne sice mnoho, ale víc než dost, aby se s nimi dal jejich mezihvězdný koráb i s tím svým transmitérem odpálit do všech koutů Galaxie."

"To zní skoro až příliš jednoduše," řekl Gurk.

"Myslela jsem si přesně to samé," odpověděla Charity. "Ale často jsou právě velké věci jednoduché. Nehledě na to, že vůbec nebylo lehké se sem dostat."

"A ještě nejsme u cíle," dodal Skudder. "Taky si nejsem příliš jistý, že ho vůbec kdy dosáhneme."

"Dost možná, že se mýlím," řekl Gurk, "ale zdá se mi, že toto není právě ta správná cesta k severnímu pólu. A ani ke Slunci ne."

"Je to cesta, kterou mi Stone popsal," odpověděla Charity. Ukázala na obě zlatě se lesknoucí věže World Trade Centra, čnějící nad střechy ostatních budov jako uměle postavené horské štíty. "Tam uvnitř se nachází moronské počítačové centrum, jejich elektronický mozek. A transmitér, který nás dopraví na družici."

"Kecy!" odpověděl Gurk přesvědčeně. "Existuje pouze jeden takový transmitér, jehož dosah by byl dostatečně velký na takovou vzdálenost — a ten se nachází v Černé pevnosti na severním pólu."

"Stone slíbil, že přístroje naprogramuje tak, abychom se dostali přímo k cíli," odpověděla Charity. "Myslíš, že nás obelhal?"

Gurk několik vteřin otálel s odpovědí. "Nevím," řekl potom. "Jak Stonea znám, měl bych vlastně automaticky říct ano. Ale když pomyslím na to, kolik porcelánu jste už rozbili cestou sem, pak mi to nedává vůbec žádný smysl. Dal se zvolit mnohem jednodušší způsob, jak vás vlákat do pasti."

"Třeba se tak baví," usoudil Skudder.

Gurk se po něm úkosem podíval. "Co? Přihlížet, jak obracíte půl města v popel a prach, nasazovat vlastní krk, aby mi pomohl k útěku?" Rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne. Obelhal vás jen v jednom jediném bodě."

"Kterém?"

"Co se týče důvodu vašeho pobytu," řekl Gurk. "Tady totiž vůbec nejde o nějaké jeho znovu nalezené svědomí nebo něco takového. Má jenom prachsprostý strach. A má proč."

Náhle se Charity a Skudder takřka současně podívali na trpaslíka skutečně poplašeně. A Gurk neodolal pokušení udělat přehnaně dlouhou, dramatickou pauzu a pak pokračovat mírně vzrušeným hlasem.

"Během posledních tří měsíců jsem na mnohé přišel. Hodně jsem mluvil se Stonem, a nať ukl jsem hned to, hned zase ono. Co jsem vám vyprávěl o osudu své vlasti, je čistá pravda. Ale v jednom bodu jsem se mýlil — Moroni neinstalovali tyto sluneční bomby proto, že by měli strach z rebelů a povstání. Každopádně ne v takovém měřítku, jak jsem si dosud myslel."

"Co to znamená?" zeptal se Skudder netrpělivě. "Nenapínej nás tak!"

"Ale vždyť já vás vůbec nenapínám," odpověděl Gurk dotčeně. "To ty mě pořád přerušuješ."

Skudder se naklonil a výhružně zašermoval Gurkovi pěstí před obličejem. Gurk zvedl ruce na obranu a vtiskl se ještě hlouběji do sedadla. "No dobrá, dobrá," řekl. "Já to zkrátím. Mají strach z potomků, ale nikoli ze svých vlastních. Ani z vašich."

Ze Skudderova výrazu se dalo usuzovat, že už nechápe vůbec nic. Ale Charity se dlouze a zamyšleně zadívala na Lesstera na zadních sedadlech a náhle se jí opět vybavilo, co zažila v troskách Kolína. Bylo tu cosi, pocit, jakýsi skrytý, nezřetelný poznatek, který ji celou tu dobu doprovázel, aniž jej dokázala uchopit za skutečně správný konec.

"Moronská vojska postupují stále stejně," začal Gurk. "Překonají odpor planety tím, že na ni posílají stále víc a víc jednotek, výše ztrát není důležitá. Zdá se, že si to mohou dovolit — jestliže Stone nestydatě nepřeháněl, pak jim musí být v současnosti poddány řádově desetitisíce světů. Pokaždé se odehrává totéž — totéž, co se přihodilo i zde.

Podmaní si planetu a zotročí ty, kteří útok přežijí. Dosud jsem se však domníval, že to dělají jen z čisté hrabivosti. Aby mohli vykořisťovat dobyté světy."

"A není tomu tak?" zeptal se Skudder.

Gurk udělal velice komplikované gesto, současné přikývl, zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. "Ano a ne," odpověděl. "Na jedné straně samozřejmě ano. Vysávají planetu, dokud na ní nezůstane vůbec nic. Moron má příšernou spotřebu surovin, rud, minerálů, štěpných materiálů, vzácných kovů... Ale to není vše. To vše by pravděpodobně mohli získávat mnohem pohodlněji a s mnohem menšími náklady, kdyby vyhledávali neobydlené planety a těžili tam. To, co oni potřebují, je životní prostor."

Jeho slova Charity nijak zvlášť nepřekvapila. Všichni viděli, co invazoři udělali s bývalou Paříží. Přivlekli s sebou nejen sebe a své bojovníky a zbraně, nýbrž i část svého vlastního životního prostředí a ze Země začali vytvářet cizí, pro člověka takřka neobyvatelnou planetu. A toto se nestalo jen v Paříži, nýbrž na stovkách, snad dokonce na tisících místech na celém světě. Byl to únavný, zdlouhavý proces, který jistě mohl trvat ještě celá staletí, ale Moroni, nepočítali na míle, nýbrž na světelné roky, nikoli na roky, nýbrž na tisíciletí.

"Osídlili planety, které dobyli," pokračoval Gurk. "Hnízdo v Paříži a to v Kolíně není jediné. Všude jsou mravenčí královny, aby tyto kolonie zvětšovaly. Je to příšerně plodný lid. A nemohou přestat ve svém rozmnožování. To je skutečný důvod jejich dobyvačného tažení. Potřebují životní prostor."

"To všechno není nijak obzvlášť nové," řekl Skudder, třebaže výraz jeho obličeje dokazoval, že to, co právě vyslechl, jím z hloubi otřáslo.

"Já vím," odpověděl Gurk. "Ale občas dojde k menší havárii. Občas se utvoří cosi na způsob symbiózy mezi královnami a původním obyvatelstvem dobytého světa. Ve většině případů jsou tyto svazky od samého počátku odsouzeny k zániku. Avšak stává se, že přece jen fungují, a pak vzniká úplně nový druh."

"Jared," zamumlala Charity. "Hnízdo v Kolíně..."

"Skok," přikývl Gurk. "Tak to nazývají. Jaredové nejsou nic jiného než spojení mezi mravenčí královnou a lidským dědictvím."

"Ale to je přece naprosto vyloučené," protestovala Charity.

"Proč to říkáš mně, a ne jim?" opáčil Gurk rozmrzele. "Zdá se, že si toho jaksi nevšimli." Hned zase zvážněl. "Není to poprvé, co se stalo něco takového. Stává se to zřídka, ale stává se to — myslím, že jde o jakýsi evoluční skok. Moroni se tohoto momentu obávají jako čert kříže. Až dosud ztratili každou planetu, na které k tomu došlo."

"Ale jak to?" zeptal se Skudder zmateně. "Jaredové jsou... poněkud přízrační. Ale není jich mnoho. Zatímco Moronů musí být na zemi miliardy."

"Stone mi neprozradil všechna svoje tajemství," odpověděl Gurk netrpělivě. "Přesto však vím, že dost. Ať ve skutečnosti znamená tento skok cokoli, vzniká tu docela nový druh, který nemá ani s Morony, ani s původním obyvatelstvem té které planety příliš společného. Je vývojově vyšší. Skuddere. Bezmezně vyšší. Nejdelší doba, která kdy od okamžiku skoku do úplné porážky mravenců uplynula, je deset let. A to je skutečný důvod pro existenci sluneční bomby. Obávají se svého vlastního potomstva jako ničeho jiného ve vesmíru, neboť toto je jediné, které je dokáže přemoci. Okamžik, kdy se Jaredům podaří zmocnit se transmitéru a prorazit tak bránu do Galaxie, znamená konec Moronů. Pokusí se transmitér odvézt s sebou nebo ho alespoň zničit, když není jiná možnost, ale posledním prostředkem je to, že promění slunce oné planety v novu, a tím zničí vše."

"A co má to všechno společného s posuny ve Stoneově smýšlení?" vyzvídal Skudder.

Gurk nafoukl tváře. "Jsi opravdu tak blbý — nebo se jen děláš, dlouháne? Váš přítel má právě tak málo chuti nechat se ugrilovat jako ty nebo já. Co si myslíš, že se přihodilo v Kolíně?"

"Myslím, že to začínám chápat," zašeptala Charity zděšeně. "Moroni..."

"... se chystají k evakuaci této pohostinné planety," dokončil Gurk jízlivě větu. "A pravděpodobně už tiká časovaná bomba; samozřejmě v případě, kdyby se jim nepodařilo odvézt s sebou transmitér, nebo jej zničit."

Charity byla v první chvíli příliš zděšena, než aby objevila logickou chybu v této argumentaci. Avšak ta byla příliš veliká, než aby zůstala dlouho skryta. "Ale to je... úplný nesmysl," řekla náhle. "V tomto světě jsou tisíce transmitérových systémů. My sami jsme jedním z nich prošli. V každé základně okupantů je alespoň jeden."

"To je něco jiného," odpověděl Gurk. "Nejsem žádný odborník na intergalaktické rychlíkové spoje, ale domnívám se, že to je docela jiná technologie. Jedna s druhou mají asi tolik společného jako trojkolka s tímto vznášedlem. V jednom bodě se shodují, ale to je všechno." Ušklíbl se. "Alespoň můžete mít jistotu, že vám Danielovi mravenci už dlouho na nervy nepolezou. Nejpozději do desíti let je máte pryč."

Charity se opět zamyslela nad tím, co viděli ve sklepení kolínské katedrály — a především nad tím, co zahlédla v očích Jareda, když s ním hovořila. Zamrazilo ji. Neodpověděla na Gurkova slova, ale náhle si vůbec nebyla jistá, má-li z toho vůbec mít radost. Dost možná to není nic jiného než vyhánění čerta ďáblem.

"To všechno ti vykládal Stone?" zeptala se po chvíli.

"Většinu," přikývl Gurk. "Zbytek jsem už věděl — jenom jsem nevěděl, co to znamená." Náhle se jeho hlas změnil a opět to bylo jeho obvyklé stařecké pisklavé hartusení: "Ale pořád ještě, k čertu, nevím, co tu děláte vy."

"Musíme zničit jistou část výpočetního střediska," řekla Charity. "Jestli se to nepodaří, pak máme na krku polovinu moronské flotily, jakmile se jenom přiblížíme k Černé pevnosti."

"Kecy!" řekl Gurk přesvědčeně. "To jsou kecy na třetí! Žádné centrální řízení vesmírné flotily neexistuje — ani ona neexistuje. Nemají kosmické lodě. K čemu také? A kdyby je měli, sotva by byli tak hloupí, aby její fungování bylo závislé na jediném počítači."

"Mám o tom stejné mínění jako ty," odpověděla Charity klidně. "Ale zničení počítače je podmínkou, kterou si Stone stanovil. Neptej se mě, proč."

Gurk svraštil čelo a chvíli přemýšlel. "Možná, že v té databance je něco, na čem má zájem, aby tam nebylo," řekl potom. "To by bylo Danielovi podobné, spojovat příjemné s užitečným. Mám skoro chuť mu udělat škrt přes rozpočet."

"Bohužel se však perfektně jistí," odpověděla Charity. "Transmitérové spojení bude aktivováno, teprve až bude počítač zničen."

Gurk si zabrblal odpověď, které nerozuměla, a ani rozumět nechtěla. "To se mi nelíbí," zavrčel. "Pořád ještě Stoneovi nedůvěřuju. Jsem si jist, že nás chce podrazit."

"To by mohl udělat jednoduššími prostředky," řekla Charity. "Nejsou to náhodou tvoje vlastní slova?"

Gurk ji zpražil jedovatým pohledem, pak ale raději neřekl nic a jen nervózně zabubnoval svými vyschlými prsty na volant vznášedla. "Pomalu bychom odtud měli zmizet," řekl Skudder. "Na co vůbec ještě čekáme?"

"Ještě je moc brzo," odpověděl Gurk, aniž se na něho podíval. "Stone mi dá vědět, až bude vzduch čistý. Ale nelíbí se mi to."

"Co?"

"Že si ten chlap sedí někde nahoře a naprosto přesně ví, co děláme a kdy," řekl Gurk zachmuřeně. "Prostě cítím, že nás podrazí."

Ze zadní části vozidla k nim dolehlo tiché zasténání a Charity se obrátila ve svém sedadle a naklonila se nad Lesstera. K jejímu překvapení měl mladý voják oči otevřené a byl při vědomí. Jeho oči se horečně leskly, tvář byla pokryta drobnými kapičkami studeného potu, nehty přejížděl po čalounění sedadla, čímž způsoboval škrábavé zvuky, ze kterých běhal Charity mráz po zádech. Avšak naprosto jednoznačně byl při vědomí, ba ještě víc — když se nad něho naklonila, otočil hlavu a podíval se na ni. Dokonce se přinutil ke zmučenému úsměvu. "Jak... to... vypadá?" zeptal se přerývaně.

"Dobře," zalhala Charity. "Jsme z toho už skoro venku."

"Lžete, kapitáne Lairdová," řekl přesvědčeně Lesster. Znovu se usmál, ale tentokrát už to nepůsobilo tak křečovitě a usilovně, jako poprvé. Také jeho dech se počínal zklidňovat.

Tím se však Charity nenechala oklamat. Příliš mnoho mužů viděla umírat, než aby nevěděla, že zdánlivé zlepšení, kterého je svědkem, nemusí být nic jiného než poslední vzepětí dohasínajícího života v jeho těle. A ještě něco tu bylo. Něco, co jí připadlo jako to nejtěžší, co kdy musela v životě dělat. Ale nebylo jiného východiska.

"Poslyšte, Lesstere," začala nejistě. "Nemůžeme... tady zůstat. Ale je možné, že..." Zarazila se. Náhle jí připadalo strašlivě těžké pokračovat v řeči. Připadalo jí jako by držela v ruce zbraň a chystala se Lesstera s ní zabít. V jistém slova smyslu tomu tak skutečně bylo. "Je docela možné, že vás nebudeme moci s sebou vzít," vyrazila ze sebe konečně.

"O mě si nedělejte starosti, kapitáne Lairdová," odpověděl Lesster. "Já ... budu v pořádku. Potřebuji už jenom pár minut klidu."

Charity se podívala na onu tak neškodně vypadající malou ránu v jeho prsou a zmlkla. Zranění jí teď připadalo mnohem menší a méně nebezpečné než předtím, ale samozřejmě se mohla mýlit. Lesster se už nikdy nevzchopí, a musí to vědět právě tak dobře jako ona sama. Zřejmě se jen pokouší ji tuto chvíli ulehčit.

"Poslyšte, Lesstere," začala znovu. "My..."

"Nemůžeme tam, kam se chystáme, s sebou vláčet umírajícího," přerušil ji Skudder tvrdě. "Je mi to líto, ale znal jste všechna rizika. Mohlo to potkat každého z nás."

Charity prudce otočila hlavu a probodla Skuddera pohledem tak zlým, až sebou nervózně trhl a uhnul očima, avšak Lesster se jen zasmál a znovu řekl: "Budu zase v pořádku. Dejte mi ještě pár minut."

Charity mlčela. Náhle se přistihla při myšlence, že si skoro přeje, aby už Lesster zemřel, tady a teď hned, aby jí ušetřil to strašlivé rozhodování, jestli ho tu nechat, anebo s sebou umírajícího muže vzít a riskovat tím zkázu všech ostatních.

Potlačila takové myšlenky, znovu se obrátila na sedadle a uviděla, jak se na zmateném propletenci přístrojů na řídící desce před Gurkem náhle rozsvítila žlutá kontrolka. Trpaslík neřekl nic, jen se předklonil a stisknutím jakéhosi knoflíku nastartoval motor.

20

Stone obě nálože umístil tak, že sám teď měl problémy najít je mezi hranami a liniemi podivných tvarů paměťového bloku. Ruce se mu trošku třásly vzrušením a na nepatrný okamžik zaváhal, než se obrátil a odměřeným krokem zamířil ke dveřím. Věděl však, že se stále ovládá dost na to, aby nebyl nápadný. Lidskému pozorovateli by asi stěží unikla jeho nepřirozená bledost, stejně tak jako roztřesené ruce a divoký výraz v očích, ale inspektoři nejsou lidé, a ať už jsou cokoli — jsou především mizerní znalci lidské povahy. Lidská mimika je pro ně stejně nečitelná, jako Stone nebyl schopen poznat cokoli na jejich strnulých rohovinových obličejích.

V duchu si procházel ještě jednou všechny body svého plánu, nenacházel však žádnou chybu. Obě nálože explodují v jediném zlomku vteřiny, jakmile trpaslík a jeho doprovod projdou transmitérem. Nikoli jen tato místnost, nýbrž celé patro a pravděpodobně také některé poschodí vyšší, jedno nebo víc, lehnou popelem. Při všech škodách, které Charity Lairdová a její rádoby revolucionáři dosud způsobili, nebude nic těžkého jim přiřknout i vinu za tuto explozi. Kromě toho bylo logické, že za sebou vyhodí transmitér, aby zadrželi eventuální pronásledovatele. Přesto to bylo riskantní.

Ale neměl už na vybranou. Historka, kterou inspektorům řekl, se přibližovala pravdě, jak jen to bylo možné. Jestliže Charity Lairdová a ostatní vniknou do budovy, budou očekáváni celou stovkou vybraných elitních válečníků. Stone úpěnlivě doufal, že se jim i přesto podaří dostat se k transmitéru a uniknout — byl si však téměř jist, že ani Gurk,

ani kapitán Lairdová se vůbec nepokusí vniknout k počítači a splnit svoji část úmluvy.

On na jejich místě by to rozhodně nesplnil. Byla to stará známá hra na podvedeného podvodníka a Stone se chvíli bavil při představě, že by šroub utáhl jen o jednu otáčku víc. Bylo docela jedno, jestli Charity Lairdová dostojí slovu, či ne, databanka bude stejně zničena i se svými zrádnými údaji, které nemají pranic společného s koordinací neexistující kosmické flotily, nýbrž se týkají jediné, nikoli nedůležité otázky, jestli bude on dál žít a zůstane guvernérem této planety, anebo jestli zemře pravděpodobně nikterak rychlou ani příjemnou smrtí.

Stone již byl skoro u dveří, když tu se náhle ještě jednou zastavil a otočil se. Pohledem klouzal po blikajících řadách paměťových zásobníků, na okamžik utkvěl na kontrolních přístrojích, popsaných neznámými, zmatenými symboly. Byl to nepříjemný pocit. Tento počítač byl víc než pouhá databanka. Byl víc než skladiště informací. Pro něho — a kdo ví, pro koho ještě? — to bylo něco jako hrob. Tam uvnitř byla část jeho osobnosti, digitalizovaná a uzavřená v elektronickém žaláři. Cítil se téměř nahý a zranitelný při pomyšlení, že každý, kdo tento stroj dokáže ovládat, je schopen vyvolat a číst nejtajnější tajemství jeho života.

Téměř proti své vlastní vůli se vrátil nazpět ke komputeru a natáhl ruku. Znovu zaváhal. Tichý vnitřní hlas mu našeptával, že by bylo lépe, kdyby to nedělal. Ale pokušení bylo příliš silné. Musí vědět, co je v tomto počítači uloženo. Musí vědět, co o něm vědí oni — a musí vědět, kdo je vlastně on sám. Možná, že po jediném nahlédnutí do tajemství tohoto komputeru bude jediným člověkem na celé planetě, který sám sebe skutečně zná.

Byl to svědivý, vzrušující pocit. Číst své vlastní myšlenky. Vidět věci, které si vědomí utajuje i samo před sebou, mít celý svůj život před sebou od první vteřiny otevřený jako knihu...

Stone zapnul počítač, počkal, až se na monitoru rozsvítí zelená písmena, a pak vyťukal na klávesnici svoje vlastní jméno.

Byl velice překvapen, když se na obrazovce objevil obraz složitého, avšak přehledného obvodu. Počítal sice s tím, že data budou zakódována, nebo alespoň zajištěna, aby je nemohl vyvolat každý — ale toto bylo něco jiného.

Chvíli se soustředil na schéma na obrazovce a nakonec pochopil jeho smysl. Prsty se mu rozběhly po klávesnici a monitor se zaplnil čísly a písmeny.

Asi pět minut stál Stone bez hnutí a se stále narůstajícím zmatkem hleděl na to, co mu monitor nabízel. Byl to bezpočet informací — jeho jméno, hodnost, stáří, velikost, podrobný popis jeho těla, jeho způsobu chůze, pohybu, mluvy a reagování. Byly to jistě ty nejobsáhlejší a nejdetailnější osobní údaje o člověku, jaké kdy Stone viděl.

Ale nic víc.

Kde byla všechna ta skrytá tajemství jeho života? Kde byly jeho vzpomínky, suma informací, které ho teprve činily skutečným člověkem? Co bylo uloženo v tomto počítači, byla sice ta nejpodrobnější osobní akta na světě, ale nebylo v nich nic o jeho skrytých přáních a myšlenkách, nic o jeho tajemstvích — a nic o zradě, které se dopustil.

Dlouho mu trvalo, než Stone dokázal přijmout pravdu.

Zmýlil se. Byl oklamán. Nic z toho, co mu vykládali o této databance a o možnostech tohoto fantastického komputeru, nebyla pravda.

Všechno bylo vylhané!

A ta poslední, nejhorší zrada, při níž prozradil kapitánu Lairdové a jejím přátelům tajemství této základny a dal jim do rukou zbraň, s jejíž pomocí dost možná dokážou svrhnout vládu Moronů nad tímto světem, byla naprosto zbytečná. Nebezpečí, kterého se tolik obával, nikdy neexistovalo.

Zaslechl, jak se zasunuly dveře, obrátil se a poznal Lucifera, svého osobního pobočníka. Za ním se zablýskla bílá postava jednoho z inspektorů.

Stone se ani nenamáhal vypnout počítač. Věděl, že prohrál. Zřejmě věděli všechno předem a pravděpodobně čekali venku a pozorovali ho na obrazovce, aby poznali, jak daleko až zajde.

Lucifer prošel kolem něho, předklonil se a jediným obratným pohybem odstranil obě nálože, které Stone upevnil k počítači. Pak ustoupil stranou, aby udělal místo inspektorovi, který ho následoval.

"Guvernére Stone," řekl inspektor a natáhl ruku před sebe. "Odevzdejte mi prosím svoji zbraň. A nepokoušejte se klást odpor. Nemělo by to smysl."

Velice pomalu vytáhl Stone z pouzdra svoji paprskovou pistoli a podal ji inspektorovi.

21

Po všem, co zažili cestou sem a před vším, co je čekalo, to bylo skoro až příliš snadné. Vznášedlo urazilo zbytek vzdálenosti k dvojitému mrakodrapu World Trade Centra se stejnou samozřejmostí jako dosud, z poloviny budovu objelo a pak vklouzlo do podzemní garáže, jejíž vrata se sama otevřela, když se k nim přiblížilo.

Vozidlo vklouzlo do obrovské podzemní haly a Gurk zapnul reflektory. Bledé světlo vylouplo ze tmy zrezivělé vraky automobilů, padesát let staré odpadky i půlstoletý prach, tu a tam i nějakou tu lidskou kostru, s jejímž odklízením si nikdo nedělal starosti.

"Nevěřím mu ani slovo," řekl Skudder. "Je to past! Prostě to cítím!"

Počal se neklidně vrtět na svém sedadle, stále nervózněji osahával spoušť své pušky, až se Charity pro jistotu kradmým pohledem přesvědčila, že je jeho puška zajištěná. Ale neřekla nic. Ani jí nebylo jinak — cosi v ní taky prostě vědělo, že se Stoneovi nedá věřit. Gurkova historie se až příliš dobře hodila k té, kterou vykládal Stone přímo jí. Také Charity cítila, jak v ní stále víc a víc narůstá nervozita, která jí skoro znemožnila dál tiše sedět.

S krátkým pohledem se obrátila na Gurka. "Co teď?"

Trpaslík pustil levou rukou volant a ukázal na zavřené, rzí rozežrané dveře výtahu na druhém konci haly. Vznášedlo se pomaličku přibližovalo k nim. "Tamten výtah vzadu čeká na nás," řekl, otočil volantem a zatočil takřka do pravého úhlu z dosavadního kurzu. "My ho ale nepoužijeme."

"Jak to?"

Gurk si pohrdavě odfrkl. "Protože tomu potkanovi věřím právě tak málo jako ty, zlatíčko," řekl. "Je tu ještě jiná cesta nahoru. A tu použijeme."

Zajel s vozem skoro na opačný konec haly a zastavil, avšak reflektory nezhasl a ani motor nevypnul.

Charity se pomaličku obrátila dozadu k Lessterovi — a úžasem vytřeštila oči.

Lesster se posadil. Seděl mírně nakloněný dopředu, v pozici poněkud strnulé, jeho tvář byla stále ještě bledá a v koutcích úst mu cukalo bolestí. Když však na ni pohlédl, byl úsměv v jeho tváři nejenže skutečný, ale i jaksi triumfální. "Přece jsem vám říkal, že potřebuji jen pár minut," řekl. "Nechci samozřejmě tvrdit, že bych se cítil v kondici na maratón, ale myslím, že zvládnu jít po vlastních."

"To přece... není možné!" zašeptala Charity.

"Nebudu vám na obtíž, kapitáne Lairdová," pokračoval Lesster.

Charity na něho dál zírala. Na chvíli prostě nemohla uvěřit tomu, co viděla. Avšak takřka současně se jí vrátil i ten pocit — že v podstatě naprosto přesně ví, co se tu odehrává, že tím není ani trošku překvapena. Ale stejně jako poprvé jí i tentokrát tato myšlenka vyklouzla dříve, než ji stačila uchopit, a nezůstalo nic než hluboký zmatek, spojený s nechápavostí.

"Jak jste to udělal?" zašeptala.

"Starý domácí recept mojí maminky," ušklíbl se Lesster. "Možná vám ho příležitostně prozradím."

Charity spolkla odpověď, která se jí drala na jazyk. Nyní nebyl čas hádat se s Lessterem. Avšak k dlouhému seznamu otázek, které chtěla tomuto muži položit, přibyly další body.

Jeden po druhém vystoupili z vozu. Lesster se pohyboval trochu namáhavě, strnule, zároveň však bylo vidět, jak se jeho stav i nadále zlepšuje. Na muže, který ještě před deseti minutami zápasil se smrtí, byl ve formě přímo špičkové.

Charity čekala, až i Gurk vystoupí, avšak trpaslík náhle znovu vlezl za volant, divoce na ně zamával rukama, aby ustoupili pár kroků stranou, a znovu vznášedlo na místě obrátil. Charity nedokázala odhadnout, co to dělá, ale najednou turbína vozidla zavyla a Gurk tak tak stačil takřka groteskním způsobem vyskočit, než vůz vystřelil z místa a rostoucí rychlostí zmizel v temnotě podzemní garáže.

"A teď rychle!" zavelel Gurk. "Pryč odsud!"

Rozběhli se, přičemž Skudder a Charity bez okolků uchopili Lesstera v podpaždí a táhli ho mezi sebou, neboť jakkoli byl schopen vlastními silami jít, nebyl ještě s to běžet. V takřka úplné tmě mohla Charity sotva vidět na vzdálenost větší než tři nebo čtyři metry, ale Gurk, jak se zdálo, nacházel cestu s nadpřirozenou jistotou. Kličkoval mezi rezavými vraky aut a betonovými pilíři a dlouhými kroky se přibližoval ke kovovým dveřím, šikmo visícím v pantech.

Chvíli předtím, než jich dosáhli, zaslechla Charity příšerný náraz a v tomtéž zlomku vteřiny byla podzemní garáž zaplavena krvavě rudým světlem mohutné exploze. Neztrácela čas ohlížením, naopak ještě víc přidala do kroku, aby dohnala Gurka, jenž mezitím doběhl ke dveřím a marně se snažil je otevřít dost na to, aby se jimi mohli protáhnout. Při druhé explozi se jim otřásla země pod nohama a za nimi vyšlehly do výšky plameny.

"To je na chvíli zdrží," řekl Gurk a dál se ze všech sil, nicméně marně, snažil odtáhnout dveře. "Doufejme, že než poznají, že vůz byl prázdný, budeme už někde na Marsu."

Skudder a Charity trpaslíkovi pospíšili na pomoc a společnými silami se jim podařilo odtáhnout dveře natolik, aby se úzkou škvírou dokázali s námahou protáhnout.

Místnost za nimi tonula v naprosté tmě, avšak Charity brzy pod nohama ucítila první stupeň schodiště z rozpraskaného betonu. Udělala jeden krok směrem nahoru, zůstala stát a ve tmě hledala Lessterovu paži, avšak voják její ruku odstrčil stranou.

"Už je to dobré," řekl. "Půjdu sám. Děkuji."

Charity jej ve tmě neviděla, třebaže stál sotva na půl metru od ní — avšak jeho hlas zněl výrazně pevněji než předtím. Znovu ji zamrazilo. Kdo je ten muž?

Sledujíce Gurkovy cupitavé kroky, běželi nahoru po schodech. Gurk otevřel nahoře dveře a pak je zase zavřel tak prudce, že Charity zahlédla jen kratičký záblesk úzkého proužku světla.

"Co se stalo?" zeptala se.

"Mravenci!" odpověděl Gurk poplašeně. "Celé stovky. Tam nahoře se přímo rojí."

"A co jsi čekal po tom ohňostroji, který jsi uspořádal?" zeptal se Skudder.

Nemohla vidět Gurkovo zavrtění hlavou, ale jasně ho slyšela. "To jsou bojovníci," řekl. "Buď je to doopravdy past, nebo..."

"Nebo?" navázala Charity, když se Gurk odmlčel.

"Nebo něco nevyšlo," řekl trpaslík. "Tudy každopádně neprojdeme."

Vstoupili do dalšího patra a Gurk znovu opatrně pootevřel dveře. Tentokrát je už nezavřel tak prudce.

"Tak co?" zeptal se Skudder.

"Nic," odpověděl Gurk. "Všude klid." Chvíli přemýšlel a pak dodal: "Ve které místnosti se nachází ten klíčový počítač, který máte vyhodit do vzduchu?"

Charity řekla číslo dveří a opět uplynulo několik vteřin, během kterých Gurk dál mlčky stál ve tmě.

"To je ještě o dvě patra výš," řekl nakonec. "To se mi nelíbí."

Skudder ukázal ve tmě nahoru. "Co takhle dál po schodišti?" zeptal se. "Nebo ho budou hlídat?"

"To ne," odpověděl Gurk způsobem, který zbystřil Charitinu pozornost. "Ale použít ho nemůžeme. Už teď je dost nebezpečné tu být."

"Jak to?"

"Stačí, když si vyndáš špunty z uší," poradil jí Gurk.

V první chvíli Charity nevěděla, jak s jeho odpovědí naložit, ale pak se, jak jí radil, co nejpozorněji zaposlouchala. Uplynulo několik vteřin, aniž by slyšela víc než zvuky vlastního srdce a vlastní zrychlený dech; ale pak přece jen něco zaslechla. Byly to zvuky sotva na hranici slyšitelnosti, jakési škrábání, jako by se po betonu a kovu pohybovalo pomalu jakési těžce opancéřované tělo na stovkách noh a do toho se ozývalo těžké oddechování, navlas podobné oddechování těžkého astmatika. Na okamžik se pokoušela vytvořit si ve své fantazii tělo, hodící se k těmto zvukům, ale nepodařilo se jí to, a vlastně tomu byla docela ráda.

Gurk znovu pootevřel dveře a vyhlédl do chodby. Ve slabém světle, které škvírou proniklo do tmy, vypadal jeho obličej šedě, jakoby zestárl o celá staletí. Na okamžik měla Charity pocit, jako by v jeho očích zahlédla zase onen výraz pradávného, skrytého vědění, který jinak neustále skrýval za maskou klauna. Ale ani teď si nebyla jistá. Vypadalo to, jako by Gurkovo skutečné já bylo cosi, co se stále pohybuje na samé hranici rozpoznatelnosti, jako něco, co lze zahlédnout nanejvýš koutkem oka a co zmizí okamžitě, jakmile se člověk pokusí podívat se pozorněji.

"Tak dobrá," řekl konečně Gurk s těžkým srdcem. "Riskneme to."

Opatrně otevřel dveře a vyšel ven na chodbu, zatímco Charity, Skudder a Lesster ho následovali.

Jakmile Charity vystoupila za trpaslíkem na širokou, sluncem zalitou chodbu, pocítila iracionální pocit déja vu. Vzduch tady nahoře svěže voněl, nebyl zatuchlý, ani v něm nebyl padesátiletý prach jako dole v garáži nebo na schodišti. Na zemi ležel plyšový koberec, který vypadal, jako by byl položen teprve včera, a na stěnách visely barevné grafiky a obrazy jako před padesáti lety.

Nikde nebylo nejmenší stopy po úpadku nebo dokonce zničení. Spousta dveří, opatřených stejnými mosaznými štítky, za kterými se dříve nacházely kanceláře a byty, vypadala tak, jako by se každou chvíli měly některé z nic otevřít, aby z nich vyšla nějaká sekretářka, jdoucí na svačinu, poslíček, manažér v obleku na míru a s kravatou, ba na okamžik se Charity dokonce zdálo, že slyší i zvuky odpovídající této iluzi. Ten pocit však pominul stejně rychle, jako přišel, ale zanechal Charity hořkou pachuť na patře. Byly situace jako tato, kdy si tváří v tvář naprosté netknutosti uprostřed všeobecné zkázy, do které upadla celá planeta, naplno uvědomovala, co se to tu opravdu stalo. I kdyby se jim podařilo hmyzí válečníky z Moronu vyhnat a snad dokonce i odvrátit ono ještě větší nebezpečí, jež bylo s jejich invazí spojeno, tato planeta už nikdy nebude tím, čím bývala.

Zaplašila tuto myšlenku a opět se plně soustředila na trpaslíka, který pomalými, přesto však cílevědomými kroky zamířil k výtahu. Každou chvíli očekávala, že se rozletí některé dveře a vyhrne se z nich houf ozbrojených mravenců, avšak nic takového se nestalo. Bez problémů došli až k výtahu, jehož dveře byly otevřeny a nenabízely jiný pohled, než na docela prázdnou kabinu.

Nastoupili a Charity natáhla ruku, aby stiskla knoflík do třetího patra, avšak Gurk ji s vylekaným pohybem ruku srazil a zavrtěl hlavou. Současně druhou rukou ukázal ke stropu kabiny. "Tam, nahoru," řekl.

Charity na něho tázavě pohlédla.

"Cože?" zeptal se Skudder překvapeně.

"Jistota je jistota," odpověděl Gurk. "Kromě toho je tam nahoře určitě zdravější vzduch. Pospěšte si."

Skudder chvíli nehnutě zíral na trpaslíka, pak se ale vzpřímil v plné své velikosti a vzpažil obě ruce. Dlaněmi klouzal po střeše kabiny, dokud nenašel mechanismus nouzového úniku. Pak bez jakékoli námahy odklopil padací dvířka, pomohl nejprve Charity a potom Gurkovi vylézt nahoru a nakonec podával ruku i Lessterovi. Avšak mladý voják zavrtěl hlavou.

"Co to má znamenat?" zeptal se Skudder netrpělivě.

"Někdo ten krám musí přece obsluhovat, ne?" řekl Lesster klidně. Nyní už stál naprosto pevně. Bledost z jeho tváře zmizela a ruce se přestaly třást. "Mně nic neudělají. Hledají vás a kapitána Lairdovou, nanejvýš ještě tady toho komického trpaslíka."

"Kdo je u tebe komický trpaslík?" zaskřehotal Gurk ze střechy.

Lesster jeho otázku přešel bez povšimnutí a natáhl ruku. "Dej mi ten kód, který jsi dostal od Stonea," pravil naléhavě.

"Ani mě nenapadne!" naježil se Gurk.

"Tak to pak bude snad lepší, když si vylezu nahoru a ty slezeš dolů, abys mohl obsluhovat výtah," odpověděl Lesster klidně. "A bojovníkům vysvětlíš, co tu děláš, pokud je to tak, jak říkáš, a tam nahoře na nás opravdu čekají."

Gurk vyjeveně vytřeštil oči, avšak potom sáhl poslušně pod svůj hábit, vytáhl malý elektronický klíč a nedbalým pohybem jej hodil Lessterovi dolů do kabiny. Voják ho chytil a schoval do kapsy, potom pomohl Skudderovi dostat se taky na střechu kabiny.

Charity chtěla ještě něco říci, avšak Gurk zaklapl dvířka a demonstrativně se na ně postavil. "Kdo je ten chlap?" zeptal se rozzlobeně.

"To bych taky ráda věděla," odpověděla Charity. Skudder k této krátké rozmluvě přispěl pouze jediným zachmuřeným pohledem.

Slyšeli, jak pod nimi Lesster zavřel kabinu a pak se kabina s trhnutím dala téměř nehlučně do pohybu. Charity ustoupila o půl kroku, aby se vyhnula drsnému betonu, který kolem ní klouzal dolů do hloubky, zároveň si však dávala pozor, aby se příliš nepřiblížila k vibrujícím kabelům. Kabina se přiblížila k zavřeným dveřím ve druhém patře, minula je — a náhle zastavila tak prudce, že Charity jen o vlásek neupadla.

"Co..." začal Gurk vyděšeně, avšak zbytek byl zdušen v huhňavé supění, když mu Skudder bez okolků zacpal ústa svou obrovskou tlapou. Také Charity na chvíli strnula. Slyšela, jak se dveře výtahu pod nimi se skřípěním otevřely, potom i k nim nahoru dolehly tvrdé cvakavé zvuky nelidských, rohovinových nohou.

Charity a Skudder si spolu vyměnili zděšený pohled. Indián opatrně pustil Gurka, zatímco Charity si klekla a trochu nadzvedla padací dvířka; právě tolik, aby jimi mohla nahlédnout dolů.

Z toho, co uviděla, jí tuhla krev v žilách. Kabina stála a dveřmi prošly dovnitř dvě postavy obrovitých hmyzích válečníků a přistoupily k Lessterovi. Jeden z nich zaujal jednoznačně výhružné postavení a obrátil na něho hned dvě zbraně, druhý na něho promluvil rezavým, hvízdavým hlasem — a Charity úžasem vytřeštila oči, když uslyšela, jak mu Lesster odpovídá stejným způsobem. Také on prudce gestikuloval pažemi, ale něco na těch pohybech bylo špatně. Charity ten pocit nedokázala pojmenovat slovy, ale jaksi to nebyla lidská gestikulace; ty pohyby byly komplikované a přerušované a občas vypadaly takřka groteskně, ale cítila, že mají právě tak závažný význam jako ty nesrozumitelné hvízdavé a syčivé zvuky, které ze sebe vydával; takové zvuky, jaké by lidský hlasový aparát vlastně ani neměl být schopen ze sebe vyloudit.

"Co se to tam děje?" zašeptal Skudder.

Charity prudce mávla rukou, aby byl zticha. Jako uhranutá sledovala, co bude dál. Dokázala tu řeč mravenců, složenou z řeči těla a gestikulace stejně málo interpretovat jako ostatní lidé, avšak cítila napětí, které mezi těmi dvěma nerovnými bytostmi panuje. A pak se stalo něco příšerného: cosi se ve zvuku Lessterova hlasu změnilo. Sama Charity pocítila nutkavou, sugestivní sílu, jež náhle vyzařovala z jeho řeči — a dokonce na vlastní oči viděla, jak rázem zmizela veškerá vlastní vůle obou bojovníků. Paže jim bezvládně klesly dolů a na chvíli zůstali stát bez hnutí jako groteskní, obrovské sochy. Potom se obrátili bez jediného dalšího zvuku a vyšli z kabiny. Lesster znovu natáhl ruku k ovládacímu panelu a dveře za nimi zavřel. Pak se na místě otočil, zvedl hlavu a usmál se nahoru na Charity.

Vydržela jeho pohled jen asi půl vteřiny, než téměř vyděšeně dvířka zase zaklapla, a celá popletená se postavila.

"Co se to tam dělo?" zeptal se Skudder znovu.

"Dala bych levou ruku za to, abych se to dozvěděla," zašeptala Charity. Říkala si to vlastně jen sama pro sebe, ale když zahlédla Skudderův zmatený obličej, rychle trochu jiným tónem dodala: "Mluvil se dvěma z nich."

"Mluvil?" opakoval Skudder nevěřícně.

"Jejich řečí," přisvědčila Charity.

Skudder na ni chvíli hleděl vytřeštěnýma očima, pak se však jeho tvář zachmuřila. "Třeba patří k nim," řekl. "Tak jako tenkrát Raoul."

Charity sebou takřka neznatelně trhla, když Skudder řekl jméno svého bývalého zástupce a důvěrníka, ale pak zavrtěla hlavou. Raoul taky vypadal navenek jako člověk, třebaže ve svém nitru hostil parazita, jenž ho pomalu vyžíral zevnitř a dělal z něho loutku Moronů. S Lessterem to ale muselo být jinak. Cítila by to, stejně jako to cítila v Raoulově blízkosti. Samotnému Skudderovi začala být nápadná ona takřka tělesná nelibost, kterou pociťoval kdykoli v Raoulově přítomnosti. Jenom nevěděl, co to znamená.

"Ne," řekla rozhodně. "Myslím, že to je..."

"...Jared," řekl Gurk.

Skudder na něho zůstal pochybovačně hledět, zatímco Charity jen mlčky přikývla. Gurk našel pojmenování pro to, co už nějakou dobu cítila.

"Má pravdu," řekla tiše.

"Ale to je nemožné," protestoval Skudder. "Sám jsem byl při tom, když se probouzel z dlouhodobého spánku!"

"Tak jako všichni, kterých se zmocnili ve spánku!"

Skudder zmlkl. Obličejem se mu rozšířil otřesený výraz.

"Ale jak to?" zašeptala Charity. "Jak to..., že nám pomáhal dostat se až sem?"

"Třeba vám nepomáhal," zamumlal Gurk. Charity na něho tázavě pohlédla, ale trpaslík už s úšklebkem pokračoval: "Třeba jste vy pomáhali jemu dostat se sem."

Výtah se znovu zastavil a vzápětí zaslechli střechou tlumeně Lessterův hlas. "Můžete dolů. Všechno je v pořádku."

Charity otevřela dvířka, pružně seskočila dolů do kabiny a ustoupila stranou, aby udělala místo Skudderovi a trpaslíkovi. "Myslíte?" zeptala se. "Já si vůbec nemyslím, že by tu bylo ještě něco v pořádku, Lesstere."

Lesster se na ni udiveně podíval.

"Kdo jste?" zeptala se Charity příkře. "Co jste zač, Lesstere? A proč tu jste?"

Na malý okamžik vycítila naprosto jistě, že Lesster hledá nějakou výmluvu, aby všechno popřel. Ale pak zřejmě pochopil, že to nemá smysl. Pokrčil rameny, usmál se dětsky veselým úsměvem a rozpřáhl ruce. "Chápu, že vás to všechno muselo velice zmást, kapitáne Lairdová," řekl. "Ale věřte mi, prosím, že stojím na vaší straně. Vy i my bojujeme proti stejnému nepříteli."

"Na podobné doznání je už poněkud pozdě, nemyslíte?" zeptala se Charity.

"To je pravda," připustil Lesster. "Ale načasování k tomuto rozhovoru taky není právě nejvhodnější. Navrhuji, abychom si o tom pohovořili později. Důvěřujte mi."

Ukázal otevřenými výtahovými dveřmi na chodbu. "Dokázal jsem je oklamat, ale ne na dlouho. Musíme jít."

Chystal se vyjít z kabiny ven, ale Charity ho chytila za paži. "Kam?" zeptala se příkře.

Lesster se jí chtěl vytrhnout, ale Charity ho držela stiskem tak ocelovým, že by musel vyvinout násilí, aby se vymanil. Asi na vteřinu hleděl takřka vyčítavě na její ruku. "Transmitér se nachází jen několik kroků odtud," řekl pak. "Můžeme k němu dojít, pokud nebudeme ztrácet čas."

Opustili kabinu. Jak Lesster řekl, byla chodba opuštěna z obou stran. Nikde se nic nehýbalo. Nebylo slyšet sebenepatrnější zvuk. Myšlenka na to, že se nacházejí prakticky v centru moci moronské kolonie na této planetě,

připadala Charity takřka absurdní. Nemůže to být přece tak jednoduché.

A taky nebylo.

Došli až na konec chodby, odbočili doprava — a Charity vyděšeně zvedla zbraň, když uviděla, že chodba před nimi je plná bojovníků. Svůj pohyb však nedokončila. Bylo to beznadějné. Před nimi stálo dobrých třicet nebo čtyřicet hmyzích bojovníků a většina z nich mířila současně dvěma nebo třemi zbraněmi na ni a její společníky. A ještě než se obrátila, věděla, jaký pohled se jí nabídne za jejími zády, za nimi se bezhlučně otevřely dveře napravo i nalevo a v nich se objevil přibližně stejný počet mravenců. Ani oni se nehýbali, ale zřejmě pochopili Charitin další pohyb, ono gesto univerzálního významu, neboť střílet nezačali. Namísto toho se řada během několika vteřin mlčky rozevřela a uvolnila průchod ke dveřím na druhém konci chodby. Také tento pohyb byl jednoznačný.

Charitiny myšlenky vířily v jediném zběsilém kole. Navzdory všemu se zdráhala uvěřit, že měl Gurk pravdu. Nedávalo to prostě žádný smysl, nechat je dojít tak daleko — a způsobit takové škody! — jen kvůli takovému lacinému triumfu. Kdyby jim chtěl Stone nastražit past, mohl to cestou sem provést desetkrát jednodušším a bezpečnějším způsobem.

Dveře na konci chodby se otevřely a oni prošli, doprovázeni čtyřmi mlčícími hmyzími bojovníky, jejichž zbraně hrozivě mířily na jejich záda.

Místnost byla velmi veliká a úplně prázdná až na stříbřitý kovový kruh, měřící v průměru asi tři metry, který se naprosto volně vznášel asi půl metru nad zemí. A taky tu stál Daniel Stone v doprovodu tří Moronů.

Jeden z těchto hmyzích tvorů byl docela obyčejný mravenec, jaké všichni znali, zato zbývající dva se od obyčejných odlišovali jednak velikostí, jednak barvou. Vypadali štíhlejší, jaksi křehčí, a také byli o poznání větší než obyčejní válečníci a dělnice. Jejich rohovinový krunýř byl navíc zářivě bílý a v očích obou albínů se mihotala znepokojující inteligence.

Charity, stále ještě se zdviženýma rukama, došla až ke Stoneovi a zastavila se, když Moron vedle něj udělal výhružný posunek rukou. Marně se pokoušela v sobě najít nějaký vztek. Všechno, co cítila, byl hluboký pocit porážky; vědomí, že s konečnou platností prohrála. Bolelo to, ale hněv necítila.

"Škoda, Stone," řekla smutně. "A to jsem vám právě začala důvěřovat."

Stone na ni i na ostatní hleděl těžko vyjádřitelným způsobem. Jeho tvář byla strnulá, takřka křečovitě stažená a marně v jeho pohledu pátrala po triumfu nebo uspokojení. Právě naopak, vypadal jako člověk, který má strach.

"Porušila jste slovo, kapitáne Lairdová," řekl tiše. "Uzavřeli jsme dohodu."

"A vy jste ji chtěl dodržet?" zeptala se Charity.

"To jsem chtěl," odpověděl Stone tiše a velice smutně. "Ale to už teď nehraje žádnou roli."

Jeden z obou obrovských albínů vedle něho ze sebe vydal nepříjemný hvizd a vzápětí uslyšeli monotónní počítačový hlas, který ten zvuk přeložil do lidské řeči: "Mlčte, guvernére Stone."

Stone sebou trhnul, jako by dostal kopanec a vrhl na mravence nervózní pohled, neřekl však už nic. Albín se pak obrátil k Charity.

"Způsobila jste nám velké škody, kapitáne Lairdová."

"Bohužel ne dost velké, jak vidím," řekla Charity, ale Moron její slova ignoroval.

"Vy a vaši společníci se za to budete muset zodpovídat," pokračoval naprosto netečně.

Charity se na něho podívala téměř nenávistně, ale pak se znovu otočila ke Stoneovi a znovu jí byla nápadná jeho nervozita a strnulé držení těla. Muž, který tu před ní stál, se netvářil jako vítěz.

"Máte pravdu, kapitáne Lairdová," řekl Stone hořce, když zachytil její pohled. "Nejste jediná, kdo prohrál."

"To je zase nějaká z těch tvých hříček?" zeptal se Gurk jedovatě.

Stoneův úsměv zhořkl ještě víc, až se změnil takřka v grimasu. "Rád bych, aby tomu tak bylo," řekl. "Ale hra na podvedeného podvodníka se vždycky nepodaří. Přišli na to."

"Tvoje smůla," řekl Gurk. "Ale nebudu tvrdit, že je mi to líto. Já totiž starým kamarádům nerad lžu, víš?"

"Mlčte!" přikázal znovu albín. Pak se otočil, zvedl ruku a dotkl se maličkého spínače, který byl zpoloviny zapuštěn do stříbřitého kovu kruhu transmitéru. Zadní stěna pokoje, kterou až dosud bylo skrze vnitřek kovového kruhu vidět, se počala rozmlžovat a namísto ní se objevily jen nehmotné vlny a kypění mimočasové cesty do nicoty.

"Kam nás pošlete?" zeptala se Charity.

"Na místo, kam normálně žádný živý člověk nevstoupí," řekl Stone. "Vždycky jste přece chtěla, kapitáne Lairdová, vědět, kdo jsou skuteční páni Moronu, ne?"

Hrubě a bez jakékoli špetky humoru se zasmál a ukázal na transmitér. "Brzy je poznáte."

Vedle mnoha jiných omylů poznala už Charity tento: že totiž cesta nicotou rozhodně není mimo čas. Ten zlomek okamžiku od vstupu do transmitéru v New Yorku až do výstupu z transmitéru na severním pólu, tisíce mil vzdáleném, je naprosto identický, a přece i v něm plyne čas; dost času na to, aby vnímala své okolí, aby pochopila, že se nachází v úplně jiném kosmu, v univerzu, v němž přírodní zákony pozbývají platnosti a jsou snad postaveny na hlavu; čas, který se vymyká zákonitostem, který překračoval veškeré meze jejího lidského chápání.

Stejně jako poprvé, když zažila tento přízračný způsob cestování, cítila, jak se s ní cosi děje, jak je její tělo ničeno, jak se rozkládá na subatomární úroveň a proměňuje se v pouhou informaci, prostou jakékoli hmoty, v jakési vědomí, ze kterého stejná neuchopitelná síla, která její tělo zničila, je znovu vytvoří jako cosi nového, naprosto identického. Bylo to, jako by ona i ti druzí byli v bezmezně krátkém a přece nekonečném okamžiku částí mohutného, všezahrnujícího veškerenstva, jakési prášily bytí, jež sídlí v každé, i té nejnepatrnější částečce vesmíru a každou jednotlivou část tak činí současně stejně bezvýznamnou i důležitou, jako je veškerenstvo coby celek. Potom ucítila, jak se její tělo opět zhmotňuje a...

... nešikovně vyklopýtala půl kroku z transmitérového kruhu, než ji zachytily nelidsky silné paže. Za ní se vypotáceli z přijímacího přístroje Skudder, Gurk, Lesster a konečně i Stone a oba albíni, a z bledosti všech svých společníků poznala Charity, že i oni prožili stejně otřesný zážitek jako ona.

Dokonce i Stone, jenž měl za sebou pravděpodobně už tisíce takových skoků, vypadal nejistě a ustrašeně. Snad byl tento krok skrze nicotu něčím, na co si člověk nemůže zvyknout nikdy, ať to opakuje jakkoli často.

Charity odtrhla pohled od Stonea a rozhlédla se po obrovské hale, ponořené do šedého přísvitu, v níž se ocitli.

Poznala ji takřka okamžitě, jakkoli se zde mnohé změnilo. Základní podoba zůstala stejná: obrovský, kopulovitě zaklenutý dóm z pórovitého šedého železa, z největší části zcela prázdný. Opodál vyvstávaly v přízračném, ponurém světle jakési beztvaré šedé stíny, které mohly být právě tak stroje jako číhající nestvůry, přikrčené ke skoku a zírající na ně.

Opět poznala stejné siluety, které viděla naposledy před více než polovinou století.

Nevystoupili z velkého trasmitéru, nýbrž z jednoho z oněch četných menších přístrojů, které sem přibyly v průběhu posledních desetiletí — ale byla to ona kosmická loď.

Nacházeli se tedy na severním pólu. Uvnitř obrovského vesmírného korábu, který zde před půlstoletím přistál a rozevřel mezihvězdnou bránu, ze které se pak na Zemi vyhrnulo tolik hrůz a utrpení.

Nebyli sami. Šesti či sedminásobný hustý kruh bojovníků obklopoval plošinu, nad kterou se přibližně ve výši jednoho metru vznášel transmitér, a ze tmy se k nim přibližovalo cosi velikého, neforemného. Kupodivu to vypadalo naprosto nehmotně a zůstávalo to jen rozmazaným stínem, se sotva rozeznatelnými, přízračnými obrysy.

"Co je to?" zašeptala Charity.

"Oni," odpověděl Stone. Hlas se mu třásl. "Páni Černé pevnosti."

Charity měla strach. Kolikrát si kladla otázku, jak asi vypadají, jaké bytosti stojí opravdu za celým tímto útokem z vesmíru, kdo jsou a proč dělají to, co dělají. A teď to náhle už nechtěla vědět. Měla už jenom strach, strach jako ještě nikdy v životě, a narůstal v ní s každým dalším metrem, o který se k nim to netělesné, šedé cosi přiblížilo.

Najednou pochopila další podstatný omyl, kterému podléhala ona a pravděpodobně i všichni ostatní lidé: nevolnost, kterou pocítili ona i její společníci už tehdy poprvé, když vstoupili do této lodi, ten pocit v podstatě bezdůvodné nervozity, který přepadal každého obyvatele této planety v blízkosti Moronů či jejich techniky, to vše nemělo nic společného s mravenci.

Tyto bytosti, jež se samy nazývaly Morony, a přece ve skutečnosti nebyly ani ony nic jiného než otroci oné moci bez tváře, vynořivší se z temných končin kosmu, to byly navzdory všemu tvorové jako lidé; děti stejné evoluce, zahrnující snad celý vesmír, byli cizí, a přece živí.

Tento chvějivý stín však ne. Charity a všichni ostatní náhle pocítili, že toto beztvaré cosi pochází ze zcela jiného vesmíru. Ne z nějaké jiné planety. Ne z nějaké jiné soustavy. Ani ne z jiné galaxie — jejich domov musel být někde v dimenzích šílenství, byl to kosmos hrůzy a děsu, který neměl nic, ale vůbec nic společného s vesmírem, jak ho všichni znali. Byla to jakási příšerná, nevýslovně cizí moc, a náhle Charity pochopila i to, jak je zbytečné tázat se po motivu jejího konání. Žádný důvod neexistuje. Tato bytost je stvořena k tomu, aby dobývala, panovala a ničila, k ničemu jinému.

Charity instiktivně ustoupila o krok zpátky a znovu zůstala stát, když jeden z obou albínských mravenců zvedl výhružně ruku. Jeho pohyb zaznamenala jen koutkem oka. Nedokázala totiž odtrhnout oči od toho plížícího se, temného čehosi, co se přibližovalo ke kruhu bojovníků, bylo stále větší a hrozivější, a přece i nadále zůstávalo naprosto nehmotné. Charity si kladla otázky, zda může existovat něco jako absolutní Zlo, zda to může být vidět. Kdyby na obě otázky byla kladná odpověď, pak by je musela mít právě před sebou. Něco se v ní svíjelo jako zašlápnutý červ, a to jen vlivem blízkosti této temné věci.

Řady válečníků se rozestoupily, ono netělesné cosi se přiblížilo ještě blíž — a náhle zůstalo stát.

Cosi se stalo. Charity nevěděla co nebo proč, ale jasně to cítila. Bylo to, jako by se veškerá realita otřásla. A náhle něco viděla — a přece neviděla. Bylo to, jako by se tma nabalovala na ono chvějící se něco, jako by spolu vytvářely černou hadici, posetou nesčetnými ústními otvory, očima a ohavnými výrůstky, která jako by se svíjela bolestí a najednou jako by byla postřehnutelná smysly, o jejichž existenci neměla Charity dosud nejmenší potuchy. To něco jako by se náhle vzepjalo bolestí a kdesi uvnitř své hlavy zaslechla Charity pronikavý, a přece nezvučný řev.

Další se pak odehrálo s neuvěřitenou rychlostí. Armáda hmyzích válečníků, kteří až dosud nehybně hlídali na plošině, najednou jako by explodovala. Desítky černých kreatur se ohromnými skoky rozběhly proti nim a Charity uviděla koutkem oka, jak se oba bílí mravenci synchronně obrátili a vrhli na Lesstera.

O zlomek vteřiny později již byli mrtvi, zasaženi tak rychle, že Charity ani nebyla schopna registrovat jak — prostě najednou měl každý z nich v pancíři díru jak pěst. A Lesster se pohyboval stejně nezachytitelně rychle dál. Jeho ruka se vymrštila nazpět, dotkla se maličkého ovladače transmitérového kruhu a náhle jako by se proměnila v rozechvělý stín. Netělesné cosi pod nimi stále ještě běsnilo. První válečníci se dostali až k platformě a mohutnými skoky vyskakovali nahoru, přičemž natahovali vyschlé, rohovinové spáry, ostré jak nože, po Charity i ostatních. Avšak v témže okamžiku se kruh za nimi opět naplnil kypící černí a najednou Charity pocítila, jak ji uchopila nepředstavitelná síla a strhla ji dozadu.

Tentokrát to bylo jiné. Byl to stejný pocit, že byla rozložena a pak zase znovu složena, avšak nedělo se tak nadvakrát jedno po druhém; na zlomek vteřiny se Charity domnívala, že vidí náhle halu z jiného úhlu pohledu, cítila pod nohama železo, které nebylo onou plošinou, na které dosud stála, viděla jiný, mnohem větší kruh z lesklé oceli, v němž se v nepopsatelných tvarech převalovala čerň nicoty, a jež ji konečně spolkla. Na úplně maličkou chvíli měla

pocit, jako by zahlédla i postavy ostatních. Skuddera, jenž vyděšeně zvedl ruce. Gurka, jenž měl ve tváři jednak hrůzu jako všichni ostatní, jednak cosi jako výraz divokého triumfu. A Lesstera, jenž chytil ještě čtvrtou lidskou postavu a strhl ji s sebou. Avšak tento okamžik byl příliš krátký, než aby si mohla být skutečně jistá, co se vlastně odehrálo; vzápětí pak byli z nicoty opět vymrštěni do reality.

22

French nevystřelil. Jeho harpuna byla nabitá, péro natažené a poslední půlmetrový šíp s ostřím jako břitva vložen do drážky. A přece na toho pavouka nevystřelil, třebaže několikrát prošel těsně kolem jeho úkrytu, takže by ho rozhodně nemohl minout. Jeho poslední šíp byl určen jinému cíli.

French již byl velice unaven. Krčil se v malém výklenku mezi dvěma stroji už několik hodin. Začínaly se ozývat žízeň a později i hlad. Nejhorší ale byla ta slabost. Tíha vlastního těla, která v tomto strašlivém světě nepochopitelných strojů a děsivých příšer narostla desetinásobně nad normál, ho strhávala k zemi a ubírala mu síly. Dvakrát či třikrát během poslední hodiny ztratil vědomí a naposledy poznal podle hnusné pachuti v ústech, pocitu, jako by měl slepené oční řasy, jakož i podle pocitu odporně chlupaté suchosti na rtech, že musel být v mdlobách velmi dlouho.

Umře. A to ne kvůli pavoukům, kteří by ho zabili. Ani ne kvůli údajně smrtícímu vzduchu tohoto světa. Jenom jeho tělo nevydrží. Srdce mu tlouklo už velice pomalu a plíce měly stále větší problémy s přijímáním kyslíku. Bylo mu, jako by ležel pod centovým závažím, jež pomalu, ale nemilosrdně ještě narůstá.

Tento poslední šíp si šetřil pro sebe, aby jím skončil svůj vlastní život. Měl z toho strach, teď, absurdně právě teď, když už věděl, že příslib druhého, lepšího života je pravda. Najednou pociťoval ještě větší strach než kdykoli předtím. Nebyl to zřejmě strach ze smrti, nýbrž strach z umírání. Z bolesti. A nejistoty, která může následovat.

Ale ještě větší strach měl zůstat tu ležet a nakonec být snad už i natolik slabý, že by se nedokázal ani zvednout, ba ani stisknout spoušť. Už teď se mu zdálo, že jeho harpuna váží metrický cent; poslední zbytek sil bude potřebovat na to, aby ji jen zvedl a obrátil si šíp špičkou proti hrudi.

Kladl si otázku, jestli to bude bolet. Doufal, že ne. Pokoušel se přesvědčit se, že ne. Ocelová pružina byla dostatečně natažena, aby šíp dokázal prorazit rohovinový krunýř pavouků. Jeho vlastní, zranitelné tělo bude oproti tomu klást odpor zcela mizivý.

A přesto měl strach. Takový strach, že ještě jednou odtáhl ruku a s vynaložením posledního zbytku sil zvedl hlavu, aby vzhlédl k stříbřitému kruhu, který se vznášel nad zemí na opačné straně haly.

Smysly se mu začínaly zamlžovat. Obrysy kruhu se mu rozplývaly před očima, viděl, jak mu vědomí začíná zakrývat temná mdloba, temná jako černé kypění ve středu stříbřitého kruhu.

Je nejvyšší čas. Za chvíli ztratí vědomí a kdoví, jestli ho pak nenajdou, nepřivedou znovu k životu a nebudou s ním provádět věci, které jsou mnohem horší než krátká bolest, způsobená šípem vbodnutým do srdce.

Zvedl ruku, položil prst na spoušť a ještě jednou vzhlédl vzhůru k obrovské, vznášející se ocelové obruči.

A tu pochopil, že to černé vzdouvání a kypění není halucinace.

V druhé polovině pohybu, kterým se zřítila do transmitéru v srdci Černé pevnosti na severním pólu, se Charity vypotácela z cílového přístroje a v marném pokusu nabýt znovu rovnováhy padla přímo na Lesstera a Stonea, kteří spolu stále ještě úporně zápasili. Náraz zbavil všechny tři zbytku rovnováhy. Lesster a Stone se v objetí skutáleli z šesti schodů, vedoucích dolů z platformy transmitéru, a Charity se, bezmocně šermujíc rukama i nohama, zřítila přes ně.

Obrovská hala před jejíma očima udělala přemet, přesto si však Charity všimla, že místnost je plná podivných strojů a vláken šedé, lepkavé pavučiny, ulpívající na stěnách i na stropě, jako by ji utkal nějaký obrovský pavouk. A plná válečníků. Desítky válečníků, ne-li stovky.

Vysoké, takřka vyděšené hvízdnutí jí div neroztrhalo ušní bubínky. Převalila se, s využitím hybnosti pádu se prudce vymrštila na nohy a instinktivně vytasila zbraň, když tu náhle proti sobě zahlédla obrovskou, zářivě bílou mravenčí postavu.

Pohybovala se tak rychle, jak snad nikdy předtím v životě, avšak její reakce přece jen přišla pozdě. Charity ještě ani nestačila napůl zvednout zbraň, když vtom ji zasáhla strašlivou silou tenká, klamně křehce vypadající končetina mravence a odmrštila ji metr daleko. Znovu upadla, uviděla jak se Skudder a Gurk vypotáceli z černé nicoty transmitéru a najednou musela všechnu sílu soustředit na to, aby alespoň neupustila zbraň. Několik metrů od ní se Stone vyprostil z Lessterova sevření, vyskočil na nohy a s divokou gestikulací začal mluvit na mravence albína.

Moron ho zabil. Jednou končetinou udělal prudký pohyb a náhle se Stoneovo hrdlo a hruď zbarvily světlou krví. Stone se zapotácel, chytil se oběma rukama za hrdlo, padl na kolena a zalkl se vlastní krví.

Současně na ně několik Moronů zahájilo palbu. Zdálo se, že jejich náhlé objevení překvapilo hmyzí válečníky právě tak, jako byli Charity a ostatní překvapeni pohledem na ně. Reagovali však s rychlostí a přesností tvorů, kteří byli stvořeni k boji a reagovali, aniž mysleli. První salva byla nemířená, avšak přece jen jeden tenký, žhnoucí, jasný blesk zasáhl Skuddera do ramene, přičemž byl indián s bolestivým výkřikem odmrštěn nazpět k prstenci transmitéru. Charity pocítila krátkou, prudkou bolest v noze, když jí další laserový paprsek provrtal stehno. Přesto se vztyčila, zdvihla zbraň a dvakrát krátce za sebou vypálila. Obě střely zasáhly onoho obrovského bílého tvora, který zabil Stonea.

Mravenec se zhroutil s pronikavým skřekem a takřka v témže zlomku vteřiny byla Charity zasažena podruhé.

Tentokrát ani pořádně necítila bolest, jen tvrdý úder do prsou a náhle jako by ztratila veškerý cit a sílu v pravé polovině těla. Klesla na koleno, jaksi se jí podařilo ještě na vteřinu v této pozici setrvat, přičemž uviděla, jak se k ní Lesster vrhl. V půli cesty byl zasažen třemi nebo čtyřmi paprsky současně a padl na zem. Nad ní vykřikl Skudder, když jej náhle oslnivý blesk zasáhl přímo doprostřed hrudi, a pak se s vytřeštěnýma, strnulýma očima a rozpřaženými pažemi zhroutil dopředu. Poslední, co Charity ještě byla schopna vnímat, byl Gurk, který zoufalým skokem uhnul jednomu

paprsku a vběhl rovnou do cesty druhému, jenž ho na místě zabil.

Vzápětí ji zasáhlo pět nebo šest paprsků z moronských zbraní najednou a v tu chvíli ztratila poslední energii z každé jednotlivé buňky svého těla. Pocítila krátkou, nesnesitelnou bolest.

A pak už nic.

French ze svého úkrytu pozoroval celý boj se zatajeným dechem. Když se z černého vlnění uvnitř ocelového kruhu vynořila těla, poznal okamžitě, že jsou to lidé stejně jako on a jeho druhové, a vyděšené reakce pavouků si všiml snad ještě rychleji, než oni, protože ještě než se ta žena, tři muži a pátá postavička — muselo to být dítě, nebo nějaký mrzák — vypotáceli z prstence, zvedl svou zbraň a namířil ze svého úkrytu na onoho bílého obra, který byl bezpochyby vůdcem této pavoučí armády.

Avšak spoušť nestiskl. Později se marně pokoušel namluvit si, že se to všechno seběhlo příliš rychle a že tak jako tak nemohl nic dělat. Ve skutečnosti však strnul hrůzou a neodvážil se zasáhnout do boje, protože by to znamenalo jeho okamžitou smrt.

A šlo to skutečně rychle. French na místě revidoval svůj snad poněkud předčasně utvořený názor na pavouky, když viděl, jak se ty zdánlivě tak nemotorné bytosti náhle pohybují a reagují děsivě rychle a přesně. Ta žena zastřelila vůdce pavouků a pak ještě jednu nebo dvě další příšery zbraní, vyplivující malé bílé blesky. Ale pak byla sama zabita, stejně jako všichni ostatní. Seběhlo se to tak rychle, že French už nestačil cokoli udělat. Od okamžiku, kdy se ty postavy náhle vynořily z nicoty a spadly ze schodů, do okamžiku smrti té mladé ženy uplynulo nanejvýš pět vteřin.

A přece zůstávalo pravdou, že se ani nepokusil jim pomoci. Měl strach. Strach o svůj život, který byl beztak ztracen.

A stále ještě strach měl. Když bylo již po boji, schoulil se French ještě hlouběji do stínu svého úkrytu a nedokázal myslet na nic jiného než na to, že nyní je pravděpodobně řada na něm, že teď musejí přijít sem a objevit ho a že ho zabijí těmi strašlivými paprskovými zbraněmi, jako těch pět.

Ale zdálo se, že si celou svou zásobu štěstí stále ještě nevybral. Jeden z pavouků skutečně došel k jeho úkrytu natolik blízko, že se ho French mohl takřka dotknout, kdyby natáhl ruku. Pozornost šestinohého tvora se však plně soustředila na mrtvoly těch pěti, kteří přišli z prstence. Neodklidili je, naopak si je velmi pečlivě prohlíželi, pravděpodobně aby se ujistili, že jsou opravdu mrtví. Tato opatrnost Frenche, který viděl hrozné účinky paprskových zbraní, mátla, protože každý z těch pěti byl zasažen několikrát. Přesto prohlíželi pavouci nehybná těla velice pečlivě.

Ani pak však neprojevili žádný zájem, aby mrtvé odklidili, zato se však stalo něco jiného — vnitřek stříbřitého prstence opět potemněl a znovu se z temnoty vylouplo jakési tělo; tentokrát už však nikoliv člověk, nýbrž štíhlá šestinohá postava zářivě bílého pavouka, podobného tomu, kterého zabila ta žena. Ve dvou ze svých čtyř paží držel masivní zbraň, pohyboval se příšerně rychle a trhavě, jako by počítal s tím, že bude napaden, jakmile vystoupí z prstence.

Pak ale uviděl na zemi nehybná, spálená těla a zůstal stát. Několik vteřin se nehýbal, pak zvedl jednu ze svých volných paží a něco řekl do maličkého přístroje, který v ruce držel. Kypění a chvění uvnitř prstence ještě zesílilo, pak z něj vystoupilo šest dalších pavouků, vyzbrojených stejnými, znepokojivě vypadajícími zbraněmi, a zaujali postoj po obou stranách bílé bytosti.

Někteří z místních pavouků předstoupili před ně a na několik minut se hala zaplnila pískavým a cvakavým šelestem jejich hlasů. Pravděpodobně podávali bílému hlášení o tom, co se tu událo. Pak albín v doprovodu svých vojáků — v podstatě se navenek nikterak nelišili od těch uvnitř haly, přesto však byly jejich pohyby o poznání jistější a ladnější — sestoupil po železných schůdcích dolů.

Když míjeli mrtvolu muže s temnými vlasy a úzkým knírkem podnosem, náhle se jeho tělo pohnulo.

French nevěřícně vytřeštil oči. Bylo to naprosto nemožné — sám viděl, jak byl tento muž současně zasažen několika výstřely. A přece se pohnul. Nejprve jen trošku, že to bylo sotva vidět, bylo to jen zachvění jeho zuhelnatělých prstů, sotva znatelné zachvění víček ve zničeném obličeji. Ten muž... žil!

Náhle se Frenchovi srdce rozbušilo rychleji. Třebaže vůbec nemohl tušit, co se to před ním odehrává, přece pocítil, že je svědkem něčeho velkého, příšerně důležitého. Na okamžik dokonce zapomněl na svůj vlastní strach a o kousíček se povysunul ze svého úkrytu, aby přes pavouky lépe viděl.

Ti prošli kolem domněle mrtvého, aniž by mu věnovali jediný pohled a také ostatní si zdánlivě ničeho neobvyklého nevšimli.

Pak se postava muže pohnula o něco víc. Opatrně otočil hlavu, nadzvedl víčka a rozhlédl se kolem, jak to jen bylo možné. Pak pohnul rukou, na chvíli opět znehybněl a pak jeho ruka klouzala dál po podlaze, zanechávajíc po sobě na lesknoucí se kovové podlaze stopu krve a zuhelnatělých kousků kůže.

Když pak ten obrovský bílý pavouk a jeho doprovod došli až k východu z místnosti, vyskočil náhle ten muž na nohy, otočil se a mohutnými skoky se rozběhl ke kovovému prstenci.

Ozvalo se užaslé pískání. Jeden mravenec se pokusil zastavit muži cestu a byl jednoduše odhozen stranou. Oslnivý blesk po něm šlehl, avšak minul ho a zanechal po sobě pouze rudě rozpálenou stopu na stěně.

Albín se prudce otočil a všemi čtyřmi pažemi současně ukázal na běžícího. Několik členů doprovodu současně zvedlo zbraně a začali střílet. Nejméně dva, možná však i víc tenkých, bílých blesků zasáhly běžícího, takže na něm jeho zuhelnatělé šaty a vlasy vzplály, avšak muž se přesto potácel dál, jediným skokem překonal poslední metr a pevně sevřel tenký kovový prstenec. Dostal nový zásah.

Jeho tělo vzplanulo, takže ho nebylo vidět o nic víc, než jako černý stín za oranžovorudými plameny, přesto však French viděl, jak se jeho spálená ruka zvedá a tiskne jisté místo prstence. Vtom k němu doběhli dva pavouci,

chytili jasně planoucí postavu a mrštili jí nazpět do haly.

Zřítila se dolů ze schodů a nehybně zůstala ležet pod nimi, stravována hladovými plameny.

V tu chvíli však vnitřek železného prstence opět potemněl a v jeho nitru se začaly stíny a podivné tvary slévat v těla.

A tentokrát se už French neudržel a vykřikl, když uviděl, co vystupuje z té kypící nicoty.

V druhé polovině pohybu, kterým se zřítila do transmitéru v srdci Černé pevnosti na severním pólu, se Charity vypotácela z cílového přístroje a v marném pokusu nabýt znovu rovnováhy padla přímo na Lesstera a Stonea, kteří spolu stále ještě úporně zápasili.

Náraz zbavil všechny tři zbytku rovnováhy. Lesster a Stone se v objetí skutáleli z šesti schodů, vedoucích dolů z platformy transmitéru, a Charity se, bezmocně šermujíc rukama i nohama, zřítila přes ně.

Obrovská hala před jejíma očima udělala přemet, přesto si však Charity všimla, že místnost je plná podivných strojů a vláken šedé, lepkavé pavučiny, ulpívající na stěnách i na stropě, jako by ji utkal nějaký obrovský pavouk. Cosi tu hořelo. Jasná zář plamenů šlehala vzduch chvějícími se rudými a oranžovými jazyky a čpavý puch spáleného masa a rozpáleného kovu udeřil Charity přímo do nosu. Zaslechla pronikavé, jednoznačně překvapené zahvízdání a koutkem oka zahlédla, jak se odkudsi bíle zablýsklo.

Převalila se, s využitím hybnosti pádu se prudce vymrštila na nohy a vytasila zbraň. Téměř zběžně si přitom povšimla, jak se Stone snaží vyhrabat zpod Lessterova těla, které náhle na něm zůstalo ležet bezvládně jako mrtvé, ale její hlavní pozornost patřila bílému mravenci, jenž stál asi na dvanáct kroků od ní a zíral na ni strnulý hrůzou.

Teprve teď si všimla, že to není rozhodně jediný Moron. Hala se hemžila bojovníky, desítkami, ne-li stovkami ozbrojených mravenců a na stěnách žhnuly rozžhavené rudé skvrny, spolu s dalšími příznačnými stopami po laserových střelách. Vypadalo to, že se dostali přímo doprostřed bitvy.

Neztrácela čas přemýšlením, proti komu mravenci bojují. Na schodech před transmiterem leželo několik k nerozeznání zuhelnatělých těl, ale Moroni se zřejmě rozhodli zvýšit jejich počet o dalších pět, neboť vzápětí zahájili palbu.

Charity se pohybovala tak rychle, jako snad nikdy předtím, avšak její reakce přece jen přišla pozdě. Ještě ani nestačila napůl zvednout zbraň, když v tom ji těsně minul jasný laserový záblesk, zasáhl Stonea a odmrštil jej nazpět. Mrtev se svalil přes jiné mrtvé tělo, Charity se zoufale rychlým pohybem obrátila, prudkým skokem unikla dalšímu výstřelu a uviděla, jak Skudder a Gurk nad ní vyklopýtali z černé nicoty transmitéru.

Navzdory všemu se zdálo, že jejich náhlé objevení se mravence naprosto překvapilo. Válečníci nereagovali s obvyklou přesností tvorů, stvořených k boji a zabíjení, ba naopak vypadali docela paralyzováni. Proti rebelům bylo vypáleno jen pár výstřelů, nicméně Skudder byl natolik duchapřítomný, že se bleskurychle vrhl stranou a současně opětoval palbu.

Charity vypálila zároveň s ním — a zasáhli oba. Tělo albínského mravence bylo odmrštěno dozadu a proměnilo se v planoucí pochodeň, zatímco druhá salva ze Skudderovy zbraně srazila k zemi hned tři další Morony. Pak to však dostal i on.

Mravenci překonali své překvapení a využili své více než desetinásobné převahy. Tenký blesk se zavrtal Skudderovi do břicha a srazil ho na kolena. Zkroutil se, upadl na bok a ještě v pádu opsala hlaveň jeho pušky půlkruh. Jediný tenký, nesnesitelně světlý paprsek jako by přeškrtl jedinou čarou na tucet stále ještě strnule zírajících bojovníků mravenčího vojska. Pak ale Skuddera zasáhl druhý paprsek a zabil ho.

Charity zděšením vykřikla, vyskočila a chtěla se k němu rozběhnout, avšak v témže okamžiku to sama dostala. Levým ramenem jí projela strašlivá bolest. Zapotácela se, podruhé upadla a instinktivně se překulila přes nezraněné rameno. Stejně instinktivně počala pálit po černých, mnohorukých tvorech, kteří se k ní náhle hnali ze všech stran, znovu se pokusila vstát, ale znovu byla zasažena. Před očima jako by se jí náhle rozvinul rudý závoj. Bolest byla chvíli naprosto nesnesitelná, pak ale jako by počala ustupovat, jako by ani nebyla skutečná; stále ještě byla přítomna, ale vůbec nic neznamenala. Cítila, jak v ní něco zhaslo.

S pocitem stejné, takřka lhostejné neskutečnosti, se kterou přijímala fakt vlastního umírání, zaznamenala, jak se k ní rozběhl Gurk, avšak na půl cestě byl provrtán další paprskovou střelou. Umírala a její poslední pocit byl hluboký zármutek, že to přece jen bylo všechno marné a nic už nestojí mezi jejím světem a jeho smrtí v plamenech explodujícího Slunce.

Dokud nepadla, držela prst na spoušti a snad dokonce i zasáhla jednoho či víc hmyzích bojovníků, kteří se k ní přibližovali.

Ale o tom již nevěděla.

V obrovské hale propukl chaos. Odpor pěti vetřelců byl tentokrát mnohem houževnatější, než tomu bylo poprvé, celou třetinu naprosto zaskočené pavoučí armády to stálo život, všude, kdekoli blesk z některé z těch strašných zbraní zasáhl nějaký stroj anebo pavučinu, vyšlehávaly plameny. A ty nestvůry, které přežily druhý útok, jako by náhle dočista ztratily hlavu. Většina z nich prostě jen zmateně pobíhala sem a tam, celá hala se zaplnila změtí řezavých hlasů.

French se krčil ve svém úkrytu zcela ochromený tím, co viděl. Bylo to naprosto nemožné, nedokázal svůj dojem ani vyjádřit slovy.

Určitě je mrtev. A to, co se mu zdá, že prožívá, jsou bezpochyby jen vize, doprovázející umírání, nebo snad už součást onoho světa, ve kterém neplatí žádné zákony logiky.

Třebaže již bylo po boji. French dál seděl skoro celou minutu bez hnutí, snad ani nedýchal. Stále musel zírat na

nehybná těla, ležící pod schody.

To přece musel být jen klam. Možná byli jen podobně oblečení. Nebo to jsou bratři, příslušníci stejného kmene, navzájem spříznění, a proto si také tak podobní jako Pearl a její sestra dvojče v Úkrytu. Možná si jen jeho fantazie ztropila krutý žert, protože toho bylo na jeho mozek příliš mnoho, než aby dokázal vše zpracovat.

Když French dospěl ve svém uvažování až k tomuto bodu a znovu se nadechl, počal se kovový prstenec opět naplňovat vzdouvající se černí...

V druhé polovině pohybu, kterým se zřítila do transmitéru v srdci Černé pevnosti na severním pólu, se Charity vypotácela z cílového přístroje a v marném pokusu nabýt znovu rovnováhy padla přímo na Lesstera a Stonea, kteří spolu stále ještě úporně zápasili. Náraz zbavil všechny tři rovnováhy. Charity přepadla dozadu, avšak v poslední chvíli se jí přece jen podařilo něčeho se zachytit, zato však Lesster a Stone se pozpátku skutáleli z železných schodků, vedoucích k platformě s prstencem transmitéru. Stone vykřikl a pokusil se vstát, ale Lesster ho strhl k zemi. Na způsobu, jakým spadl, nebylo něco v pořádku. Nespadl jako člověk, který ztratil rovnováhu; jednoduše spadl na zem jako pytel bez nejmenšího pokusu o zmírnění pádu.

To však vnímala Charity jen jakoby mimochodem. Veškerá její pozornost byla upoutána k obrovské hale, ve které se ocitli. Byla ohromná, plná podivných strojů a vláken šedé, lepkavé pavučiny, ulpívající na stěnách i na stropě, jako by ji utkal nějaký obrovský pavouk, navíc byla všude spousta plamenů a dýmu. Na zemi ležely desítky nehybných těl, mnohá z nich hořela a byla až k nerozeznání zuhelnatělá, mezi nimi se pak pohybovali mravenčí válečníci.

Nebyla to rozumná úvaha, nýbrž Charitiny vytrénované reflexy, co jí v tuto chvíli zachránilo život. Pohyb spíš vytušila, nežli skutečně viděla, obrátila se a takřka současně zvedla zbraň.

Vystřelila s Moronem takřka současně. Oslnivý záblesk proměnil místo, kde Charity ještě před vteřinou ležela, ve žhavý, tavící se kov, avšak laserový výboj z Charitiny zbraně mravence zasáhl a odmrštil jej na metr daleko. Aniž vůbec pochopila, co se vlastně kolem ní děje, vyskočila stejně instinktivně rychle znovu na nohy, vypálila na druhého Morona, udělala kličku a vrhla se dolů ze schodků, aby se dostala ke Stoneovi a Lessterovi.

Nad ní se Skudder a Gurk vypotáceli z černé nicoty transmitéru a alespoň indián reagoval stejně rychle a chladnokrevně jako ona. Bleskurychlým pohledem zhodnotil situaci, odstrčil skřeta stranou a současně poklekl na jedno koleno. Z jeho pušky vyletěla celá řada krátkých, oslnivě bílých blesků, jež vzápětí zabily tři nebo čtyři dorážející mravence.

Charity seskočila z posledního schodu, zastřelila mravence, který se na ni chtěl vrhnout, a poklekla vedle Stonea. Ležel bez hnutí, napůl pohřbený pod Lessterovým zhrouceným tělem, a Charity věděla, že je mrtev, dřív než ho uchopila za rameno a obrátila.

Se zaklením se otočila, vypálila dva nebo tři nemířené výstřely do přibližujících se mravenců — a strnula.

Stone stál vedle ní. Obličej měl bílý jako křída, jeho pohled byl skelný a zatemněný strachem.

Pohlédla na zem, na Stoneovu mrtvolu, znovu zvedla hlavu a podívala se na Stonea, stojícího vedle ní.

A teprve nyní si všimla, že to nejsou jen těla zastřelených mravenců, jež pokrývají schodiště a podlahu. Některá z těl byla k nepoznání spálena, jiná však byla jednoznačně lidská — a ona je poznávala!

Neměla však čas, aby rozumově zpracovala, co tu vidí, pravděpodobně by to ani nedokázala. Na schodech nad ní pronikavě vykřikl Gurk, když mu jeden laserový paprsek provrtal hrudník, a s hořící kápí se svalil vedle zkroucené postavy, která se mu podobala jako vejce vejci. V témže okamžiku vykřikl i Skudder. Zbraň mu vypadla z rukou, oběma rukama se chytil za obličej a pak se bezvládně převrátil nazad.

"Ne!" vykřikla Charity zděšeně. Jedním skokem přeskočila Stoneovu mrtvolu, a dlouhými skoky přes dva, tři schody, se rozběhla ke Skudderovi. Za sebou uslyšela ječivý výkřik, vzápětí pak náraz těžkého těla. Tou nepatrnou jiskřičkou čistého rozumu, která jí ještě zbývala, zaznamenala, že náhle zbývající mravenci procitli ze svého ohromení a řítili se na ni.

Ještě v běhu vypálila nazpět, zoufalým skokem se vyhnula jedné laserové salvě a současně ucítila prudké pálení na kyčli, přesto však běžela dál.

Skudder byl, když k němu dorazila, již mrtev. Ležel na zádech a mezi prsty, které si stále ještě tiskl na obličej, mu stékala jasně rudá krev. Strašlivá, vše pronikající bolest zalila Charity, když vedle něho padla na kolena. Avšak neodvažovala se odtáhnout mu ruce. Najednou s neotřesitelnou jistotou věděla, že také ona tu zahyne.

Zvláštní — necítila vůbec žádný strach. Necítila nic než hlubokou prázdnotu, která jako by ji nasávala do sebe, ba necítila ani lítost nad tím, že by snad měl být její boj marný.

Klečíc nad mrtvým Skudderem, zvedla svoji zbraň a s přesností komputeru začala pálit do útočících Moronů.

Stačila zastřelit ještě tři další hmyzí válečníky, než ji ostrý laserový blesk navždy zbavil vědomí.

French sténal ve svém úkrytu, jako by pociťoval bolest. Narovnal se, takže ho bylo nyní úplně vidět, ale nikdo si ho nevšímal. Vzduch v hale se rozpálil natolik, že se dalo sotva dýchat. Bylo v něm tolik dýmu a smradu, až se mu z toho dělalo špatně. Ale skoro vůbec si toho nevšímal. S vytřeštěnýma očima totiž hleděl jako uhranutý na třpytící se prstenec, který se náhle znovu počal naplňovat živoucí temnotou.

V druhé polovině pohybu, kterým se zřítila do transmitéru v srdci Černé pevnosti na severním pólu, se Charity vypotácela z cílového přístroje a v marném pokusu nabýt znovu rovnováhy padla přímo na Lesstera a Stonea, kteří z transmitéru vyklopýtali o zlomek vteřiny dřív než ona. Nárazem ztratili všichni tři rovnováhu.

Stone vykřikl a pozpátku spadl dolů ze schodů, vedoucích nahoru na plošinu. Lesster se zhroutil pohybem tak bezvládným, že Charity okamžitě poznala, že je mrtev, aniž by se potřebovala o tom dál nějak přesvědčovat.

Bleskurychle se narovnala a tasila zbraň, ne snad, že by její rozum dokázal tak rychle pochopit situaci, nýbrž spíš proto, že instinktivně věděla, že skok ze severního pólu bude přímo doprostřed bitvy.

Pod nimi se rozkládala ohromná hala plná bizarních, z velké části však rozbitých a hořících strojů. Četná nehybná těla a desítky požárů dokazovaly úpornost, s jakou je boj veden, tu a tam se mihla tenkonohá postava nějakého mravence.

Za ní vyklopýtali z černé nicoty transmitérového spojení Skudder a Gurk a v téže chvíli zaznamenala Charity koutkem oka jakýsi pohyb a vzápětí uviděla oslnivý záblesk laseru.

Bleskurychle se vrhla stranou, unikla výstřelu jen o vlásek a zakopla o nehybné tělo, ležící zkrouceně na schodech. Upadla, třikrát nebo čtyřikrát se převrátila, a zatímco se ještě kutálela po schodech, vypálila proti jednomu Moronovi. Zasáhla ho a v téže chvíli také nad ní zahájil Skudder palbu proti hmyzím válečníkům, jejichž postavy se uprostřed planoucích požárů míhaly jako nejasné stíny.

Charity se bezmocně kutálela dál po schodech, dokud její pád nezastavilo další mrtvé tělo, do kterého narazila. Automaticky se nadzvedla, ve valících se mračnech černého dýmu pátrala chvíli po nějakém cíli, na který by mohla vystřelit, když vtom náhle ztuhla.

To, co zastavilo její pád ze schodů, byla její vlastní mrtvola. Na dvě nebo na tři vteřiny zůstala jako paralyzovaná bez hnutí, přičemž poskytovala každému mravenci, který by na ni zaútočil, snadný cíl. Ale toto nebezpečí skoro ani neregistrovala. Nechápavě hleděla do bledého obličeje před sebou, do strnulých, mrtvých očí, do tváře, v níž navěky zůstane vryt výraz nepopsatelné hrůzy — do své vlastní tváře!

Slyšela, jak Skudder nad ní něco vykřikl, instinktivně zaregistrovala nebezpečí a odvalila se stranou. Vteřinu nato projel vzduchem laserový paprsek a vypálil těsně za ní do schodů díru, velkou jako hlava.

Charity vypálila na střelce, minula ho, avšak zasáhla masivní pušku, kterou držel ve všech čtyřech rukách. Zbraň explodovala a mravence roztrhala na kusy, tlaková vlna pak Charity odhodila nazpět.

Dopadla na něco měkkého, poddajného, a srdce jí poskočilo zděšením, když pomyslila, co by to mohlo být.

Tentokrát to však nebyla její vlastní mrtvola, o co zakopla. Bylo to tělo Daniela Stonea.

Stone ležel s otevřenýma očima a ústy pod druhým mrtvým Danielem Stonem, zatímco třetí Daniel Stone se živý sbíral dole pod schody a zíral na ten neuvěřitelný obraz stejně nechápavě jako ona.

"Pozor!" vykřikl náhle Skudder.

Charity se opět otočila, ale pro Stonea přišlo varování příliš pozdě. Z kouře se vynořily postavy tří obrovských hmyzích bojovníků. Charity ještě v pohybu vypálila na jednu z nestvůr a zasáhla ji, Skudder takřka v téže chvíli zabil druhého Morona. Třetí však zvedl svoji zbraň a zastřelil Stonea dříve, než stačila Charity podruhé stisknout spoušť a strhnout Stonea na zem.

Stále však ještě nebyl všemu konec. Hala byla plná plamenů, mrtvých mravenců muselo již být na padesát. Avšak mezi mrtvými těly se stále pohybovaly černé stíny a znovu a znovu vyšlehávaly z dýmu oslepující blesky.

Charity kličkovala místností, kryla se za bizarními stroji. Laserový paprsek ji minul a současně vyhodil do povětří část jejího improvizovaného krytu. Vystřelila nazpět, avšak mravence minula a se zaklením uskočila pryč od stroje, právě ve chvíli, kdy druhý výstřel zasáhl kovový blok a zapálil ho. Také Skudder opustil konečně své místo u transmitéru — Charity zaregistrovala s pocitem, který se dal nazvat jedině hysterií, jak se sklonil nad svojí vlastní mrtvolou, pak nad její, která ležela přes tu jeho s uhořelýma nohama — pak se rozběhl mocnými skoky dolů po schodech a poklekl za jiným obrovským kovovým blokem.

"Dveře!" zařval Skudder.

A Charity pochopila. Bez míření vypálila do valícího se dýmu, s kličkováním se rozběhla přes halu a pěstí udeřila do malého vypínače vedle dveří. Pancéřované dveře z pásové oceli se se zasyčením vysunuly ze stěny a zavřely místnost. Charity si uvědomila s lehkým pocitem zmatku, že tento dveřní mechanismus nevidí poprvé, neměla však čas se tomu podivovat. Takřka automatickým pohybem zamkla vchod, aby se dal otevřít pouze zevnitř, vzápětí se vrhla nazpět do krytu a němým pohledem se dorozuměla se Skudderem.

Všude v hale hořelo, ale pod stropem se aktivovaly veliké ventilátory, které počaly odsávat černý dým, takže viditelnost se rázem zlepšila.

Tuto místnost znala. Nevěděla sice odkud, ale byla si téměř jistá, že ji nejen viděla, ale že tu už rozhodně někdy musela být.

"Tam vzadu!" vytrhl ji z myšlenek Skudderův hlas. "Vpravo od tebe. Myslím, že tam je ještě jeden!"

Charity opatrně vyhlédla přes okraj svého krytu a v několika okamžicích Morona objevila. Stejně jako Skudder a ona, i mravenec si hledal úkryt za jakýmsi strojem, avšak jeho úkryt ležel v nepříznivém úhlu. Chránil ho před Skudderem, nikoli však přední.

Přesto se pohybovala Charity dál s nejvyšší opatrností. Věděla, jak úžasně rychle dokážou tito hmyzí válečníci reagovat.

Náhle zvenčí cosi těžce narazilo do dveří. Charity sebou zděšeně trhla a také Moron na okamžik odvrátil pohled a na chvíli si zapomněl dávat pozor.

V tu chvíli se Charity vztyčila ve svém krytu, zamířila, stiskla spoušť krátce třikrát po sobě a stroj naproti ní se proměnil rázem v sopku z doběla rozžhaveného kovu, v níž se škvařil Moron. Čekala, naslouchala se zatajeným dechem a bušícím srdcem. Vteřiny míjely, uplynula minuta, potom druhá. Nic se nedělo.

Opatrně, nervy napjaté k prasknutí, se Charity opět vztyčila ve svém krytu a rozhlédla se kolem sebe.

Kouř byl pryč. Všude se ještě míhaly slábnoucí plamínky a ve vzduchu visel zápach, který znesnadňoval dýchání. Ale vypadalo to, že je po boji.

Také Skudder vystoupil ze svého krytu a otáčel hlavní své pušky v půlkruhu kolem celé haly. Nakonec však také zbraň sklonil a uvolnil se, i když ne zcela. V jeho tváři dál zůstával napjatý výraz, a třebaže se ze všech sil snažil nedat to na sobě znát, viděla Charity naprosto jasně i jeho nervozitu a strach, když se obrátil k ní a střídavě pohlížel

vytřeštěnýma očima na ni a pak zase zpět k prstenci transmitéru. Tam leželi všichni ti mrtví. Lesster. Stone. Gurk. Charity i on sám. Dvakrát, třikrát, čtyřikrát.

"Co... to... je?" vykoktal.

Charity rozechvěle spustila ruku se zbraní, udělala krok k nehybnému tělu s její vlastní tváří, dál však nešla. Nedokázala to. "Nevím," zašeptala. "Buď se nám všem zdá stejný zlý sen, nebo se tu děje něco naprosto nepředstavitelného."

Skudder se po ní nervózně podíval a pak vystoupil úplně ze svého krytu.

V téže chvíli se pohnul jeden z domněle mrtvých mravenců. Charity vykřikla a pokusila se zvednout zbraň, a také Skudder v poslední chvíli zaznamenal nebezpečí a vrhl se stranou. Neměl však šanci.

Charity i Moron vypálili v témže zlomku vteřiny. Výstřel z Charitiny zbraně hmyzího bojovníka zasáhl a zabil ho. Ale oslnivě bílá světelná jehla z mravencovy zbraně se zavrtala Skudderovi do hrudi.

Indián se zapotácel. Asi půl vteřiny stál bez hnutí jako zkamenělý. Pak s námahou udělal jediný krok, rozevřel dlaně, takže mu z nich zbraň vypadla na zem a s třesoucíma se nohama se obrátil k Charity. V obličeji měl jen nechápavý výraz, žádnou bolest, žádnou hrůzu, ani strach, nýbrž jen nevěřícný úžas, potom se pomalu zlomil v kolenou, ještě na okamžik zpomalil svůj pád dopadem na všechny čtyři, až se nakonec jako ve zpomaleném filmu sesunul stranou.

Charity upustila zbraň na zem. skokem byla u něho a v poslední chvíli se pokusila ho zachytit. Skudder na ni těžce spadl, sotvaže však cítila jeho váhu, zvedla ho tváří nahoru a pokusila se ho obrátit.

Indiánova obrovitá postava jí ochabla v náručí. Charity zoufale křičela stále dokola jeho jméno, chytila ho za ramena a zatřásla jím. Ale Skudder už nereagoval. Hlava se mu bezvládně komíhala sem a tam, až si konečně Charity připustila, že je opravdu mrtev.

Mrtev. To slovo se jí v hlavě rozléhalo znovu a znovu, jakoby měla v mozku jakousi příšernou magnetofonovou smyčku, a opakováním nikterak neztrácelo na svém děsivém zvuku.

Bylo to jiné, než si představovala. Nebylo to stejné jako tenkrát s Mikem nebo když přišla o rodiče. Bylo to strašné, a byla to přímo fyzická bolest. Necítila zoufalství ani smutek, nýbrž jen strašlivou bolest a zběsilý vztek, jenž však se neměl na čem vybít, a proto byl dvojnásob mučivý. Bylo to horší než všechno, co kdy zažila. Viděla umírat stovky, ba tisíce lidí. Byla svědkem konce světa, ale nic ji tak nezasáhlo jako toto.

Všechno se najednou zdálo být nepodstatné. Její revolta proti okupantům, její zoufalý boj o přežití, všechno, co kdy dělala a cítila, bledlo v pouhý stín tváří v tvář strašlivé bolesti, kterou nyní cítila.

Seděla tu, Skudderovo mrtvé tělo tiskla k sobě a zoufale si přála dát svůj vlastní život, aby ho zachránila, mít ještě jednu šanci nebo aspoň moci plakat. Ale nic z toho nedokázala.

Nevěděla, kolik uplynulo času. Pravděpodobně jen několik vteřin, neboť když zvedla oči, povstal právě Gurk za jedním železným blokem, kam se vrhl do krytu, když předtím ten mravenec vystřelil na Skuddera. Gurk udělal krok směrem k ní, když jí však pohlédl do obličeje, zůstal stát.

"Je mrtev," zašeptala Charity.

Trpaslík se na ni díval způsobem, jaký u něho dosud nikdy nezaznamenala. Najednou na něm už nebylo vůbec nic směšného. Vypadal smutně, a to do té míry, až to Charity mátlo. "Milovalas ho?" otázal se.

"Je mrtev," odpověděla Charity. Neznala ani jinou odpověď na tuto otázku. Nikdy si ji nepoložila, třebaže spolu byli tak dlouho a tolik toho spolu prožili. Milovala ho? Kdyby měla být pravda, že skutečnou velikost naší lásky k druhému člověku poznáme teprve, až ho ztratíme, pak tedy ano. Ale jista si nebyla. Nechtěla si nic nalhávat a říci jednoduše ano, ale současně ji její váhání připadalo jako zrada vůči Skudderovi a všemu, co k němu teď cítila. Pohledem sklouzla po nehybně ležících tělech na schodech k transmitéru, od svých vlastních dvojníků přes Stoneovy, Lessterovy, Gurkovy a Skudderovy, pokaždé se musela tázat sama sebe, jestli i oni prožívali totéž, co ona. Jestli snad i ta mrtvá žena s její podobou prožívala tváří v tvář smrti muže, který vypadal jako Skudder, totéž, co ona v tomto okamžiku. V tu chvíli si dokonce sama musela docela vážně položit otázku, není-li nakonec právě tohle peklo.

Gurk se jí chystal něco říci, avšak právě v tu chvíli zaslechli hluboké a jaksi nepříjemně povědomé bzučení, a v příští vteřině se třpytící se kovový prstenec transmitéru naplnil vzdouvající se černí. Gurk sebou zděšeně trhl a Charity pomalu položila Skuddera na zem, zvedla pušku, která mu vypadla z rukou a namířila na přijímací transmitér. Nechtěla už bojovat. Nešlo jí už o to, aby si chránila život, nebo o něco tak nesmyslného jako znovudobytí ztraceného domova. Chtěla jen zabíjet. Chtěla, aby někdo zaplatil za to, co jí udělali, a bylo jí úplně jedno, kdo to odskáče.

Uvnitř transmitéru stíny nabývaly pevnějších tvarů a opět se rozplývaly, pak se černě zhustila v těla a Charity zvedla pušku a přiložila prst na spoušť.

Ale nevystřelila.

Neboť z transmitéru nevyšli mravenci.

Nejprve se objevila ona sama, Lesster a Daniel Stone v dokonalé imitaci pohybu, jakým ona sama předtím z přijímače vystoupila. Zavrávorali a na místě se svalili.

Na docela malý, kratičký okamžik pocítila Charity, jako by ji cosi táhlo; pocit, jako by se z ní něco snažilo vyrvat ven a teprve v poslední chvíli se to zase stáhlo nazpět. Potom se postava, která se podobala jí samé jako do nejmenšího detailu provedená kopie, najednou na schodech k transmitéru zhroutila a pocit zmizel. Současně se svalili také Lesster a Stone, a když zaslechla bolestné zasténání, poznala, že jeden z těch dvou ještě žije.

Vzdouvání a chvění uvnitř transmitéru opět zesílilo a opět se z temnoty vymodelovaly dvě nestejná těla. Před Charitinýma vytřeštěnýma očima vystoupili z transmitéru Skudder a Gurk. Skudder učinil nešikovný krok a pozvedl zbraň, než zhodnotil situaci a zůstal s překvapeným výkřikem stát, zatímco Gurk se svalil, jako by ho zasáhl blesk, a zůstal bez hnutí ležet.

"Pane Bože!" zašeptala Charity. "Co to je ?"

"Transmitér!" zaječel najednou Gurk skřehotavým hlasem. Avšak Skudder se dál nehýbal, nýbrž jen dál zíral na Charity a nehybnou postavu u jejích nohou, která měla jeho vlastní tvář.

Gurk hopsavými, skoro komicky vypadajícími skoky vyběhl nahoru po schodech, přičemž jen o vlásek nezakopl o Stonea, jenž navzdory prvnímu Charitinu dojmu byl přece jen ještě naživu, ale marně se snažil dostat zpod nehybného Lessterova těla. Kromě toho ho zřejmě dost mátl fakt, že jen půl metru od něho ležela jeho vlastní mrtvola.

Gurk proběhl kolem něj, odstrčil Skuddera, jenž tu pořád ještě stál s nechápavým výrazem, prostě stranou a pěstí udeřil vší silou do ovladače transmitéru. Ozvalo se zaskřípění, Gurk ze sebe vyrazil bolestný výkřik a odletěl nazpět, avšak žluté světýlko na řídícím pultu, signalizující dosud, že přístroj je nastaven na příjem, zhaslo a chvíli nato zmlklo i temné bručení.

"Co... co se to tu děje?" zašeptal Skudder. Otočil se do půlkruhu, znovu strnul a pohlédl na obě postavy, které mu ležely přímo u nohou. Tvář muže nebyla k rozeznání, kromě toho si před smrtí zakryl obličej rukama.

Když však zahlédl štíhlou ženskou postavu, která ležela zhroucena přes mužovo tělo, znovu sebou trhnul a instinktivně uskočil krok zpět. Jeho rty se pohybovaly, avšak Charity neslyšela jediné slovo.

Pomalu vstala, dlouhým krokem překročila postavu, která jí před minutou zemřela v náručí, a rozechvěle a nejistě se přiblížila ke schodům. Tam se právě Stoneovi konečně podařilo vyprostit zpod tíhy mrtvého těla, které ho strhlo k zemi, a tu také on strnul uprostřed pohybu, když se vzpřímil a uviděl obraz, který se mu nabízel.

"Co to je?" šeptal Skudder. Jeho hlas byl téměř skučení. "Kde... kde to jsme?"

"Já nevím," odpověděla Charity. "Ale snad by ses měl raději zeptat, kdo jsme?"

Skudder několikrát polkl. Hledal slova, avšak nenašel žádné a nakonec se otočil prudkým pohybem ke Gurkovi, který stále ještě stál vedle prstence transmitéru a tiskl si ruku k tělu. Rozbité klouby mu krvácely, jak jimi prudce udeřil do vypínače.

"Gurku!" zasípěl Skudder. "Co se tu děje?"

"Nevím," odpověděl Gurk. "Já..."

Zbytek jeho slov se změnil ve vyděšené zaječení, když k němu Skudder náhle přiskočil, chytil ho za límec a zvedl ho do výšky. Gurk se rozeřval a třepal nohama, ale Skudder se na to vůbec neohlížel. Divoce jím třepal a řval na něho: "Řekni nám konečně pravdu, ty zatracený trpaslíku. Nebo ji z tebe vymlátím!"

Gurk se divoce rozháněl po jeho rukách a obličeji. "Říkám pravdu!" skřehotal tónem, který vylučoval každou lež. "Já to nevím!"

Skudder si ho přendal jen do jedné ruky, druhou sbalil v pěst, avšak Charity ho zadržela.

"Nech ho, Skuddere," řekla. "Říká pravdu."

Na několik vteřin na ni hleděl Skudder takřka nenávistně, ale pak jeho hněv pominul skoro stejně prudce, jako přišel. Postavil trpaslíka na zem a bezmocně se otočil kolem dokola. "Ale to... to je..."

"Musí to mít něco společného s transmitérem," řekla Charity. S hrůzou pohlédla na stříbřitý kovový prstenec, měřící v průměru tři metry, jenž byl nyní zase již zcela prázdný. Pak se obrátila ke Gurkovi. "Je to tak, ne?"

Gurk pokrčil rameny a rychle ustoupil o krok zpět, když si ho Skudder opět změřil pohledem. "Myslím, že ano," odpověděl vyhýbavě. "Ale nejsem si jist. Nikdy jsem nic podobného nezažil."

"Takže přece jenom něco víš," zavrčel Skudder vztekle.

"Vím toho hodně," odpověděl Gurk vzpurně. "Je to snad zakázané?" Chvíli se vzdorovitě díval Skudderovi do očí, potom se obrátil a podíval se právě tak na transmitér. "Vždycky jsem si myslel, že ten krám znám dost dobře," zamumlal. "Ale teď se domnívám, že jsem se mýlil."

"To je šílenství," šeptal Skudder. "To... to není možné." Třesoucí se rukou ukazoval na postavy na schodišti a dole v hale. "To, to jsem já. A ty, Charity. A Gurk a..."

"Ne," přerušila ho Charity rychle. "To nejsme my, Skuddere. Jenom vypadají jako my. Jsou to kopie, dvojníci." Ale to nesedělo. Byla to jen slova, slova, která ze sebe vymáčkla, aby úplně neztratila rozum.

Muž, který tu stál před ní a hleděl na ni s úděsně bledým obličejem, před minutou zemřel v její náruči, a byl to Skudder, žádná kopie, žádný dvojník, žádný klam. Její rozum však kapituloval před úkolem pochopit, co se tu stalo.

"Povězte mi," řekl náhle Gurk, "není vám tu něco nápadné?"

Charity se na něho podívala. Pohled Gurkových přimhouřených temných očí pozorně těkal po celé hale.

"Co?" zeptala se Charity.

Gurk ukazoval na nehybná těla, postupně na jedno po druhém. "Čtyřikrát Charity. Čtyřikrát Stone, čtyřikrát bývalý indiánský náčelník a čtyřikrát..." udělal grimasu a otřásl se, "Abn el Gurk. Ale jen třikrát Lesster."

Charity se otočila a přinutila se prohlédnout si mrtvá těla jedno po druhém. Skutečně tu byli všichni ve čtveru provedení. Všichni, až na Lesstera. Objevili jen tři mrtvoly s jeho podobou.

"No a?"

Gurk pokrčil rameny. "Nic. Jenom si kladu otázku, jestli to náhodou něco neznamená."

"Možná, že zůstal... tam vevnitř," řekl Skudder. Vyděšeně pokynul hlavou směrem k transmitéru. Gurk však rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne. Vyšel hned za Charity a Stonea strhl s sebou. Že je to tak, Danečku?" Zašklebil se Stoneovi do jeho bledého obličeje a znovu se obrátil ke Skudderovi. "Ta věc ho zkopírovala tolikrát jako nás. Ale jedna kopie chybí."

"Snad si nemyslíš, že je to jeho práce?" zděsila se Charity.

"Nemyslím si vůbec nic," řekl Gurk. "Ale někdo tady něco udělal. A jestli jsem to nebyl já ani nikdo z vás..."

Na vypínači transmitéru za jeho zády se opět rozblikalo žluté světýlko. Gurk zachytil Charitin vyděšený pohled a otočil se. "Ach," řekl, "někdo klepe."

"Mohou transmitér zapnout zvenčí?" zeptal se Skudder ustaraně.

Gurk znovu pokrčil rameny. "Nemám tušení," řekl. Pátravě se rozhlédl, sklonil se a vzal z rukou mrtvé Charity zbraň. Téměř ledabyle namířil na drobné tlačítko, stiskl spoušť a vypínač se proměnil v rudě žhnoucí chuchvalec kovu. "Teď už rozhodně ne," ušklíbl se, zatímco se znovu obrátil ke Skudderovi. "Přesto navrhuji, abychom toto nehostinné místo opustili a našli si úkryt, kde se budeme moci třást strachy v klidu."

"Máš tušení, kde jsme?" zeptal se Skudder.

Gurk zavrtěl hlavou. "Ne."

"Ale já ano," řekla Charity.

Skudder s trpaslíkem se na ni překvapeně zadívali.

"Nejsem si zcela jistá," pokračovala Charity. Otočila se kolem dokola a pohledem klouzala celou obrovskou, zpustošenou halou. "Ale já jsem tu už jednou byla."

"Kde jsme?" zeptal se Skudder.

Charity neodpověděla hned, nýbrž se dál nerozhodně rozhlížela. "Dej mi ještě pár minut," řekla. "Abych se mohla ujistit."

"Rád," řekl Gurk. "Ale ne tady. Vím sice právě tak málo jako vy, co se to tu stalo, ale jsem si jist, že se brzy objeví úklidová četa, aby odklidila svinstvo. Vlastně ani nemám chuť tady pak ještě být."

Charity sice nepokládala jeho humorný tón pro tuto situaci za nejvhodnější, ale to, co říkal, byla pravda. V podstatě byl malý zázrak, že se to tu ještě nehemžilo bojovníky. Ale nebude to trvat dlouho.

Rychle se obrátila ke Stoneovi a rozkazovačným pohybem mu dala najevo, aby se držel mezi ní a Skudderem, a pak se obrátila k východu. Ještě svůj pohyb ani nedokončila, když vtom zahlédla koutkem oka jakýsi stín, a když poznala moronského bojovníka, jenž se vztyčil mezi dvěma hrbatými strojovými bloky, prudce sebou trhla a namířila zbraň.

Bojovník vyděšeně vykřikl a obě horní končetiny zvedl nad hlavu. Ve stejnou chvíli vykřikl i Gurk: "Nestřílej! Ten k nim nepatří!"

Charity nestiskla spoušť, ale dál mířila na bizarní postavu, jež se k nim opatrně přibližovala. Gurk měl pravdu, skutečně to nebyl Moron, alespoň takového ještě neviděla. Na první, nikterak pozorný pohled tak sice trochu vypadal, ale byl příliš malý, měl příliš silné a příliš krátké končetiny a ani jiné jeho proporce neodpovídaly.

Onen podivný tvor pomalu otočil hlavu a díval se na ni, zatímco se k němu Charity přibližovala. Pohled na něj jí připadal stále absurdnější.

Nyní také viděla, že jeho kůži netvoří černá rohovina, nýbrž jakási vráscitá hmota, podobající se gumě. která se ani v nejmenším nepodobala vnější kostře obrovských hmyzích tvorů. Obě prostřední ze šesti končetin visely od těla bezvládně jako prázdné hadice, a zřejmě ani ničím jiným nebyly. Jeho lebka měla typický trojúhelníkový tvar mravenčí hlavy, avšak sestávala z neuměle slepených plastikových dílů a veliké strnulé oči byly polokoule ze skla. Postava vypadala, jako by se nějaké dítě s nedostatečnými možnostmi a malou obratností pokusilo vyrobit karnevalový kostým Morona.

"Kdo k čertu jste?" zeptala se Charity.

Postava sebou při zvuku jejího hlasu viditelně trhla. Pokusila se o ústup, avšak vzápětí se hned zastavila, když Charity udělala výhružný pohyb s puškou.

"Co to má být?" zeptala se Charity. "Kdo jste?"

Zaslechla něco jako odpověď, ale hlas — třebaže byl jednoznačně lidský — byl tou těžkopádnou maskou tak zkreslen, že mu vůbec nerozuměla. Charity posunkem ruky naznačila, aby si tu helmu sundal.

Podivný cizinec na chvíli zaváhal.

Pomalu, jako by se bál, aby se nelekla příliš rychlého pohybu, spustil ruce, přiložil je ke spánkům na napodobeninu mravenčí hlavy a zvedl ji jako přilbu nějakého archaického rytířského brnění.

Pod ní se objevil bledý obličej, lemovaný dlouhými, zplihlými černými vlasy. Jednoznačně lidský obličej — a přece sebou Charity zděšeně trhla, když ho uviděla.

Ten mladý muž — jeho stáří se nedalo odhadnout, mohlo mu být právě tak patnáct jako pětadvacet — měl úzký, bílý obličej s ostře řezanými rysy. Ale nebyla to jen bílá, jak se říká barvě pleti bělochů, nýbrž bílá v nejvlastnějším slova smyslu. Měl obrovské oči, protkané sítí tenkých popraskaných rudých žilek, v koutku úst měl zaschlou krev. Všechno bylo v jeho obličeji nějak nepatřičné, jako by sice byl stvořen podle správného plánu, ale ne úplně přesně a důsledně. Lícní kosti měl až příliš vystouplé, ústa trochu příliš široká, nos příliš rozpláclý, oči příliš veliké...

"Kdo jste?" opakovala Charity otázku. "Rozumíte mi?"

Její protějšek úsečně přikývl. "French," řekl. "Já jsem... French."

Také jeho hlas zněl zvláštně. Stísněně, znetvořeně, skřehotavě, jako by těch pár slov ze sebe vyrážel z posledních sil.

"Co tu děláš?" zeptal se Gurk, jenž mezitím přistoupil o něco blíž a zíral na neznámého s nepokrytým úžasem.

French pohlédl na trpaslíka a roztřásl se ještě víc. "Já... já jsem se tu schoval," řekl. "Já bych vám pomohl, ale... oni...bylo jich příliš mnoho. Chtěl jsem vám pomoci, opravdu, ale..."

Charity ho přerušila. "Věříme ti to. Ale kdo jsi? Co tu děláš?"

"Žiju v Úkrytu," vyrazil ze sebe French takřka bez dechu. "Šel jsem pro vzduch, ale pak jsem zabloudil a pak, pak jsem se dostal až sem, a pak, pak..."

"No dobrá," řekla Charity, když se mladík začal zakoktávat stále víc a víc. "Snad si o tom všem později spolu ještě promluvíme. Znáš odtud cestu?"

French přikývl. "Ano. Ale tam venku jsou všude pavouci. Zabijí vás."

"Pavouci? Aha, on asi myslí mravence. Morony," opravil se Gurk rychle a ukázal na jednoho z mrtvých bojovníků.

French nervózně přikývl.

"Tys byl celou tu dobu tady?" vyptával se Gurk.

French znovu přikývl. "Nemohl jsem vylézt," řekl. "Zabili by mě, kdybych se pokusil vás varovat."

"Tys to všechno sledoval?" ujistil se ještě jednou Gurk. "Od začátku? Také když jsme... Myslím, když se ti druzí objevili poprvé?"

"Ano, ale já jsem..."

"... vám nemohl pomoci, já vím," přerušil ho Gurk netrpělivě. Pak postupně ukázal na sebe a na ostatní. "Jeden z nás chybí. Viděl jsi, co se s ním stalo?"

"S tím, tím mužem, který shořel?"

"Jestli tím myslíš opravdu Lesstera, tak ano," řekl Gurk. Naklonil hlavu na stranu a svraštil čelo. "Takže on shořel?"

"Stříleli na něho," řekl French nervózně. "Byl mrtvý, ale pak najednou vstal a běžel ke kruhu a něco na něm udělal a oni na něho zase stříleli a on pak úplně shořel. A potom přišli ti druzí. Ti, co vypadali jako vy."

"A Lesster?"

French ukázal kousek napravo od transmitéru. "To je..."

Vyjeveně zmlknul, takže i Charity zamračeně pohlédla směrem, kterým ukazoval jeho falešný mravenčí spár. Podlaha byla spálená a Charity se zdálo, jako by viděla i jakousi černou stopu jako od sazí, jako by se tudy vleklo něco zuhelnatělého. Avšak mrtvola nikde.

"Ano," zabručel Gurk zachmuřeně. "Právě to jsem si myslel."

"Co?" zeptal se Skudder příkře.

"To ještě sám nevím přesně," odpověděl trpaslík. "Ale myslím, že pomalu začínám chápat, co se tu děje."

Tu se French poprvé sám od sebe ujal slova. "Kdo jste?" zeptal se. "Myslím, vy... vy a ti druzí. Kdo jste? A odkud jste přišli?"

"Mé jméno je Charity," odpověděla Charity. Pak ukázala postupně na jednoho po druhém. "To je Skudder, Stone a Gurk. Přišli jsme z New Yorku."

French se na ni podíval způsobem, který jí prozradil, že mu to nic neříká. "Ze Země," dodala.

Slyšela, jak French zděšeně zalapal po dechu, a viděla, jak se jeho oči rozšířily ještě víc. Náhle se roztřásl po celém těle. A pak padl na kolena, hlavu si vložil do dlaní a začal kvílet. "Já jsem to věděl," koktal. "On měl pravdu. Nelhal nám."

"Co?" podivil se Gurk.

"Bohové!" zašeptal French. "Vy jste bohové! Přišli jste! Přece je to pravda!"

V tu chvíli se cítila Charity naprosto bezradná. Pak si pomalu dřepla, uchopila chlapce za ramena a s mírným násilím ho zvedla ze země. I přes jeho oblek cítila, jak se třese po celém těle.

"Nejsme bohové," řekla, jak nejmírněji dokázala. "Jsme lidé jako ty. Jenom jsme přišli odjinud."

French neodpovídal a ona pochybovala, že její slova vůbec vnímal, neřku-li že jim rozuměl. "Můžeš nám důvěřovat," dodala. "Nic ti neuděláme. Naopak."

Gurk si nucené odkašlal. "Proč to neodložíš na později?" řekl. "Musíme odsud zmizet. Až budeme v bezpečí, můžete se nechat v klidu uctívat."

Charity ho okřikla s naštvaným pohledem. Ale zároveň musela uznat, že trpaslík má pravdu. Pustila Frenche, pověsila si zbraň na řemen a hlavou kývla ke dveřím. "Dobrá," řekla. "Myslím, že vím, jak se odtud dostaneme. Můžeš nás zavést na místo, kde žijí tví lidé?"

Tato otázka byla určena Frenchovi. Mladý muž několikrát nervózně naprázdno polkl a pak naznačil pohyb, který mohla Charity s jistou dávkou fantazie považovat za přikývnutí. "Ano," řekl. "Znám cestu. Ale nemůžeme ji použít. Pavouci by vás poznali a zabili, nemáte žádné převleky. V Mrtvé zóně byste se udusili."

"Stačí, když nám ukážeš cestu," řekla Charity. "O všechno ostatní se postaráme sami. Doveď nás ke svým lidem."

"Ano," dodal Gurk stísněně a ještě jednou se obrátil ke zničenému transmitéru. "A pak se podíváme po Lessterovi, nebo jak se ten chlap jmenuje. Jsem celý žhavý na to, až mu položím pěknou řádku otázek."